

PARTİ BAYRAĞI

Bütün Ülkelerin İşçileri ve Ezilen Halklar Birleşin!

11

ocak 1979

PARTİ BAYRAĞI

★ **Aylık Dergi** ★ Sahibi: **Semih Orcan** ★ Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: **Atilla Pasin** ★ Yönetim Yeri: **2. Beyler 848. Sokak, Aziz Han No. :206 Konak—İZMİR** ★ Baskı: **Dostluk Matbaası** ★ Abone Şartları:**Yıllık 240 TL. altı aylık 120 TL. yurt dışı iki katı** ★ ilân şartları: **tam sayfa 500 TL. yarım sayfa 250 TL.** ★ Genel Dağıtım: **YURT—DA, Şeftali Sok. No.: 10/4 Sultanahmet — İSTANBUL**

İÇİNDEKİLER

PARTİ BAYRAĞI — YIL 1 — SAYI 11 — 10 OCAK 1979 — 20 LİRA

1979'a Girerken Parti Bayrağı Daha da Yükseklerde

PARTİ BAYRAĞI, geçtiğimiz yılın başlarında yayın hayatına başladı ve günümüze kadar geçen bir yıla yakın süre içinde sürekli gelişti ve güçlendi. Bu gelişme, yalnızca proleter devrimci hareketin ideolojik-siyasi gelişmesinde ve buna dayanarak yaptığı atılımlarda değil, aynı zamanda Türkiyeli devrimcilerin PARTİ BAYRAGI'na gösterdikleri ilgi ve destekde de ifadesini buldu. İlk sayısı 15 bin basılan ve kısa zamanda tükenen PARTİ BAYRAĞI'nın satışı, ilk dört sayı sonunda yirmi bine yükseldi ve son sayılarında 25 bine kadar çıktı. Bu Türkiye'de şimdiye kadar yayınlanmış «sol» eğilimli teorik, herhangi bir teorik-siyasi aylık derginin ulaşmış olduğu en yüksek tirajdır.

Bu gelişmeyi mümkün kılan neydi?

Günümüz Türkiye'sinde hemen her gün, varlığından çok az kimsenin haberdar olduğu yeni yeni «frakssiyonlar» tarafından büyük iddialarla «sosyalist», «Marksist - Leninist» (!) yayyın organlarının çıkarıldığı bilinen bir şeydir. Bunlar genellikle bir kaç sayı yayınlandıktan sonra «baskılar ve mali zorluklar» nedeniyle ya «bitkisel yaşama» girer, yani imkan bulundukça ve bir kaç yüz «meraklı» okuyucu için yayınlanır; ya da yayınlarına son verir. Gerçi ülkemizde hemen her devrimci yayın organı üzerinde faşist baskıların ve mali zorlukların olduğuna kimsenin kuşkusu yoktur ama bu tür sözler gerçekte kitlelerin ve devrimcilerin bu «sosyalist» gazete ve dergilere itibar etmediğinin açık bir kanıtıdır; çünkü onların desteği ile aşılmayacak güçlük yoktur.

PARTİ BAYRAĞI'nı, bütün bu tür yayın organlarından ayıran temel özellik onun, daha ilk sayısından itibaren Marksizm-Leninizmin ilkelerine gerçekten sahip çıkması, Marksizm-Leninizmi savunması ve Marksizm-Leninizmin genel ilkeleriyle ülkemiz devriminin somut pratiğinin doğru bir şekilde birleştirilmesini ifade eden bir platforma sahip olmasıdır. PARTİ BAYRAĞI, gelişti ve güçlendi; çünkü, o, devrimi ve Parti davasını gerçekten savundu, hiçbir küçük siyasi çıkar ilişkisini bunların önüne koymadı ve koyanlarla her adımda mücadele etti.

PARTİ BAYRAĞI'nın 1. Sayısında yayınladığı ve mücadelesini onun temellerinde yürüttüğü PLATFORM, Türkiye devriminin ana sorunlarına çözüm getiren PROGRAM niteliği taşıyan bir belgeydi. Bu PLATFORM'un Marksist-Leninist bir Partinin programına gerçekten uygun düşüp düşmediğine ancak **teoride**, onun üzerinde yükseldiği tezlerin her türden revizyonist cereyana karşı mücadele içinde sınanması ve **pratikte** bu tezlerin hayata geçirilmesi uğruna yürütülen mücadelenin başarı derecesiyle anlaşılabilirdi. İşte PARTİ BAYRAĞI, bu mücadelenin teorik alandaki aracı olarak doğdu. Ve onun gelişmesi, Marksist-Leninist tezlerin teorik alanda gün geçtikçe daha büyük zaferler kazandığının ve işçi sınıfı ve halka daha fazla yol gösterdiğinin açık bir kanıtını teşkil ettiğinden dolayı büyük önem taşıyor. Bu olgu, proleter devrimci hareketin pratik alanda yaptığı atılımlar ve kazandığı başarılarla tam bir uyum içindedir.

Ülkemizde revizyonizm ve Troçkizmin ideolojik ve siyasi tezleriyle PLATFORM'da formüle edilen Marksist-Leninist tezler, başlıca şu noktalarda karşı karşıya geliyordu: Proletarya diktatörlüğü ve proletarya diktatörlüğü altında devrimin ve sınıf mücadelesinin sürdürülmesi; emperyalizm ve çağımızın niteliği; çağımızda savaş ve barış sorunu; ülkemizin sosyo-ekonomik yapısı; yeni demokratik devrimin başlıca sorunları; faşizm ve devlet konusuna yaklaşım; milli mesele; ülkemizdeki geçmiş «sol» hareketin değerlendirilmesi; Leninist Parti örgütlenmesi ve kitle içinde çalışma tarzı vb.

İçinde bulunduğumuz dönemde, Marksist-Leninist Partinin yaratılması meselesini görevlerinin merkezine koyan PARTİ BAYRAĞI, revizyonizme karşı bütün bu meselelerde yürüteceği mücadeleyi de Partinin yaratılması görevine tabi kıldı. Bunun yanı sıra yapılan bir diğer tespit de proleter devrimci hareketin dışında revizyonizm - Troçkizm ve küçük burjuva ideolojilerden olduğu kadar Marksizm - Leninizmden de önemli ölçülerde etkilenmiş ve uluslararası Marksist - Leninist hareketin genel çizgisini benimsediğini belirten belli başlı iki grubun daha bulunmasıydı. Bu nedenle, proleter devrimci hareket, bu grupların revizyonizm ve Troçkizmin etkisi altında şekillenmiş bulunan belli başlı tezlerine karşı yoğun bir şekilde mücadele etmeye, bu tezleri yıkmaya ve onlarla PLATFORM'un temelleri üzerinde birleşmeye; eğer bu grupların yöneticilerinin revizyonizmde ısrar etmeleri nedeniyle böyle bir birleşme mümkün olmazsa, onların içindeki Marksizm-Leninizmi benimsemeye istekli, dürüst, devrimci kadroları bu mücadele içinde eğiterek, onları saflarına kazanmaya özel bir önem verilmesini kararlaştırdı.

PARTİ BAYRAĞI'nın bugüne kadar yürüttüğü mücadele, genel olarak bu perspektife uygun oldu. O, Halkın Birliği ve Halkın Yolu başta olmak üzere ülkemizde faaliyet gösteren her türden revizyonist ve maceracı akımı tek tek ele alarak eleştirdi ve bütün bu polemikler içinde

siyasi çizgisini geliştirirken revizyonizmi ve Troçkizmi mahkum etti.

Burada, bilinen bir şeyi tekrarlamaya ve şimdiye kadar yürütülmüş olan mücadelenin dökümünü yapmaya, elde edilen başarıları tek tek sıralamaya gerek görmüyoruz. Ama gelinen yerde, PARTİ BAYRAĞI VE HALKIN KURTULUŞU tarafından yoğun bir şekilde eleştirilmiş olan çeşitli siyasi hareketlerin bugünkü durumuna bir kez daha bakmak ve PARTİ BAYRAĞI'nın görevleri açısından mevcut durumu değerlendirmek, gelecekte yolumuzu belirlemek açısından önemlidir.

Önce geçmişte proleter devrimcilerin birliği çerçevesi içinde ele alınan grupların durumuna bir göz atalım:

Halkın Birliği, bir yıl kadar önce, başta «üç dünyacı» revizyonizm olmak üzere her türden revizyonizmin etkilerini siyasi tezlerinde geniş olarak yaşattığı halde, bu durumu kabul etmeyen ve siyasi çizgisinin, uluslararası Marksist-Leninist hareketin genel çizgisi ile uyum halinde olduğunu iddia eden bir akımdı. Onun eklektizmi bununla da kalmıyor ve geçmişte içinden çıktığı İ. Kaypakkaya'nın küçük burjuva maceracı çizgisini pratikte terk ettiği halde, bu çizginin eskiden beri Marksist-Leninist olduğunu ve kendisinin de onu terketmediğini iddia ediyordu. Bunun yanı sıra, HB şefleri, Türkiye'de kendilerinin dışında Marksist-Leninist hareket olmadığını savunuyor, Parti ve birlik davasına gözlerini kapıyor ve mevkilerini koruyabilmek için hareketlerinin tabanını HALKIN KURTULUŞU'na düşmanlık temelinde eğitmeye çalışıyorlardı. HB'nin siyasi çizgisi, bu bir yıl içinde teoride ve pratikte iflas etti. Hareket, eklektizmin doğal bir sonucu olarak bölündü. Hizipler, kendi içlerindeki hizipleri bastırabilmek amacıyla içlerine kapadılar ve kitlelerden iyice tecrit oldular.

HB şefleri, uluslararası Marksist-Leninist hareketin kendi siyasi çizgilerini destekleyeceğini hesaplıyorlardı; bu hesaplarında yanıldılar. Onlar bu kez, (şimdilik üstü örtülü bir şekilde de olsa), uluslararası Marksist-Leninist harekete ve onun Türkiye'deki parçasına karşı güvensizlik, kuşku ve giderek düşmanlık yaymayı gündemlerine koymuşlardır. Ama bu manevralarının daha ilk adımında bir bölünmeye uğradılar. Ve onlar gelecekte atacakları adımların da kendilerine bir hayır getirmiyeceğini görecekler.

HB şeflerinin bir diğer hesabı, Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısına ilişkin olarak revizyonistlerin elli küsur yıldan beri savuna geldikleri tezleri, bir kez daha Marksizm-Leninizm cilasıyla piyasaya sürerek güç toplamaktı. Onlar bu tezlerin yaygınlığına ve devrimci saflarda yer alan bir çok insanın kafasında bile bunların kalıntılarının varlığına güveniyorlardı. Ama bu hesaplarında da yanıldılar. Proleter devrimci hareketin elli yıllık revizyonizme ve bunların devrimci saflardaki etkilerine karşı açtığı yoğun mücadele sonucu, uzun süre görüşlerini bile savu-

namadılar. Savunmaya çalıştıklarında da, bu mesele kendi içlerindeki bölünmenin bir diğer önemli nedeni haline geldi. Bunların yayınladıkları yazıda, «Prusya yolu» kapitalistleşmenin «karşı-devrimci bir sınıfın, karşı devrimci bir yoldan devrim yapması» anlamına geldiğini ve Bugün Türkiye'de de yaşanan sürecin bu olduğunu savunduklarını hatırlarsak, (*) böylesi yoz fikirlerin «Devrimci Halkın Birliği» saflarında daha çok isyana yol açacağını kestirmek güç değildir. Marksist-Leninist hareket, bu revizyonist fikirleri eleştirmeye devam edecek ve erge geç HB saflarındaki gerçekten devrimci unsurları uyararak, onları Marksizm-Leninizmin safına, Parti safına kazanacaktır. Bu süreç, bugünden yaşanmaya başlamıştır.

HB şeflerinin boşa çıkan bir başka hesabı da kendilerinin dahi Marksist-Leninist olduğuna inanmadıkları ve pratikte izlemeyi reddettikleri İ. Kaypakkaya'nın küçük burjuva maceracı çizgisini dar tekke hesaplarıyla «Marksist-Leninist» ilan etmek ve tıpkı orta yolcu akımların şefleri gibi, geçmişte faşizme karşı yiğitçe direnerek ölmüş devrimcilerin anısını «siyasi sermaye» olarak kullanıp güç toplamaktı. Ama beklendiği gibi, bu taktik de ters tepti. Sürekli «geçmişin Marksist-Leninist çizgisi» teraneleriyle eğitilen, ama kısa sürede bu çizginin HB'nin mevcut çizgisi ile bir ilişkisi olmadığını gören çok sayıda devrimci, bir süre sonra başkaldırarak şefleri geçmişe ihanet etmekle suçladılar ve bu iddialarını kuvvetlendirmek amacıyla hareket içindeki tartışmalarda şeflerin bir zaman geçmişi Marksist-Leninist değil, küçük burjuva devrimci olarak değerlendirdiğini gösteren bir belgeyi de yayınladılar. Bilindiği gibi, HALKIN KURTULUŞU, bir süre önce HB şeflerinin geçmişin değerlendidirilmesi ve proleter devrimcilerin birliği meselesine daha farklı baktıklarını, ama sonradan fikir değiştirdiğini yazdıklarında HB yazarları, buna bir yığın küfür ve «yalancılık» vb. ithamlarıyla karşılık vermişlerdi. Ama geçen zaman içinde takke düştü, kel göründü. HB Şefleri her konuda olduğu gibi bu konuda da Oportünizmin kendilerine yarar getirmediğini gördüler ve görecekler. Bu söylediklerimiz faşizm ve diğer konulardaki tartışmalar için de geçerlidir.

HB'nin diğer hizbi ise, bugün kafa karışıklığının canlı bir örneği olarak ortada duruyor. Onlar bir yandan eskiden beri HB «şeflerinden öğrenmiş oldukları şeyleri tekrarlıyor, diğer yandan HALKIN KURTULUŞU ve PARTİ BAYRAĞI'nın siyasi görüşlerinin etkisiyle şefleri, uluslararası komünist hareketin genel çizgisi, sosyo-ekonomik yapı, faşizm vb. konularda eleştiriyorlar. Bir yandan HB şeflerini geçmişi reddetmekle suçluyor, diğer yandan başından beri, İ. Kaypakkaya'nın çizgisini doğru ve

(*) Bkz. «Proleter Devrimci PARTİNİN YOLU» — S. 3, «Sosyo-Ekonomik Yapı Tartışmasının Güncel Sorunları...» S. 5

Marksist-Leninist olduğunu savuna gelmiş olan «PARTİZAN»a karşı, geçmişte küçük burjuva «sol» bir hat izlendiğini kanıtlamaya, İ. Kaypakkaya'nın adını vermeden onun milli mesele konusundaki görüşlerini eleştirmeye çalışıyorlar: onların da uzun süre ayakta kalabilmelerinin imkanı yoktur ve zaten taraftarlarının bir kısmı, proleter devrimci harekete, bir kısmı «Partizan»a yönelerek dağılıyorlar.

Bugün proleter devrimci hareket HB'nin hiziplerinin şeflerini revizyonist ve oportünist olarak mahkûm ediyor ve onların etkisindeki devrimcileri kazanabilmek için bu şeflerin teşhir ve tecrit edilmesinin gerekli olduğunu savunuyor. Bu tavrın, geçmişte izlenenden farklı bir yanı olduğu açıktır. Biz, geçmişte HB şeflerinin revizyonist görüşlerinde ısrar etmeyebileceklerini, uluslararası Marksist-Leninist hareketin değerlendirmeleri üzerinde düşünebileceklerini ve bölünme değil, birlik yolunu tutabileceklerini bir ihtimal olarak düşünüyor ve onları bu yola çağırıyorduk. Oysa bir yıla yakın bir zamandır onlarla sürdürdüğümüz mücadele, bunun iyimser bir bakış açısı olduğunu ve bu şeflerin giderek revizyonist düşünceleri sistemleştiren kariyerist küçük burjuvalardan başka bir şey olmadığını gösterdi. Gerek HB, gerekse DHB yazarları, tavrımızı gözden geçirdiğimiz ve değiştirdiğimiz için bizi, «samimiyetsizlik»le suçluyorlar. Bu baylar, gerçekten de revizyonist fikirlerinde ısrar eder ve «küçük burjuva» olarak nitelendirdikleri proleter devrimci harekete durmadan küfrederken, bizim kendileri hakkında başlangıçta sahip olduğumuz iyimser bakış açısını sonuna kadar koruyacağımızı, onların gönlü oluncaya kadar Parti davasını dolaba kitliyeceğimizi ve onların proletaryanın davasına verdikleri zararlar karşısında sahte bir peygamberin hoşgörüsü ile sessiz kalacağımızı düşündüler mi, bilmiyoruz. Bu safca düşünceye kapılmayan herkes, bizim tavrımızın doğru ve ilkeli olduğunu görecektir. Geçmişte üç hareketin Marksizm-Leninizm temeli üzerinde birliğini savunmak doğruydu ve birlik hareketinin sabote edilerek çıkmaza sokulduğu günümüzde de küçük burjuva hareketlere karşı açık mücadele içinde ve bunlar teşhir ve tecrit edilerek tabandan bir birlik hareketi geliştirmeye çalışmak doğrudur. Bu iki politika birbiriyle uyumludur ve şefler değil, ama birlik isteyen mücadele içindeki devrimciler bunu anlıyorlar. Proleter devrimci hareketin birlik çağrısı, devrimciler arasında yankı buluyor ve bulacaktır.

Yine yaklaşık bir yıl önce, **Halkın Yolu,** hareketi, içinden çıkamayacağı bir bunalımın içine düşmüştü. Bu bunalımın kökeninde, HY şeflerinin gerek ülkemizde, gerekse uluslararası planda ayrışmaya başlamış olan «üç dünyacı» revizyonizmle, Marksizm-Leninizmin ortalaması olan bir çizgi oluşturmak yolundaki çabalarının iflas edişi yatıyordu. Halkın Yolu'nun çizgisi, kabaca ama doğru bir benzetmeyle şöyle oluş-

turulmuştu: uluslararası meselelere ilişkin olarak her hangi bir konuda Marksist-Leninist partilerin ve «üç dünyacı» revizyonistlerin savundukları farklı görüşler alınıyor, bunların birbiriyle çelişmediği «kanıtlanıyor» ve aksini iddia edenler «bölücü», «sorumsuz aydınlar» olarak nitelendiriliyordu; ülke içinde ise «üç dünyacı» revizyonizmin tutarlı bir savunucusu olan AYDINLIK revizyonizmi ile, devrimimizin temel sorunları konusunda bu teoriye tamamen zıt görüşler savunan HALKIN KURTULUŞU'nun görüşleri alınıyor, bu hareketlerin birbirlerine yönelttikleri eleştiriler doğru kabul edilerek iki farklı dünya görüşünden kaynaklanan bu eleştirilerin hepsine sahip çıkılıyor, ama bunun yanı sıra her iki hareketin de «eksik yanları» keşfediliyor, böylece de mutlak doğrunun şaşmaz temsilcisi, «Halkın Yolu'nun doğru Marksist-Leninist çizgisi» belirlenmiş oluyordu. Tabii bu güldürü fazla uzun sürmedi ve gerek uluslararası planda gerekse ülkemizde şiddetlenen iki çizgi arasındaki mücadele, bu «Marksist-Leninist çizgiyi» kısa zamanda dikiş tutmaz hale getirdi. Halkın Yolu şefleri, bir süre bocaladıktan sonra, kapağı Aydınlık tekkesine attılar ve Doğu Perinçek'e yazdıkları itiraflarında çizgi oluşturma yöntemlerinin ne olduğunu da anlattılar. Kendi ifadelerine göre, HY'nin siyasi çizgisi, kariyer hesaplarıyla oluşturulmuş «suni bir çizgi» idi.

Başlangıçta «üç dünya teorisini» reddedeceklerini belirten HY şefleri, daha sonra, TİKP'ye gitmeyi amaçlayan manevralarına başlar başlamaz, proleter devrimci hareket onlara karşı açık bir mücadeleyi başlattı ve tüm devrimcilere onların niyetlerini teşhir etti. HY şeflerinin başvurdukları bütün burjuva ayak oyunlarına rağmen, HY tabanının ancak küçük bir kısmını Aydınlık'a götürebilmeleri, büyük çoğunluğun ise, «Üç Dünya Teorisi»ni reddetmelerinde proleter devrimci hareketin mücadelesinin de bir rol oynamış olduğunu hiç kimse inkar edemez. PARTİ BAYRAĞI ve HALKIN KURTULUŞU, başından beri HY tabanındaki devrimcilerin HY'nin esasta «üç dünyacı» olan siyasi çizgisini reddetmeye, özellikle eski şeflerin geçmişin değerlendirilmesi, baş düşman, baş çelişki ve faşizm konusundaki Aydınlık revizyonizminden ödünç aldıkları tezleri terk etmeye çağırdı. Bu yol izlenirse, Marksizm-Leninizm temelinde ilkeli bir birlik için bütün şartların olgunlaşacağını, PARTİ BAYRAĞI ve HALKIN KURTULUŞU'nun birleşmeyi kolaylaştırmak için her türlü çabayı sarfedeceğini açıkladı. Ama eskilerle aynı kumaştan dokunmuş ve eskilerin yetiştirmesi yeni DHY şefleri, geçici olarak da olsa bu gelişmeyi engellediler. Onlar, HY'nin çizgisinin başından beri esasta doğru ve Marksist-Leninist olduğunu, bazı yerlerinde «Üç Dünya Teorisi»nden etkilenmeler olduğunu, ve onu da kendilerinin temizlediğini, (bununla üstü örtülmesi imkansız bazı revizyonist görüşleri kastediyorlar), eski şeflerin başlangıçta Marksist-Leninist olduklarını ama son-

radan «döneklik ettiklerini» iddia ettiler. Bu küçük burjuva kariyeristlerin ilk işlerinden biri de Marksist-Leninist hareketi, «küçük burjuva oportünist» olarak nitelendirip ona sırtlarını dönmek ve kendilerinin «tek Marksist-Leninist çizgiyi» temsil ettiklerini ilân etmek oldu. PARTİ BAYRAĞI ve HALKIN KURTULUŞU, onların bu tavırlarını daha başından tespit etti ve yeni şeflerin eski çizgiyi savunmak amacıyla piyasaya sürdükleri fikir kırıntılarını eleştirerek HY tabanındaki devrimcileri uyarmaya devam etti.

Bugün DHY, yalnızca bir kaç şehirde varlığını koruyabilen ve bütün kaygısı elindekini de yitirmemekten ibaret küçük burjuva şefler tarafından yönetilen, kitlelerden tecrit olmuş bir tekke durumundadır. Proleter devrimci hareketin DHY içindeki devrimcilere yönelik birlik çağrısı, bu saflarda da cevapsız kalmamıştır ve DHY şeflerinin korktukları gittikçe daha fazla başlarına gelmektedir.

PARTİ BAYRAĞI, geçtiğimiz yıl içinde küçük burjuva maceracılığının ideolojik siyasi temellerini eleştirirken, İ. Kaypakkaya'nın görüşlerinin eleştirisine de ağırlık verdi. Bu eleştiriler, İ. Kaypakkaya'nın ideolojik-siyasi görüşlerini olduğu gibi savunduğunu iddia eden **«Partizan»** dergisinin küfürleriyle karşılaştı ve bu dergi İbrahim Kaypakkaya'nın görüşlerini yorumlayarak savunmaya geçti.

Yakın zamana kadar İ. Kaypakkaya'nın görüşlerini ona tamamen sadık kalarak hayata uygulamaya çalışan ve küçük burjuva maceracı bir çizgi izleyen çeşitli grupların bir hizipler konfederasyonu biçiminde birleşmesinin ürünü olan dergi, yayına başladığından bu yana İ. Kaypakkaya'nın çizgisini yeni unsurlar ve yorumlarla «zenginleştirmeye» koyulmuştur. Tıpkı, Devrimci Yol'un Mahir Çayan konusunda yapmakta olduğu gibi bir yandan İ. Kaypakkaya ve görüşleri alabildiğine öne çıkarılmakta, diğer taraftan yorumlanarak değiştirilmektedir. Örneğin İ. Kaypakkaya, «emperyalizmin toptan çöküş çağında» yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde devrimci durumun her zaman mevcut olduğunu bu yüzden bu ülkelerde silahlı mücadelenin her zaman temel ve gerekli olanın yalnızca asgari bir örgütlenmeyi gerçekleştirmiş devrimcilerin silaha sarılması olduğunu, «silahlı propaganda» yoluyla kitlelerin kolayca devrimin saflarına kazanılabileceğini söylüyorsa; «Partizan», durumu hemen şöyle açıklamaya girişiyor: «İ. Kaypakkaya'nın bütün söyledikleri doğrudur, ama, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde devrimci durumun her zaman mevcut olmasından, kitlelerin her zaman ayaklanmaya hazır olduğu sonucunu çıkarmamalıyız. Silahlı mücadelenin, temel mücadele biçimi olduğu doğru olmakla beraber, bazı zamanlarda barışçıl mücadele biçimleri öne çıkabilir; her ne kadar asgari bir örgütlenme, silahlı mücadeleyi başlatmak için yeterse de, biraz daha hazırlanmamız gerekir; İbrahim yoldaş, 'silahlı propaganda' sözünden, onu değil de şunu kastetmiştir vs.»

Bunun yanı sıra «Partizan» «üç dünyacı» revizyonizme karşı mücadelede yeni tipte orta yolcu bir akım olarak ortaya çıkmaktadır. O, bir yanda «Üç Dünya Teorisi»nin keskin muhalifi pozlarına bürünürken, hemen hemen bütün temel meselelerde «üç dünya teorisinin» ve Çin revizyonistlerinin bakış açısına sahiptir.

«Parti içinde iki çizgi mücadelesi»nin kabul edilmesiyle meşrulaştırılmaya çalışılan bu eklektik ideolojik-siyasi çizgi, ve federatif yapı, kısa dönemde parçalanmaya ve dağılmaya mahkumdur. PARTİ BAYRAĞI, önümüzdeki sayılarda bu derginin savunduğu bütün görüşleri ele alacak ve tek tek eleştirecektir.

Kruşçev-Brejnev revizyonizmine karşı verilen mücadelede orta yolcu bir tutum takınmış olan **«Devrimci Yol»** ve **«Kurtuluş»** gibi hareketler de geçtiğimiz yıl içinde bölünmelere uğradılar ve güç kaybettiler.

Açık, berrak bir siyasi çizgiye sahip olmamakla birlikte, 1971 «sol» hareketinin Marksist-Leninist bir hareket olduğunu ve kendisinin M. Çayan'ın yolunu izlediğini iddia eden DY, pratikte M. Çayan'ın önerdiği çalışma tarzı ve eylem anlayışını reddedince bir kaç «aceleci» küçük grubun kopmasının ardından büyük bir bölünme geldi. Eklektik bir ideolojik-siyasi çizgiye sahip olan, ya da teorisiyle pratiği arasında zıtlık olan her akımın, sınıf mücadelesi sertleşip, çelişkiler derinleştikce unsurlarına ayrılması kaçınılmazdır.

DY'nin ideolojik-siyasi çizgisindeki bu belirsizlik ve eklektizm, onu kaçınılmaz olarak orta yolculuğa, liberalizme ve ülkenin her köşesinde farklı siyasetler izleyen grupların bir toplamı olmaya götürüyor. DY, bugün özellikle şehir küçük burjuvazisi içinde belirli bir etkinliğe ve devrimci bir tabana sahiptir. Biz bu durumu değerlendiriyor ve DY ile emperyalizme, faşizme, revizyonizme ve reformizme karşı ilkeli ve gerçekten devrimci uzun vadeli bir ittifak kurmayı savunuyoruz. Bunun için gerekli olan DY'nin T«K»P, TİP, TSİP TİKP gibi karşı-devrimci revizyonistlerden (ki DY'nin yazdıklarına bakılırsa bu akımların karşı-devrimci revizyonist akımlar olduğu konusunda aramızda hiç bir ayrılık yoktur) elini çekmesi ve devrimin düşmanlarına karşı dostlarıyla demokrasi temelinde (biz bunu «eylemde birlik, propaganda ve ajitasyonda serbestlik» şiarı ile ifade ediyoruz) birleşmeyi seçmesidir. DY içinde bu yönde bir eğilim olmakla birlikte, onun içinde revizyonizm ve reformizmden etkilenen ve son olarak en çarpıcı bir biçimde Dersim'de ortaya çıktığı gibi proleter devrimci harekete karşı TİKP'ten TİP'e ve «Özgürlük Yolu»ndan faşist diktatörlüğün resmi görevlilerine kadar herkesle birleşmeyi tercih eden bir eğilim de mevcuttur. Ve işin garip yanı, DY'nin sayfalarında aynı anda iki tür ittifak anlayışı da savunulabilmektedir.

Proleter devrimci hareket ve DY'nin güçlerinin, sözde değil, ama gerçekten devrimci ve demokratik bir platformda birleştirilmesi, Türkiye'de devrim cephesinin gücünü önemli ölçüde arttıracak, ve geniş yığınların, devrimci mücadeleye seferber edilmesini mümkün kılabilecektir. İşte bu ihtimal, devrimden ödü kopan her türden revizyonist ve reformistin proleter devrimci hareketten uzaklaşması için, zaten bu konuda tereddütlü ve sallantılı bir tutum izleyen DY üzerinde ağır bir baskı kurmasına ve zaman zaman onu etkilemesine yolaçıyor. T«K»P, TİKP gibilerini bir yana atarsak, bu konuda canla başla çalışanların başında «Kurtuluş» un, reformist-revizyonist şefleri geliyor. Bunlar bir yandan, devrimciliklerine halel gelmesin diye (!) sözde Kruşçev-Brejnev takımını revizyonist olarak nitelendirirken, diğer yandan her zaman ve her yerde, CHP'den T«K»P'ye kadar her türden revizyonist ve reformiste koltuk değnekliği yapıyor ve bunlar hesabına devrimci güçleri bölmek amacıyla başvurmadıkları manevra kalmıyor.

Bu iki yüzlü şefler, kendi tabanlarındaki devrimcilerin de revizyonizme karşı öfke duyduklarını ve halkın geniş devrimci birliğinden yana olduklarını bildikleri için, karşı-devrimci bölücü faaliyetlerine siyasi zemin hazırlamak amacıyla yeni bir ittifaklar anlayışı geliştirmeye ve devrimcilerin kafasını bu tür saçmalıklarla karıştırmaya çalışmaktadırlar. Bu teoriye göre, proleter devrimciler, gerçi faşizme karşı dişe diş mücadele etmekte, sınıf işbirliğine karşı çıkmakta, devrimci bir yol izlemektedirler ama, (bu «ama»ya dikkat), bu yetmez! Bir ittifakın gerçekleşebilmesi için «Sovyetler Birliği»ne karşı çıkılmamalı, «anti-sovyetik» sloganlar atılmamalıdır! «Eylemde birlik, propaganda ajitasyonda serbestlik» şiarı ise, bu baylara göre, «sosyalist saflar» içinde liberalizmi körüklermiş!

Böylesine acemice ve gülünç bir «ittifaklar teorisi»nin bir çok devrimciyi etkilemesi gerçekten üzücüdür. Eğer ittifak yapmanın ön koşulu olarak Sovyet revizyonizme karşı çıkmamayı savunan, «Sovyetler Birliği» nin revizyonist bir ülke ve Brejnev'in partisinin revizyonist bir parti olduğunu kabul etmeyen ve onu «doğru Marksist-Leninist» olarak nitelendiren T«K»P, TİP vb. bir akım olsaydı, bu anlaşılabilirdi. Ama, hem Sovyetler Birliği'ni revizyonist olarak nitelendireceksin, hem de, «devrimci» ittifakın ön şartı olarak, revizyonizmin bu türlüsüne karşı çıkmamayı ileri süreceksin, buna ancak gülünür. Bir diğer nokta da, kendi «proleter sosyalist» hareketi içinde doğru dürüst görüş birliği sağlayamamış, ve ancak grupların birbirine takındığı liberal tutum sayesinde birliği koruyabilen (ki bunu da ne ölçüde başardığı tartışılabilir), bu kişilerin halk içinde demokrasiyi gerçekleştirmenin en basit koşulunu, devrimci, demokratik fikirlere özgürlük tanınması ve bunlara karşı zorbalık uygulanmasının reddedilmesini «liberalizm» olarak nite-

lendirip, bir kısım genç ve tecrübesiz devrimcilerin gözünü korkutmaya çalışmalarıdır. Şunu hemen belirtelim ki, biz ne bu bayları ne de DY'yi *«proleter sosyalist hareket»* olarak görmüyoruz ve bizim açımızdan onlarla bir parti içinde birleşmek diye bir mesele de sözkonusu değildir. Biz, *devrimci-demokrat olmak asgari şartlarına sahip, halk* safları içinde yer alan hareketlerin cephe tipi birliğini savunuyor ve bu *meseleyi tartışıyoruz. Elbette bu hareketler arasında demokrasi* uygulanmazsa, birlik de olmaz. Liberalizm diye bu demokrasiye değil, her kafadan bir ses çıkan «Kurtuluş» saflarında işleri yürütmek için kullanılan yönteme denir.

PARTİ BAYRAĞI, DY ve «Kurtuluş»u eleştirmeye devam edecektir. Biz son tahlilde, her iki hareketi de halk saflarında görüyoruz ve bu hareketlere yönelttiğimiz eleştiriler, Marksizm-Leninizmin saflığını korumaya olduğu kadar, halkın devrimci birliğini de gerçekleştirmeye yöneliktir.

Geçtiğimiz yıl, «üç dünyacı» **Aydınlık-TİKP** revizyonizminin karşı-devrimci yüzünün geniş kitleler tarafından görüldüğü bir yıl oldu. «Üç dünyacı» revizyonistler, başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere en azgın gerici güçler ve faşist rejimlerle işbirliğini o derece ileri götürdüler ki, bugün artık gerek uluslararası plânda, gerekse ülkemizde bunların yegane dostları Amerikan emperyalizmi ve onun işbirlikçileridir.

«Üç dünyacı» revizyonistler, henüz modern-revizyonizme karşı imiş gibi görünerek uluslararası Marksist-Leninist hareketin saflarında faaliyet gösterdikleri ve onların karşı-devrimci yüzünün bu derece açığa çıkmadığı dönemde, Aydınlık revizyonizmi, devrimci saflara zarar verdi. Ancak o daha sınıf işbirliği çizgisini geliştirir ve sözde iki süper devlete karşı hakim sınıfların çeşitli kesimlerini de kapsayan bir «milli bağımsızlık cephesi» fikrini ortaya sürerken, proleter devrimci hareket tarafından eleştirildi ve mahkum edildi. Aydınlık-TİKP daha baştan, sınıf işbirlikçisi çizgisini geliştirebilmek için Marksist-Leninist hareketle arasına bir çizgi çekmek zorunda kaldı ve aynı zamanda Marksist-Leninist hareket de Aydınlık revizyonizmi ile mücadele içinde siyasi çizgisini geliştirerek «Üç Dünya Teorisi»nin karşı-devrimci özünü kavradı.

Aydınlık revizyonistleri, başlangıçta, Marksist-Leninist görünmeye özel bir önem veriyorlar ve karşı-devrimci çizgilerini aklayabilmek için sayfalarca «teorik» yazılar yayınlıyorlardı. Ama, Marksizm-Leninizm karşısında iflas etmeleri pek fazla uzun sürmedi. Bunlar, zevahiri kurtarmak amacıyla akıl almaz bir pişkinlik ve utanmazlık içinde kendilerinden en az bir kaç kat daha fazla kitleleri etkileyen ve hareket geçiren Marksist-Leninist hareketi, «uğraşmaya ve yazdıklarına cevap vermeye değmez küçük bir grup» olarak nitelendirdiler ve, «büyük güçleri ka-

zanma», «büyük politika izleme vb. gerekçeleriyle kendilerini, AP, MHP, MSP, CHP gibi gerici güçlere beğendirmek, onların güvenlerine mazhar olabilmek için her türlü kirli oyuna başvurdular. Bunlar işi, MİT içindeki «yurtsever» kanada hizmet sunmaya, devrimcileri polise ihbar etmeye, tutuklu devrimcilerin hangisine nasıl işkence yapılması, nasıl iz sürülmesi gerektiği konusunda polise akıl öğretmeye, bunlar yetmediği zaman, tabanca ve kasap bıçaklarıyla devrimci katletmeye kadar vardırdılar. Devrimcilere «faşist», «kontr-gerilla» vb. sıfatlarla saldırırken, Cüneyt Arcayürek gibi karanlık güçlerin adamlarını, Hüsamettin Çelebi gibi 12 Mart faşizminin sözcülerini, Lütfü Oflaz gibi gerici yazarları, «devrimci-demokrat» ilan ettiler. Bugün bunlardan yalnız devrimciler değil, bir çok dürüst insan da elini çekmiştir ve zaten bu «komünistler»in, etraflarındaki «demokratlar» da, kendilerine uygun Arcayürekler, Çelebiler vb. den başkası olamazdı. Şimdi açıkça söylenmese de bu isimlere yakında, Demireller, Türkeşler de eklenecektir.

Bu duruma düşmüş bir akımla, uzun boylu bir ideolojik mücadele yürütmeye gerek olmadığı düşünülebilir. Ama bu yanlıştır. Her şeye rağmen bu akım, modern revizyonizmin ana akımlarından birini oluşturan Çin revizyonizminin ve bu devletin sosyal-emperyalist savaş kışkırtıcısı emellerinin bir aletidir. Bugün uluslararası karşı-devrim cephesinin «komünizm» maskeli ana mihraklarından birinden ideolojik ve siyasi destek almaktadır ve karşı-devrimci revizyonist teori ve pratiklerini rahatça uygulamaları için kendilerine hakim sınıflar tarafından bir çok imkan sağlanmaktadır. Bu nedenle, PARTİ BAYRAĞI, bu akımla ideolojik-siyasi mücadeleyi kesintisiz sürdürülmesi gereken uzun vadeli bir mücadele olarak ele almaktadır ve pratikte de ona uygun davranacaktır.

Benzer bir gelişme, Sovyet sosyal-emperyalizminin acentası **T«K»P** ve uyduları açısından da sözkonusudur. Bunların 12 Mart döneminin ardından gösterdikleri gelişme bugün durmuş ve tersine dönmeye başlamıştır.

Birçok orta yolcu ve revizyonist akımın «Sovyetler Birliğini gücendirmemek» uğruna bunlara durmadan kanat germesine rağmen, T«K»P, işçi sınıfı ve halk içindeki etkisini giderek yitirmekte, bulunduğu mevzilerden atılmakta ve tecrit olmaktadır. Kısa sayılacak bir süre öncesine kadar DİSK'in ve bir çok kitle örgütünün yönetimini ellerinde bulunduruyorlardı. Bugün DİSK'in yönetiminden atılmışlardır ve en büyük dayanaklarından bir tanesi olan Maden - İş sendikası, parçalanmakta ve dağılmaktadır. Bir çok kitle örgütünde de durumları aynıdır. Günlük gazeteleri iflas etti ve fiilen kapandı. Bu gericiler de bütün diğer gericilerin kaderini paylaşmakta, ve yükselen kitle hareketini bastırmak için ne kadar çabalarsa kendilerini o kadar tecrit edilmiş bulmaktadırlar. Ancak Aydınlık-TİKP revizyonizmi için söylenenler, bunlar

için de geçerlidir ve PARTİ BAYRAĞI, uzun vadeli mücadelesinde bu revizyonistlerin ideolojik-siyasi tezleri ve görüşleriyle mücadele etmeye, bugünkünden daha fazla ağırlık verecektir.

Önümüzdeki dönemde, proleter devrimci hareketin önünde, başarılması gereken zorlu görevler duruyor: proletaryanın Marksist-Leninist Partisinin yaratılması, geniş halk yığınlarını örgütleyecek ve mücadeleye sevk edecek kitle örgütlerinin kurulması, geliştirilmesi ve sınıf mücadelesinin hayatın her alanında doğru bir şekilde yürütülmesi,

Proletaryanın Marksist-Leninist partisinin yaratılması, yalnız doğru bir Marksist-Leninist çizgi ve işçi sınıfıyla asgari bir kaynaşma sorunu değildir. O aynı zamanda, doğru bir örgütsel çizgi, Leninist örgütlenme ilkelerinin kavranması ve içinde bulunulan somut şartlara uygulanması, doğru bir kadro politikası ve kadroların bu temelde eğitimini gerektirir. PARTİ BAYRAĞI, gelecek sayılarında bu alanda üzerine düşen görevlerini yerine getirmeye çalışacak ve bu konularla ilgili çeşitli yazılara sayfalarında yer verecektir.

Bu dönemde üstesinden gelinmesi gereken en önemli meselelerden biri de, çeşitli halk sınıf ve tabakalarını örgütleyecek ve ilerde halk cephesinin temelini meydana getirecek kitle örgütlerinin yaratılmasıdır.

PARTİ BAYRAĞI, geçen sayısında, devrimci proletaryanın sendikalar siyasetinin ana noktalarını ortaya koyan bir yazı yayınladı. Mevcut sendikalar içinde devrimci işçi muhalefetlerinin yaratılması, geliştirilmesi ve şartların olgunlaştığı yerlerde sınıf sendikalarının kurulması: her ana işkolundaki devrimci sendika muhalefetleri arasında koordinasyon sağlanması ve çeşitli işkollarındaki sınıf sendikacılığı hareketinin ülke çapında tek merkezinin yaratılması bütün bunlar, ülke çapında örgütlü, gelişmiş sınıf sendikaları ve bunları çatısı altında toplayacak fedaratif bir örgütlenmeye giden yolda atılması zorunlu hale gelmiş ilk adımlardır.

Bunun yanı sıra, devrimimizin en temel meselelerinden biri olan işçi-köylü ittifakının organları olarak köylülüğün kitle örgütlerinin -köylü birliklerinin- yaratılması bir diğer önemli görevdir. Bu, köylülüğün sınıfsal yapısının ve toplumumuz içindeki yerinin derinlemesine incelenmesini, genel cephe örgütlenmesi içinde köylülüğün kitle örgütlerinin yerinin açıklığa kavuşturulmasını gerektirmektedir.

Aynı şekilde, kadın sorunun ele alınması, yurtsever devrimci bir kadın hareketinin yaratılması da önümüzde duran bir görevdir. Kadın sorunu, kadın üzerindeki burjuva- feodal baskılara karşı yürütülecek ideolojik mücadele, kadın örgütlerinin niteliği ve dayanması gereken ilkeler; bütün bunlar PARTİ BAYRAĞI'nın önüne, önümüzdeki dönemde yeni görevler koymaktadır.

Asalak devlet cihazının üzerine çöreklenmiş olduğu, yarı-feodal,

yarı-sömürge ülkemizde küçük memurlar önemli bir yer tutmakta, ve örgütlenmesi gereken bir gücü oluşturmaktadır. Memurların, öğretmenlerin, sağlık emekçilerinin, vb. grev, sendika kurma ve toplu sözleşme yapma olanağının olmadığı ülkemizde, Marksist-Leninist partinin önderliğinde bütün bu çalışan tabakaların ekonomik ve siyasi mücadelesini yürütecek kitle örgütlerinin yaratılması, var olanların geliştirilmesi, ve reformist-revizyonist yönetimlerin yıkılarak bu örgütlerde proleter devrimcilerin önderliğinin kurulması, toplumun bu tabakalarının örgütlenme de dahil olmak üzere, çeşitli sorunlarının incelenmesini gerektirmektedir. Bu da, PARTİ BAYRAGI'nın üzerine düşen görevlerin bir diğerini teşkil ediyor.

Proleter devrimci hareketin, önemli bir eksikliği de, ideolojik mücadelenin kültür, sanat ve edebiyat alanlarında yürütülmesine şimdiye kadar gereken önemi vermemiş olmasıdır. PARTİ BAYRAĞI, önümüzdeki sayılarında devrimci proletaryanın kültür, sanat ve edebiyat alanlarındaki siyasetini geniş bir şekilde ortaya koyan temel bir yazı yayınlayacak ve mücadelenin bu alanda da geliştirilmesi için elinden gelen çabayı harcayacaktır.

Bütün bunların yanı sıra, modern-revizyonizmin ana akımlarına karşı mücadelenin sürdürülmesi, Marksizm-Leninizmin saflığının korunması ve çeşitli revizyonist ve oportünist akımların anti-Marksist teori ve pratiklerinin teşhir edilmesi, PARTİ BAYRAĞI'nın her zaman olduğu gibi, esas görevi olarak kalacaktır.

Güçlükler ne olursa olsun, inanıyoruz ki, PARTİ BAYRAĞI, gelecekte daha da yükseklere çekilecektir.

DERGİMİZİN SORUMLU YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜ TUTUKLANDI

NURAN SAYGILI'YA ÖZGÜRLÜK

Dergimizin Sorumlu Yazı İşleri Müdürü Nuran Saygılı 15 Aralık 1978 tarihinde TCK'nin 142, 311 ve 159. maddelerine dayanılarak İstanbul 6. Sulh Ceza Mahkemesi tarafından tutuklanmıştır.

Nuran Saygılı'yı tutuklayan Sulh Ceza Mahkemesi ve tutuklanması için canla-başla çalışan savcı, gerekçe olarak dergimizin 8. ve 9. sayılarında yayınlanan THKO Belgelerini göstermiştir. Bilindiği gibi söz konusu belgelerden biri THKO Merkez Yayın Organı olduğu açıklanan YOLDAŞ Dergisinden alınmış olup, THKO'nun geçmişini ve bugün geldiği noktayı açıklamaktaydı. Dergimizin 9. sayısında yayınlanan belgeler ise gene gizli olarak toplandığı açıklanan THKO Konferansının almış olduğu kararları ve Konferansa sunulan karar taslaklarını içeriyordu. Dergimizin aynı sayısında THKO Konferansı'nın örgütün ismini Türkiye Devrimci Komünist Partisi - İnşa Örgütü olarak değiştirildiğini açıklayan bir de bildiri yer alıyordu.

Dergimiz bu belgeleri yayınlayarak gerçekleri halka açıklamış ve önemli bir görevi yerine getirmiştir.

Egemen sınıflar ve onların düzeninin savunucuları ise Nuran Saygılı'yı tutuklayarak gerçeklerin açıklanmasından duydukları korkuyu dile getirmişlerdir.

Nuran Saygılı'nın tutuklanmasının nedeni TCK'nin 142. maddesine muhalefettir. Oysa Nuran Saygılı'nın kendisini tutuklayan yargıca da söylediği gibi: «suç olan bu ceza maddelerini ihlal etmek değil, bu maddeleri hâlâ Ceza Kanununda tutmaktır. Bu maddelere dayanılarak insanlar zindanlara doldurulmaktadır. Bu ceza maddeleri insan düşüncesine, insanın ifade özgürlüğüne vurulan birer zincirdir.»

Emekçi halkın demokrasi mücadelesinin ve özgürlük isteğinin önüne dikilen bu barikatlar eninde sonunda yıkılmaya mahkumdur.

Nuran Saygılı'nın tutuklanması, devrimci basın üzerinde egemen sınıfların estirdiği ve estirmeye çalıştıkları terörün bir parçasıdır.

Bütün halkı ve tüm devrimcileri, ilerici kuruluş ve örgütleri basına yönelen bu saldırılara karşı omuz omuza mücadeleye çağırıyoruz. Bu mücadele halkımızın demokrasi mücadelesinin önemli bir parçasıdır.

Devrimci basın susturulamayacaktır.

Nuran Saygılı ve tutuklu bulunan bütün devrimci, demokrat basın mensupları ve yazı işleri müdürleri serbest bırakılmalıdır.

Marksist-Leninist Örgütlenme İlkeleri Günümüzde de Geçerliliğini Koruyor

Marksizm-Leninizmin felsefe, siyaset ve ekonomik-politik alanında revizyonu, kaçınılmaz olarak onun örgütlenme ve parti faaliyetine ilişkin tezlerinin de revizyona tabi tutulmasına yol açmaktadır. Bu siyasi-ideolojik çizginin ve onun üzerinde yükseldiği teorik temelin örgütsel çizgiyi ve parti çalışmasının muhtevasını belirlemesinin, her siyasi-ideolojik çizginin kendisine uygun bir örgütlenme çizgisi ve çalışma tarzı geliştirmesinin kaçınılmaz sonucudur. Proletaryanın ideolojisi ve yegane eylem klavuzu olan Marksizm-Leninizm her alandaki tezleriyle uyumlu bir bütün teşkil eder. Çünkü o, objektif süreçten ve gelişme yönünden hareketle, bütün meseleleri, proletaryanın nihai kurtuluşuna uygun olarak ele alır ve çözümler. Bu nedenle, Marksizm-Leninizmin özü, son tahlilde, ya tamamen savunulur, ya da onun özüne tamamen karşı çıkılır.

Her renkten oportünizm ve revizyonizm ile Marksizm-Leninizm arasında örgütlenme ve parti faaliyetine ilişkin olarak varolan ilkesel ayrılıkların kaynağını, proletaryanın nihai kurtuluşu için gerekli ön koşulların neler olduğu ve bu ön koşulların nasıl yaratılacağı sorularına verilen farklı cevaplar teşkil etmektedir. Marksist-Leninist teori, örgütlenme sorununu, partinin tarihi rolü ve faaliyetinin kapsamını; proletaryanın kısa vadeli çıkarlarını, günlük ve acil taleplerini değil, uzun vadeli çıkarlarını, nihai kurtuluşunu, sosyal devrimin zaferini esas alarak ele almakta ve çözümlemektedir. İşçi sınıfı hareketi içinde burjuvazinin ajanları ve yardakçıları olan oportünizm ve revizyonizm ise; örgütlenme ve parti faaliyetini, sosyal devrimin ve proletaryanın nihai kurutuluşunun engellenmesini, baskı ve sömürü dünyasının devam etmesini, en olumlu biçimiyle de proletaryanın acil ve günlük taleplerini, kısa vadeli çıkarlarını esas alarak ele almakta ve çözümlemektedir.

Her renkten oportünist ve revizyonist akım, başka şeylerin yanı

sıra, Marksist-Leninist örgütlenme ilkelerine Marksist-Leninist parti faaliyetinin muhtevasını belirleyen Marksist-Leninist tezlere karşı çıkmakta ve ona saldırmaktadırlar. Sağ ve «sol» oportünizmin, eski ve yeni revizyonizmin çeşitli varyantları, Marksizm-Leninizmin örgütlenme ve parti faaliyetine ilişkin tez ve ilkelerini, koşulların değişmesi, somut koşullara yaratıcı bir biçimide uygulama, marksizm-leninizme katkı vb. gerekçelerle ya açıktan açığa geçersiz ve eskimiş ilan etmekte, ya da onları sözde kabul eder görünerek içini boşaltmakta, kendi revizyonist ve oportünist tez ve ilkelerini marksizm leninizm adına sinsi bir biçimde piyasaya sürmekte ve uygulamaktadır.

Revizyonizm ve oportünizmin sinsi ve açık saldırlarına karşın Marksizm-Leninizmin örgütlenme ve parti faaliyetine ilişkin evrensel tez ve ilkeleri dün olduğu gibi bugün de geçerliliğini korumaktadır ve korumaya devam edecektir. Uluslararası işçi ve komünist hareketin tarihi tecrübesi, marksist-leninist teorinin örgütlenme ve parti faaliyetine ilişkin tezlerinin doğruluğunu ve bu tezlerden her sapmanın revizyonizm ve oportünizme, marksist-leninist partilerin yozlaşmasına ve devrimin yenilgisine yolaçan temel etkenlerden biri olduğunu kanıtlamıştır.

Proletarya hareketinin özünde enternasyonal, biçimde ise ulusal bir nitelik taşıması, başka şeylerin yanı sıra, örgütlenme ve parti faaliyetine ilişkin olarak da evrensel bir temel yaratır. Bu evrensel temel, marksist-leninist teorinin örgütlenme ve parti faaliyetine ilişkin tezlerinde ifadesini bulmaktadır.

Marksizm-leninizmin temel klasikleri, evrensel temelin yanı sıra, çeşitli ülkelerin işçi sınıfı ve komünist hareketinin tarihi tecrübesini de kapsamaktadır. Bir başka deyişle, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in eserleri evrensel olanla özgül olanı da kapsamaktadır. Marksist-leninist partinin kurulması ve inşa edilmesi sürecinde onun proleter sınıf niteliğinin korunmasında evrensel olanla özgül olanı, temel ilke ve tezlerle, onların her ülkede uygulanış ve hayata geçiriliş biçimini birbirinden ayırmak tayin edici bir öneme haizdir. Çünkü, temel ilke ve tezler tüm ülkeler için geçerli iken, özgül olanın böyle bir geçerliliği yoktur.

Her ülkede marksist-leninist bir örgütsel çizginin ve bu çizgiye uygun bir örgütsel yapının yaratılması ve bolşevik bir çalışma tarzının yürütülmesi; marksist-leninist teorinin bu alandaki en temel tez ve ilkelerinin, en katı sadakat temelinde, her ülkenin somut koşullarıyla birleştirilmesini ve diğer ülkelerin deneylerinden yararlanılmasını gerektirir. Marks ve Engels'in, özellikle yeni tipte proletarya partisinin her alanda teorik temellerini atan Lenin'in ve onun sadık takipçisi ve geliştiricisi Stalin'in tezlerine sıkı sıkıya sarılma-

dan ve bu tezler hayata yaratıcı bir şekilde geçirilmeden, marksist-leninist bir parti inşa edilemez ve bolşevik parti faaliyeti yürütülemez. Sadece Lenin ve Stalin'in tezlerine sadık kalmakla yetinilmemeli, aynı zamanda onların bu tezleri nasıl hayata geçirdikleri de kavranmalı ve özellikle de bir dizi sosyalist ülkedeki geri dönüş ve eski komünist partilerin yozlaşması göz önüne alınarak bunlardan dersler çıkarılmalıdır. Bu sonuncusu önemlidir, çünkü sözümona marksizm-leninizmi geliştirme, yaratıcı uygulama Sovyetler Birliği ve bir dizi sosyalist ülkedeki geriye dönüşten dersler çıkarma adına örgütlenme ve parti faaliyetine ilişkin Leninist-Stalinist tezlere, üç dünyacı revizyonistler cepheden azgınca saldırmaktadırlar. Onların bu saldırısı, eski ve yeni revizyonistlerin, Troçkistlerin, anarşistlerin saldırılarıyla birleşmekte ve özünde tam bir uygunluk arzetmektedir.

Örgütlenme ve parti faaliyetine ilişkin olarak evrensel bir temel olmakla birlikte, bütün ülkeler, hatta her ülkede de tüm devrim süreci için, geçerli, mutlak ve değişmez örgütlenme ve parti çalışması biçimleri yoktur ve olamaz da. Bütün ülkeler ve her ülkede de tüm devrim süreci için geçerli örgütlenme ve parti faaliyeti ilkeleri olmakla birlikte, örgütlenme ve çalışma biçimleri değişir. Bu siyasi, sosyal ve ekonomik koşulların, devrim aşamasının, sınıf mücadelesinin eriştiği düzey ve aldığı biçimlerin, ülkelere göre farklı olmasının ve her ülkede de süreç içinde değişiyor olmasının kaçınılmaz sonucudur. Örgütlenme ve çalışma biçimlerinin ülkelere göre ve her ülkede de süreç içinde değişiyor olması, örgütlenme ve parti faaliyetine ilişkin olarak evrensel bir temelin, temel ilkelerin olduğunu ortadan kaldırmaz.

Koşulların değişmesine uygun olarak örgütlenme ve çalışma biçimleri değiştirilmedikçe ve yeni örgütler inşa edilmedikçe, devrimin zaferi için zorunlu bir koşul olan Marksist-Leninist parti ve ona bağlı diğer örgütler varlığını sürdüremeyeceği ve gelişemeyeceği gibi, kitleler de parti çizgisi doğrultusunda seferber edilemez. Bu nedenle, örgütlenme ve çalışma biçimlerini koşulların değişmesine bağlı olarak değiştirmeyi içeren bir esneklik devrimin zaferi için zorunlu bir koşuldur. Ancak bu esneklik, örgütlenme ve parti faaliyetini belirleyen temel ilkelere en katı bağlılık temelinde gösterilmelidir. Esneklik, ilkelerin uygulanıp uygulanmamasına veya kabul edilip edilmemesine değil, uygulanış ve hayata geçiriliş biçimine ilişkin olmalıdır.

DEVRİMİN OBJEKTİF VE SUBJEKTİF KOŞULLARI

Marksizm-leninizme göre, burjuvazinin yanı sıra kapitalizmin bir ürünü olan modern proletarya, kapitalizm geliştiği oranda

nicel ve nitel olarak gelişir. Kapitalizmin gelişmesi, bir yandan proletaryayı diğer yandan da üretimin sosyal karakterini geliştirir, üretimin sosyal karakteri ile mülk edinmenin kapitalist karakteri arasındaki çelişmeyi keskinleştirir. Sosyalizmin maddi koşullarını olgunlaştırır. Kapitalizmin yerini sosyalizmin alması tarihi bir zorunluluk olmakla birlikte, eski ve yeni revizyonizmin iddialarının aksine, kapitalizm ne kadar gelişirse gelişsin, sosyalizmin maddi koşulları ne kadar olgunlaşırsa olgunlaşsın, kapitalizm kendiliğinden evrimsel bir gelişmeyle sosyalizme dönüşemez. Proletarya, devrimle mevcut devlet cihazını parçalayıp devlet iktidarını ele geçirerek egemen sınıf olarak örgütlenmeden, kapitalist üretim ilişkilerini tasfiye edemez, üretim araçları üzerinde kollektif sosyalist mülkiyeti gerçekleştiremez, sosyalizm kapitalizmin yerini alamaz. Proletaryanın egemen sınıflar diktatörlüğünü devirerek egemen sınıf olarak örgütlenmesi ve egemenliğini sınıflar ve kalıntıları her alanda ve kesin olarak yok edilene kadar sürdürmesi, nihai kurtuluşunun gerçekleşmesi, kapitalizmin yok edilmesi ve sosyalizmin kurulmasının temel bir koşuludur. Bu nedenle, işçi sınıfının nihai kurtuluşu için verdiği mücadele, salt bir ekonomik mücadele değil, devlet iktidarını ele geçirmeyi ve sınıflar ve kalıntıları her bakımdan ve nihai olarak yok edilene kadar elinde tutmayı hedef alan bir siyasi mücadele olmak zorundadır.

Proletaryanın iktidarı ele geçirmesi ve egemen sınıf olarak örgütlenebilmesi için kapitalizmin ortaya çıkması ve belli bir gelişme göstermesinin yanı sıra, devrim durumunun ortaya çıkması ve olgunlaşması gerekir. Kapitalizmin ortaya çıkması ve belli bir gelişme göstermesiyle devrim durumunun ortaya çıkması ve olgunlaşması, esas olarak, insan iradesinden bağımsız olduklarından, proletaryanın iktidarı ele geçirmesi ve onun önderliğinde devrimin zafere ulaşmasının objektif koşulunu oluştururlar.

Proletaryanın iktidarı ele geçirmesi ve onun önderliğinde devrimin zafere ulaşması için, sadece kapitalizmin ortaya çıkması ve belli bir gelişme göstermesiyle devrim durumunun teşekkül etmesi yeterli değildir. Bunların yanı sıra, proletaryanın ve her tarihi dönemdeki müttefiklerinin belli bir bilinç ve örgütlenme düzeyine ve doğru bir yönetime sahip olmaları gerekir. Bilinç ve örgütlenme düzeyi ile doğru bir yönetim, elverişli objektif koşullar temelinde insan iradesine bağlı olduklarından, devrimin ve proletaryanın iktidarı ele geçirerek egemen sınıf olarak örgütlenmesinin subjektif koşulunu teşkil ederler.

Objektif koşullar ne kadar olgunlaşırsa olgunlaşsın, subjektif koşullar hazırlanmadıkça, proletarya önderliğindeki devrim zafere ulaşamaz, proletarya iktidarı ele geçirerek egemen sınıf olarak örgütle-

nemez. Marksizm-leninizme göre, proletaryanın iktidarı ele geçirip egemen sınıf olarak örgütlenebilmesi ve onun önderliğinde devrimin zafere ulaşabilmesi için, objektif koşulların olgunlaşması temelinde, subjektif koşulların hazırlanması tayin edici bir öneme haizdir. Subjektif etken kendiliğinden oluşmaz.

Proletarya devrim için gerekli bilinç ve örgütlenme düzeyine ve doğru bir yönetime sahip olmadan, devrimde önderliğini gerçekleştiremez ve diğer emekçi sınıflar da onun önderliğindeki devrimin zaferi için gerekli bilinç ve örgütlenme düzeyine ve doğru bir yönetime sahip olamazlar. Bu nedenle, proletaryanın iktidarı ele geçirmesi ve onun önderliğinde devrimin zafere ulaşması için gerekli subjektif etkenin esas unsuru proletaryanın bilinç ve örgütlenme düzeyi ile doğru bir yönetime ve siyasi önderliğe sahip olup olmadığıdır.

Modern sanayiin ortaya çıkması ile birlikte süreç içinde işçi sınıfı hareketi de ortaya çıkar ve gelişir. Ancak proletarya ülkemizde de görüldüğü gibi, devrim ve iktidarı ele geçirmek için gerekli olan bilinç düzeyine kendi başına ve kendiliğinden hareketinin dar çerçevesinde sahip olamaz. Onun kendi başına ve kendiliğinden hareket içinde edindiği bilinç ve sahip olduğu örgütlenme sendikalar mücadelenin dar sınırlarını aşamaz. Lenin'in belirttiği gibi, «Bütün ülkelerin tarihi göstermektedir ki, işçi sınıfı salt kendi çabasıyla sadece sendika bilincini, yani sendikalar içerisinde birleşmenin, işverenlere karşı mücadele etmenin ve hükümeti gerekli iş yasalarını çıkarmaya zorlamanın vb. gerekli olduğu inancını geliştirebilir. (Ne Yapmalı, s. 43) İşçi sınıfı, salt kendi çabasıyla ve kendiliğinden hareketinin dar çerçevesinde «kendi çıkarlarının modern siyasal ve toplumsal sistemin tümüyle çatıştığının bilinci»ne varamaz ve bu çerçevede edinilen bilinç siyasal sınıf bilinci, sosyalist bilinç olamaz.

Çeşitli sınıflar arasındaki ilişkileri ve bu sınıfların devlet ve hükümetle olan ilişkilerini ve işçi sınıfının nihai kurtuluşu için gerekli ön koşulların kavranmasını içeren siyasal sınıf bilinci, ancak, işçi sınıfının içinde bulunduğu koşulların, toplumsal düzenin ve gelişme doğrultusunun kapsamlı bir tahlilini içeren ve bu tahlilden gerekli sonuçları çıkaran ve açıklığa kavuşturan teorik bir temel üzerinde yükselebilir. Bu teorik temel, bilimsel bir faaliyetin yürütülmesiyle yaratılabilir. Oysa toplumsal koşulların ve gelişme doğrultusunun kapsamlı bir tahliline yönelen bilimsel bir faaliyet, işçi sınıfının kendiliğinden hareketinin bir ögesi değildir. İşçiler, salt işçi oldukları için, böyle bir faaliyete yönelmezler. Ayrıca işçiler, toplumsal koşulların ve gelişme doğrultusunun kapsamlı bir tahlili için gerekli bilgiden yoksundurlar. Gerekli bilgi ve imkanlara sahip olanlar, işçilerin dışındadır. Bu nedenle de işçi sınıfının nihai kurtuluşu için yü-

rüteceği mücadelenin eylem kılavuzu olan ve sosyalist bilincin üzerinde yükseleceği devrimci teori işçi sınıfının kendiliğinden hareketinin dışında oluşur ve işçilere siyasi sınıf bilinci de dışarıdan verilir. Devrimci teorinin işçi sınıfının kendiliğinden hareketinin dışında oluşması, onunla işçi sınıfı hareketi arasında hiç bir bağlantının olmadığını da göstermez. İşçi sınıfının kendiliğinden hareketinin önünde boyun eğen ve işçilere siyasi bilincin dışarıdan verilebileceğini yadsıyan ekonomistlerle yürüttüğü polemikte Lenin, Kautsky'den yaptığı alıntıyla bu bağı şöyle açıklamaktadır:

«Elbette, bir öğreti olarak, sosyalizmin kökleri, tıpkı proletaryanın sınıf mücadelesi gibi, modern ekonomik ilişkilerde bulunmaktadır ve sosyalizm, ikincisi gibi kapitalizmin yığınlarda yarattığı yoksulluk ve sefalete karşı mücadeleden ortaya çıkar. Ama sosyalizm ve sınıf mücadelesi yan yana doğar, birbirinden değil; her biri farklı koşullarda ortaya çıkar. Modern sosyalist bilinç yalnızca derin bilimsel bilgi temelinde yükselebilir. Gerçekten de, modern iktisad bilimi, diyelim modern teknoloji kadar, sosyalist üretim için bir koşuldur, ve proletarya, ne denli isterse istesin, ne birini ne de ötekini yaratabilir; her ikisi de modern toplumsal süreçten ortaya çıkar. Bilimin taşıyıcısı proletarya değil, **burjuva aydın tabakadır** (aç, K.K): «modern sosyalizm, bu tabakanın tek tek üyelerinin zihinlerinden kaynaklanmıştır, ve bunu entellektüel olarak daha gelişmiş olan ve koşulların elverdiği yerde modern sosyalizmi proleter sınıf mücadelesine sokan proleterlere iletenler de bunlar olmuştur. Demek oluyor ki, sosyalist bilinç, proleter sınıf mücadelesine dışarıdan verilen bir şeydir, onun içinden kendiliğinden çıkan bir şey değildir.» (Ne Yapmalı s. 52-53)

Devrimci teorinin ortaya çıkması, kendi başına işçi sınıfının sosyalist bilince kavuşması için yeterli değildir. İşçi sınıfının sosyalist bilince kavuşabilmesi için, devrimci teoriyle donanmış işçilerin ortaya çıkması ve işçi sınıfı içinde çok yönlü ve sistemli bir çalışmanın yürütülmesi gerekir. Bu çok yönlü ve sistematik çalışma teorik bilginin işçilere aktarılmasının yanı sıra, her şeyden önce somut olgular temelinde yürütülen siyasi teşhiri ve ajitasyon-propaganda faaliyetini de kapsamalıdır. Ancak böyle bir faaliyetin yürütülmesiyle, «iktisadi mücadelenin işçilerin kafasına yerleştirdiği siyasal bilinç kıvılcımlarından yararlanarak işçileri sosyal demokrat bilinç düzeyine yükseltmek» mümkün olabilir. Lenin, siyasi ajitasyon ve propagandanın temel bir koşulu olan siyasi teşhirin somut ve güncel olgulardan hareketle yürütülmesi gerekliliğini belirtmekte ve şunları yazmaktadır:

«Bir sosyal demokrat haline gelebilmesi için, işçi, toprak beyi ile papazın, yüksek memur ile köylünün, öğrenci ile serserinin iktisadi niteliği ve toplumsal ve siyasal özellikleri konusunda açık-seçik bir fikre sahip olmalıdır; onların güçlü ve zayıf yanlarını bilmelidir; her sınıf ve tabakanın kendi bencil özlemlerini, kendi gerçek 'iç yapısını' **gizlemek** için kullandığı bütün parlak sözlerin ve safsataların anlamını kavramalıdır; belirli kurumların ve yasala-

rın yansıttığı şu ya da bu çıkarların neler olduğunu ve bu yansıtmanın nasıl olduğunu anlamalıdır. Ama bu, 'açık-seçik tablo', her hangi bir kitaptan edinilemez. İşçi, bunu, ancak canlı örneklerden, belirli bir anda çevremizde olup bitenlerin, herkesin üzerinde konuştuğu ya da birisinin fısıldadığı şu ya da bu olayda, rakamlarda, mahkeme kararlarında vb. belirenin sıcağı sıcağına teşhirinden edinebilir. Bu kapsamlı siyasal teşhirler, yığınları devrimci eylem bakımından eğitmenin zorunlu ve temel bir koşuludur.» (Ne Yapmalı, sf. 90)

Yukarıda Lenin'in ana hatlarıyla içeriğini açıkladığı siyasal bilincin işçilere verilebilmesi için sadece işçiler arasına değil, «nüfusun bütün katları arasına gitmek» gerekir. Çünkü işçilere siyasal bilinç verebilmek için, gerekli olan siyasi bilgi -sadece genel kitabı bilgi değil, canlı, her ülkenin somut gerçeğini yansıtan bilgi- ancak, nüfusun bütün katları arasına gitmekle edinilebilir.

İşçi sınıfının siyasi iktidarı ele geçirebilmesi, egemen sınıf olarak örgütlenebilmesi ve devrimci bir durumun devrimin zaferiyle sonuçlanabilmesi için diğer emekçi sınıf ve tabakaların da belli bir bilinç düzeyine sahip olmaları gerekir. Çünkü devrim -ister UDHD, ister sosyalist devrim olsun- sadece öncü sınıfın mücadelesiyle gerçekleştirilemez. İşçi sınıfı kendi başına devrim için gerekli bilinç düzeyine kavuşamadığı gibi, diğer emekçi sınıflar da proletarya önderliğindeki devrimin zaferi için gerekli bilinç düzeyine kavuşamazlar. Kavuşabilmeleri için, işçi sınıfının yanı sıra, diğer emekçi sınıflar arasında da çok yönlü ve sistematik bir faaliyetin yürütülmesi gerekir.

İşçi sınıfı salt kendi çabasıyla sosyalist bilince kavuşamayacağı gibi -ve buna bağlı olarak- kendiliğinden işçi hareketi de devlet iktidarını ele geçirerek egemen sınıf olarak örgütlenmeyi merkezine alan bir siyasi mücadeleyi de doğurmaz, veya böyle bir nitelik kazanamaz. Ancak bu, kendiliğinden işçi hareketinin, hiç bir zaman siyasi nitelik kazanamayacağı demek de değildir. Kazanır. Fakat bu çerçevede ortaya çıkan siyaset, işçi sınıfının burjuva siyaseti, sendikal bir siyaset olacaktır. İşçi sınıfının kendi başına edindiği bilince bağlı olarak, bu siyaset, en olumlu biçimiyle merkezine kapitalizm koşullarının, emeğin sermayeye bağımlılığı koşullarının «ortaya çıkardığı sıkıntıları hafifleten önlemler»in alınmasını alır.

«Kendiliğinden işçi sınıfı hareketi, tek başına, ancak trade-unionculuğu doğurabilir (ve kaçınılmaz olarak doğurmaktadır), oysa işçi sınıfının trade-unioncu siyaseti, işçi sınıfının burjuva siyasetinin ta kendisidir. İşçi sınıfının siyasal mücadeleye ve hatta siyasal devrime katılması, tek başına, onun siyasetini sosyal demokrat siyaset yapmaz.» (Ne Yapmalı, sf. 119)

İşçi sınıfının, gerçek sınıf politikası, onun kısa vadeli çıkarlarını, kapitalizm sınırları içinde gerçekleşebilir taleplerini değil, nihai kurtuluşunu, bunun için de devlet iktidarını ele geçirerek egemen sınıf olarak örgütlenmesini ve egemenliğini sınıflar ve kalıntıları kesin

olarak her alanda yok edilinceye kadar sürdürmesini merkezine almalıdır. Böyle bir politik çizgi ise, devrimci teoriyle her ülkenin somut koşullarının birleştirilmesi temelinde inşa edilebilir. İşçi sınıfına sınıf siyasi bilinci verilmedikçe ve işçiler devrimci teoriyle her ülkenin içinde bulunduğu koşulların birleştirilmesinin bir ürünü olan siyasi çizgi doğrultusunda seferber edilmedikçe, kendiliğindenci unsur aşılamayacak ve işçi sınıfının mücadelesi onun gerçek sınıfsal politik mücadelesi olmayacaktır.

İşçi sınıfının nihai kurtuluşunu bunun için de devlet iktidarını ele geçirmesini merkezine alan bir politik çizginin inşası ve bu politik çizgi doğrultusunda işçilerin seferber edilebilmesi için, işçi sınıfının devrimci teoriyle donanmış ve bu teoriyi somut koşullara uygulamaya yetenekli bir siyasal önderliğe sahip olması gerekir. «Devrimci teoriyle, hareketin yasalarının bilgisiyle, devrim yasalarının bilgisiyle silahlanmış» bir siyasal önderliğe sahip olmadıkça, işçi sınıfı müttefiklerini seferber edemeyecek, devrimde önderliğini de gerçekleştiremeyecek ve devlet iktidarını ele geçirerek egemen sınıf olarak örgütlenemeyecektir. Açıktır ki, işçi sınıfı böyle bir önderliğe kendiliğinden hareketinin dar çerçevesinde kavuşamayacaktır. Böyle bir önderlik, işçi sınıfı hareketiyle sosyalizmin bir bileşimi olmak zorundadır.

Ancak işçi sınıfı hareketiyle sosyalizmin bir bileşimi olan bir önderlik devrim aşamasına uygun olarak, proletaryanın müttefiklerini, devrimin yedek güçlerini, düşmanlarını, temel darbenin doğrultusunu doğru olarak saptayabilir, düşmanlar arasındaki çatlak ve çelişmelerden devrimi geliştirmek üzere yararlanabilir, «yedek güçlerin hazırlanması ve proletaryaya bağlanması»nı gerçekleştirebilir. Proletarya ancak böyle bir önderliğin yönetiminde sınıf mücadelesinin son derece karmaşık koşullarında müttefikleriyle birlikte düşmanına en elverişli koşullarda ve en zayıf noktasından saldırabilir, elverişsiz koşullarda da en az kayıpla geri çekilebilir. Doğru bir stratejik ve taktik önderlik olmaksızın, proletarya devlet iktidarını ele geçiremez, sosyalizmi inşa edemez.

İşçi sınıfının nihai kurtuluşunu gerçekleştirebilmesi ve bunun ön koşulu olan devlet iktidarını ele geçirerek egemenliğini, sınıflar her alanda kesin olarak yok edilene kadar sürdürebilmesi için, başka şeylerin yanı sıra, örgütlü bir güç teşkil etmesi gerekir. Lenin'in de belirttiği gibi;

«İktidar mücadelesinde proletaryanın örgütten başka silahı yoktur. Burjuva dünyasındaki anarşistçe rekabet altında ayrı düşmüş, sürekli olarak yoksulluğun, köleliğin ve dejenarasyonun derin çukurlarına, gerilere itilmiş olan proletarya, ancak Marksizm prensipleri üzerinde ideolojik birliğe ulaşarak

ve çalışan milyonlarca insanı işçi sınıfı ordusu halinde kaynaştıran maddi örgüt birliğinin yardımıyla, kaçınılmaz biçimde yenilmez bir güç haline gelebilir ve gelecektir.» (Bir Adım İleri İki Adım Geri, sf. 254)

İşçi sınıfı kendiliğinden hareketinin dar çerçevesinde devlet iktidarını ele geçirmek ve devrimin zaferi için gerekli olan örgütlenme düzeyine kavuşup gerçek sınıf birliğini gerçekleştirebilir mi?

«Her hangi bir örgütün niteliğini doğal ve kaçınılmaz olarak belirleyen şey, o örgütün eyleminin içeriği» olduğundan, işçi sınıfının kendiliğinden hareketi içinde ortaya çıkan örgütlerin niteliğini de, bu örgütlerin eylemin içeriği belirler. Açıktır ki, bu örgütlerin eyleminin içeriğini de işçi sınıfının kendiliğinden hareketinin içeriği tayin eder. İşçi sınıfının kendiliğinden hareketi, onun politik hareketini içermediğinden, işçi sınıfı kendiliğinden hareketinin dar çerçevesinde devrimin ve sosyalizmin zaferi için gerekli örgütlenme düzeyine kavuşamaz. Kavuşabilmesi için, kendiliğindenci unsurun aşılması, işçi örgütlerinin, siyasi önderliğin yönetiminde ve ona bağlı olarak, günlük ve acil talepler için mücadelenin, ekonomik mücadelenin yanı sıra, politik bir mücadele de yürütmeleri gerekir. Onlar, işçi sınıfını nihai kurtuluşu için seferber etmenin ve eğitmenin araçları olmalıdır. Doğru bir siyasi önderliğin varlığı ve örgütlenmesi, işçi sınıfının ve diğer emekçi sınıfların devrim ve sosyalizmin zaferi için gerekli örgütlenme düzeyine sahip olmasının temel koşuludur.

PARTİ: DEVRİMİN ve SOSYALİZMİN TEMEL KOŞULU

İşçi sınıfının devlet iktidarını ele geçirerek egemen sınıf olarak örgütlenebilmesi, devrimin zaferinin zorunlu bir koşulu olan subjektif etkenin hazırlanabilmesi için kendiliğindenci unsurun siyasi-ideolojik ve örgütsel alanda aşılması gerekir. Ancak kendiliğindencilik de, kendiliğinden aşılamaz. Kendiliğindenciliğin aşılabilmesi için, çok yönlü ve sistematik siyasi teşhir, ajitasyon, propaganda ve örgütlenme faaliyeti yürütülmeli, devrimci teoriyle işçi sınıfı hareketinin birleşmesinin bir ürünü olan siyasi önderliği ortaya çıkmalı ve kitleler örgütü bir biçimde bu önderliğin yönetiminde seferber edilmelidir. Ekonomik teşhir ve ajitasyonun yanı sıra, çok yönlü ve sistematik siyasi teşhir, ajitasyon, propaganda ve örgütlenme faaliyetini yürütecek olan güç, işçi sınıfının siyasi partisidir. O, aynı zamanda, ekonomik mücadeleyi siyasi mücadeleye tabi kılan, kitleleri örgütlü bir biçimde seferber edip yöneten, egemen sınıflara en elverişli koşullarda ve en zayıf noktasından saldırmayı, elverişsiz koşullarda da düzenli ve en az kayıpla geri çekilmeyi sağlayan yegane güçtür. Bu nedenle, işçi sınıfının siyasi partisi, onun, siyasi iktidarı ele geçire-

rek egemen sınıf olarak örgütlenmesinin ve egemenliğini sınıflar her alanda da yok edilene kadar sürdürmesinin, nihai kurtuluşunu gerçekleştirmesinin, devrim ve sosyalizmin zaferi için gerekli subjektif etkenin temel bir koşuludur.

Proletarya, «proleterleri iktidar uğruna mücadeleye yöneltecek kadar cesur, devrimci bir durumun çapraşık koşulları içinde yolunu şaşırmayacak kadar deneyim sahibi ve hedefe giden yolda hiç bir çeşit kayaya çarpmadan yol alabilecek kadar esnek, mücadeleci bir partiye» (Stalin) sahip olmadan devlet iktidarını ele geçiremez, egemen sınıf olarak örgütlenemez, sosyalizmi inşa edemez, nihai kurtuluşunu gerçekleştiremez.

Her türden oportünist ve revizyonist akım, partinin tarihi rolünü ve subjektif etkenin -objektif şartların varlığı temelinde- tayin edici önemini ya açıktan açığa ya da proletaryanın devrim ve sosyalizm için gerekli örgütlenme ve bilinç düzeyine ve doğru bir yönetime kendiliğinden hareketinin dar çerçevesinde, kendi başına kavuşacağını ileri sürerek dolaylı bir biçimde inkar etmektedir. Aralarındaki biçimsel farklılıklara karşın, son tahlilde, marksist-leninist partinin rolünü inkarda ve subjektif etkenin kendiliğinden hareket içinde oluşacağını savunmada birleşmektedirler.

Küçük burjuva maceracı akımlar, ya işçi sınıfının marksist-leninist partisine gerek olmadığını, gerilla birlikleri ve merkezlerinin silahlı eylemlerle kitleleri devrim için seferber edip eğiteceklerini ve yöneteceklerini ileri sürerek; ya da partinin faaliyetini ve yönetici rolünü gerilla birliklerinin silahlı eylemlerine indirgeyerek, marksist-leninist partinin, devrimin ve sosyalizmin zaferinin temel bir koşulu olduğunu inkâr etmektedirler. Bu inkâr, onların, bireysel terörle, silahlı eylemlerle, işçi sınıfının ve diğer emekçi sınıfların kendiliğinden kurtuluşları için mücadeleye atılacaklarını öngören «sol» devrim (!) anlayışlarının kaçınılmaz bir sonucudur. Onlara göre, kitlelerin siyasi ve ideolojik bakımdan eğitilmesine, devrim için örgütlenmelerine, kendi öz deneyleriyle devrimin ve sosyalizmin gerekliliğini kavramalarına gerek yoktur. Kitleler, devrim ve sosyalizm için ayaklanmaya hazırdırlar. Eksik olan silahlı eylemler, «silahlı propaganda» ve eylem çağrılarıdır. Gerek marksist-leninist partinin devrim ve sosyalizmin zaferinin temel bir koşulu olduğunu açıktan reddeden, gerekse sözde kabul edip özünde reddeden bütün küçük burjuva anarşist gruplar, «sol» lafazanlıklarına karşın kendiliğindenciliğin önünde diz çökmektedirler. Bu diz çöküş, onların, ya marksist-leninist partinin devrimin ve sosyalizmin zaferinin temel bir koşulu olduğunu açıktan reddetmelerine ya da partiyi kitlelerin kendiliğinden hareketinin bir kuyrukçusu olarak ele almalarına yolaçmaktadır.

Bazı «sol» oportünist akımların proletaryanın egemen sınıflar diktatörlüğünü devrimle yıkıp devlet iktidarını ele geçirerek egemen sınıf olarak örgütlenmesinin, sosyalizmin kapitalizmin yerini almasının zorunlu bir koşulu olduğunu lafta da olsa kabul etmelerine karşın; sağ oportünizm ve revizyonizm bunu açıktan açığa reddetmekte, proletaryanın parlamenter yolla iktidara geleceğini, kapitalizmin kendiliğinden, evrimsel bir yolla sosyalizme dönüşmekte olduğunu ileri sürmektedir. Onların bu tezleri, burjuva demokrasisinin gelişmesiyle sosyalizme geçileceğini, kapitalist devletin ekonomiye müdahalesinin artması ve devlet mülkiyetinin gelişmesiyle sosyalizmin kurulmakta olduğunu, bilim ve teknikteki devrimle proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıf farklılıklarının giderek yok olduğunu, her ülkede sosyalist devrim olmadan sosyalist ülkelerle kapitalist ülkeler arasındaki rekabet sonucu sosyalizme geçileceğini, sömürge ve yarı-sömürgelerin kapitalist olmayan yoldan sosyalizme geçtiklerini vb. ileri sürmelerinde ifadesini bulmaktadır. Bu karşı-devrimci, anti-marksist tezlerden hareketle, sağ oportünizm ve revizyonizm, proletaryanın mevcut devlet cihazını parçalamasına, proletarya diktatörlüğünün kurulmasına, bunun için de «işçiler iktidar uğruna devrimci mücadele ruhunda eğitimi»ne, «devrimci yığın mücadelesi verme» yeteneğine kavuşmalarına karşı çıkmaktadırlar. Onlar böylece, partinin -ki eyleminin esas muhtevasıdır- işçi sınıfını devrim ve proletarya diktatörlüğünün kurulması için eğitmesine, örgütlemesine, seferber etmesine ve yönetmesine gerek olmadığını savunmaktadırlar. Partinin, işçi sınıfının günlük, kısa vadeli çıkarları için mücadele etmesi gerektiğini öngörmekte, onun tarihi rolünü inkar etmektedirler. İşçi sınıfını kendiliğinden hareketinin dar sınırlarına hapsedip, sömürücü sınıfların çeşitli kesimlerinin aleti haline getirmektedirler. Onların öngördükleri parti, işçi sınıfının öncü müfrezesi, sosyal devrim partisi değil, işçi sınıfını burjuvaziye peşkeş çekmek için, kendiliğinden hareketin ardında sürüklenen reformcu bir partidir.

Devrim ve sosyalizm mücadelesini sözümona Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı mücadeleye indirgeyen, dünya devrimi için, proletaryanın, burjuvazi ve toprak ağalarıyla, emperyalistlerle işbirliği yapmasını va'zeden, devrim ve sosyalizm için mücadeleyi yasaklayan «üç dünyacı» revizyonistler de karşı devrimci «Üç Dünya Teorisi»nin bir sonucu olarak, proletarya partisinin rolünü, gerici sınıfları ve proletaryayı Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı birlikte mücadele etmeye teşvik etmekle sınırlamaktadırlar. Onlar da böylece, revizyonistler ve modern revizyonistler gibi, özünde aynı tezlerden hareket ettiklerinden, partinin, işçi sınıfı ve müttefiklerini devrim ve sosyalizmin zaferi için eğitmesine, yönetmesine, örgütlenmesine karşı

çıkmaktadırlar. Partinin tarihi devrimci rolünü ve görevlerini inkar ederek, anti-proleter yüzlerini gizlemek için, işçi sınıfının acil taleplerini gerçekleştirmekle sınırlamaktadırlar.

Her renkten oportünizm ve revizyonizmin, proletaryanın kurtuluşu ve partinin rolüne ilişkin olarak ileri sürdükeri karşı-devrimci tezler, partinin en temel özelliklerini ve örgütlenme ilkelerini ele alışlarında da yansımaktadır. Onlar, marksizm-leninizmin, partinin temel özellikleri ve örgütlenme ilkelerine de karşı çıkmaktadırlar.

PARTİ: DEVRİMCİ TEORİYLE DONANMIŞ ÖNCÜ MÜFREZE

İşçi sınıfını «kendi kendine bir sınıf» olmaktan çıkarıp «kendisi için bir sınıf haline» getirecek olan parti, işçi sınıfının kendiliğinden hareketinin bir ürünü olamaz. Onun işçi sınıfının kendiliğinden hareketinin, günlük talepleri için yürüttüğü mücadelenin bir eklentisi olmaması, işçilere sosyalist bilinç verebilmesi, günlük talepler için yürütülen mücadeleyi iktidar mücadelesine tabi kılabilmesi için, işçi sınıfı hareketiyle sosyalizmin bir bileşmi olan öncü müfreze olması gerekir. Partinin işçi sınıfı hareketiyle sosyalizmin bir bileşimi olabilmesi için, «işçi sınıfının en iyi ögelerini, bu ögelerin deneyimini, devrimci ruhunu, proletarya davası uğruna sonsuz fedakarlığını emme»li, «devrimci teoriyle hareketinin yasalarının bilgisiyle, devrim yasalarının bilgisiyle silahlanmalı»dır. Bu nedenle, parti, sıradan her işçiyi isteyen herkesi değil, işçi sınıfının en bilinçli, en fedakar, en kararlı ve devrimci teoriyle donanmış, sınıf siyasi bilincine sahip ögelerini kapsamalıdır. Açıktır ki, bu koşul, partinin, sınıfın tümünü kapsamamasına, sınıfla parti arasında farklılıkların olmasına yolaçacaktır.

«Öncü müfreze ile işçi sınıfının arta kalanı arasındaki fark, parti üyeleriyle partisizler arasındaki fark, sınıflar yokolmadıkça, proletarya başka sınıflardan gelen öğelerle kendi saflarını tamamladıkça; işçi sınıfı bütünüyle öncünün düzeyine yükselmedikçe ortadan kalkmaz.» (Leninizmin Sorunları, sf. 88)

Parti, «öncü müfreze ile işçi sınıfının arta kalanı arasındaki fark»ı azaltmaya, yok etmeye çalışacaktır. Ancak bu farklılıklar, partinin bütün çabasına rağmen, Stalin'in yukarıda belirttiği koşullar gerçekleşmedikçe yok edilemez. Ayrıca, bu koşullar gerçekleşip partiyle işçi sınıfının arta kalanı arasındaki farklılıklar yok edildiğinde, parti de yok olacaktır.

Stalin'in yukarıda belirttiği koşullar gerçekleşmeden, partiyle işçi sınıfının arta kalanı arasındaki farkı kaldırmaya kalkmak, partinin işçi sınıfının bütününü kapsamasını savunmak ve bunu uygula-

maya çalışmak, onun sınıf niteliğini değiştirmek, kitleleri öncünün düzeyine yükseltmek yerine, öncüyü kitlelerin düzeyine düşürmek, partiyi öncü müfreze olmaktan çıkarmak olur. Bu halde, parti; işçi sınıfını, her tarihi dönemdeki müttefiklerini kazanmak, tarafsızlaştırılabilecek unsurları tarafsızlaştırmak, düşmanlarını tecrit etmek ve yenmek için seferber eden, yöneten bir genel kurmay değil, kendiliğinden hareketin peşinde sürüklenen bir artçı olur.

Oportünist ve revizyonist akımlar, marksist-leninist partilerin işçi sınıfının çoğunluğu, hatta tümünü kapsamadıkları için, kapılarını sadece sınıf siyasi bilincine kavuşmuş ve devrimci teoriyle donanmış işçilere açtıkları için, proletaryayı temsil etmediklerini, onların proletarya partileri olmadıklarını ileri sürmektedirler. Onlara göre, proletarya partisi olmak için, sıradan her işçiyi, hatta isteyen herkesi partiye almak gerekir. Bu, onların partiyi, bir öncü müfreze, sosyal devrim partisi olarak ele almamalarının sonucudur.

Parti, sadece, proletarya diktatörlüğünün kurulması için değil, proletarya diktatörlüğünün sürdürülmesi için de vazgeçilmez bir araçtır. Parti proletaryanın başında, onun bir öncü müfrezesi olarak varlığını sürdürmedikçe, proletarya diktatörlüğü de varlığını sürdüremez. Burjuvazinin ulusal ve uluslararası plandaki direnişi karşısında yıkılır. Burjuvazinin direnişi, proletaryanın iktidarı ele geçirmesinden sonra daha da arttığından, partinin proletaryanın öncü müfrezesi olarak varlığını sürdürmesi daha da gereklidir. Proletarya diktatörlüğünün kurulmasından sonra, parti, öncü müfreze olmasının yanı sıra, proletarya diktatörlüğünün bir aleti, vazgeçilmez bir aletidir. Kruşçev revizyonisti ve hempaları, Sovyetler Birliği'nde proletaryanın öncü müfrezesine gerek olmadığını, partinin halkın partisine dönüşmesi gerektiğini savunarak, bu marksist-leninist teze karşı çıktılar.

PARTİ: İŞÇİ SINIFININ BİR PARÇASI

Partinin işçi sınıfını eğitmesi ve örgütlemesi, siyasi çizgisi doğrultusunda seferber edip yönetebilmesi ve onun genel kurmayı, öncü müfrezesi olabilmesi için işçi sınıfının bir parçası olmalıdır. Ordusuz bir genel kurmay, bir öncü müfreze olmaması, onun, sınıfının bir parçası olmasıyla mümkündür.

Parti ile işçi sınıfının arta kalanı arasındaki fark, «işçi sınıfından kopmaya kadar varırsa, parti, içine çekilir ve partisiz kitlelerle bağları çözülürse, parti partilikten çıkar. Parti, partisiz kitlelerle bağlı değilse, kendisiyle partisiz kitleler arasında bağlantı yoksa, bu kitleler partinin önderliğini kabul etmiyorlarsa, eğer partinin

kitleler arasında manevi ve siyasi saygınlığı yoksa, parti, sınıfa kılavuzluk edemez.» (Leninizmin Sorunları, sf. 88)

Doğaldır ki, parti kurulur kurulmaz, işçi sınıfının çoğunluğuyla kalıcı ve sağlam bağlara sahip olamaz. Hatta ancak küçük bir azınlığıyla kalıcı ve sağlam bağlar kurabilir. Ancak, parti, işçi sınıfının kitlesiyle sağlam ve kalıcı bağlar kurmaya, güvenini ve sevgisini kazanmaya çalışmalıdır. O, işçi sınıfının kitlesiyle sağlam ve kalıcı bağlar kurduğu, sevgi ve güvenini kazandığı ölçüde, işçi sınıfının öncü müfrezesi, genel kurmayı olacaktır.

Partinin işçi sınıfının bir parçası olması, partisiz yığınlarla sağlam ve kalıcı bağlara sahip olmasının yanı sıra, üyelerinin sınıf bileşiminde de ifadesini bulmalıdır. Parti, üyelerinin sınıf kökeni ve konumu bakımından da işçi sınıfının bir parçası olmalıdır. Üyeleri arasında ve yönetici organlarında, proleterlerin sayı ve etkinliğinin artmasına özel bir önem verilmelidir. Bu, partinin sınıf niteliğini korumasının ve pekiştirmesinin yanı sıra, işçi sınıfıyla sağlam ve kalıcı bağlara sahip olmasının ve işçi sınıfının en iyi ögelerinin «deneyimini, devrimci ruhunu, proletarya davası uğruna sonsuz fedakarlığını emmesi»nin de zorunlu bir koşuludur.

Partinin gerek bağları gerekse saflarının sınıf bileşimi bakımından işçi sınıfının bir parçası olabilmesi için, siyasi ve ekonomik teşhir, ajitasyon, propaganda ve örgütlenme çalışmalarının merkezine işçi sınıfını almalıdır. Bu, işçi sınıfının zayıf olduğu, küçük burjuvalar ülkesi için daha da büyük bir önem taşır.

Eskiden olduğu gibi, günümüzde de küçük burjuva devrimcileri ve diğer anti-marksist akımlar işçi sınıfının en devrimci sınıf olma özelliğini yitirdiği, lumpen proletaryanın veya köylülüğün veya şehir küçük burjuvazisinin daha devrimci olduğu, köylülüğün nicel olarak daha fazla olduğu, demokratik devrimin özünde bir köylü devrimi olduğu vb. gerekçelerle açıktan açığa partinin işçi sınıfının bir parçası olması gerektiğine karşı çıkmaktadırlar. Ya da sözde kabul eder görünüp aynı gerekçelerle işçi sınıfı içindeki çalışmanın değil, örneğin köylülük içindeki çalışmanın esas alınması gerektiğini ileri sürerek, sonuçları itibariyle, partinin işçi sınıfının bir parçası olmasını reddetmektedirler. Onlar, bu tezleriyle, başka şeylerin yanı sıra, işçi sınıfının önderliğini de ideolojik önderliğe indirgemekte, işçi sınıfının tarihi devrimci rolünü inkar ederek başka sınıflara mal etmektedirler.

Modern revizyonistler ise, kapitalist ülkelerde bilim ve teknikteki devrim, sosyalist ülkelerde de komünizmin ikinci aşamasına geçilerek sınıfların yok olması sonucu, aydınlar, bürokratlar, teknokratlar ve diğer küçük burjuva tabakalarla işçi sınıfı arasındaki sınıf

çizgisinin kaybolduğu veya kaybolmakta olduğu gerekçesiyle, partinin, proletaryanın bir parçası olması gerektiğini inkar etmekte ve Leninist parti örgütlenme ilkelerini inkarda diğer anti-marksist akımlarla birleşmektedirler.

PARTİ: ÖRGÜTLÜ MÜFREZE

«Parti, sadece işçi sınıfının **öncü** müfrezesi değildir. Eğer bu sınıfın mücadelesini gerçekten yönetmek istiyorsa, sınıfın **örgütlü** müfrezesi de olmalıdır. Kapitalizm koşullarında, partinin ödevleri son derece yaygın ve çeşitlidir. Parti, iç ve dış gelişmesinin son derece çetin koşulları içinde proletaryanın mücadelesine kılavuzluk etmeli; durum saldırıyı gerektiriyorsa proletaryayı saldırıya geçirmeli; durum geri çekilmeyi gerektiriyorsa proletaryanın güçlü hasmının darbelerinden sakınmasını sağlamalı; partisiz, örgütsüz işçi kitlesinin milyonlarına disiplin ruhunu ve sistemli mücadeleyi, örgüt ruhunu ve metanati kazandırmalıdır. Ama parti, ancak kendisi de disiplinin ve örgüt ruhunun somut örneği ise; ancak kendisi proletaryanın örgütlü müfrezesiyle, bu ödevleri başarabilir. Bu koşullar olmadan, partinin, proletaryanın büyük kitlelerine önderlik etmesi, söz konusu bile olamaz.» (Leninizmin Sorunları, sf. 89)

Parti, sadece, proletaryayı yönetmek ve seferber etmek açısından değil, onun her dönemdeki yedeklerini seferber etmek ve yönetmek açısından da işçi sınıfının demirden bir disipline sahip, örgütlü bir müfrezesi olmak zorundadır. Parti, bütün üyelere eşit uygulanan demirden bir disipline sahip örgütlü bir güç olmadan, irade ve eylem birliğini gerçekleştiremez.

Partinin demirden disiplini burjuvazinin ve yardakçılarının sık sık belirttikleri gibi, üyeleri ve işçi sınıfı için demirden bir cendere, bir işkence, bürokratik bir disiplin değildir. Ve o, zora dayanmaz. Lenin bolşevik parti disiplinin ögelerini şöyle açıklamaktadır:

«...Proletaryanın devrimci partisinin disiplinini pekiştiren nedir? Bu disiplini denetleyen, ona destek olan nedir? İlkin proleter öncüsünün bilinci, devrim yolunda fedakarlığı, kendine hakimiyeti, feragat duygusu, yiğitliğidir. İkincisi, en geniş anlamıyla emekçi yığınlarıyla ve ilkin proletaryanın kitlesiyle, **ama proleter olmayan** emekçi yığınlarıyla da bağlar kurma yeteneği, onlara yaklaşma ve, eğer isterseniz, bir ölçüye kadar onların içinde erime yeteneğidir. Üçüncüsü, bu öncünün siyasal yönetiminin doğruluğudur; büyük yığınların, **kendi deneyimleriyle** buna inanmış olmaları koşuluyla siyasal stratejisinin ve taktiğinin doğruluğudur. Eğer burjuvaziyi iktidardan düşürme ve toplumun biçimini değiştirme görevini yüklenen öncü sınıfın partisi olmaya yetenekli bir devrimci partide bütün bu koşullar birleşmemişse, bu partide disiplin kurulamaz ve o disiplini yaratmak için gösterilen çabalar boş sözlerden ve yapmacıklardan öteye varamaz; ama öte yandan, bu koşullar, hep birden fışkıramaz; bu koşullar, uzun çalışmalarla, çetin deneyimlerle hazırlanır; hazırlanışı, ancak gerçekten yığınsal ve gerçekten devrimci bir hareketin pratiğiyle sıkı sıkıya bağlı olarak meydana gelen, doğma olmayan doğru bir devrimci teoriyle kolaylaştırılır.» (Sol Komünizm, sf. 12-13)

Partinin kendi saflarında olduğu gibi, partisiz kitleler içinde geliştirdiği disiplin, gönüllü bir disiplindir ve o bilince, pratikte sağlanan güvene, devrim için yapılan fedakarlığa dayanır. Bu bolşevik parti disiplininin burjuvazinin ve yardakçılarının yüreğine korku salacak kadar sağlam ve demirden bir disiplin olmasının kaynağıdır.

Partinin bütün üyelerine eşit olarak uygulanan demirden bir disipline sahip örgütlü bir güç olabilmesi için; onun, programının yanı sıra, disiplinini kabul eden ve örgütlerinden birinde aktif olarak çalışan üyelerden oluşması gereklidir. Partiye, onun örgütlerinden birinde aktif olarak çalışmayan, disiplinini kabul etmeyen unsurların, daha doğrusu isteyen herkesin üye olması halinde, parti «sem patizanla» denizinde kaybolmuş, biçimsiz, örgütsüz bir 'kuruluş' haline gelir.

Parti, üstlendiği görevleri yerine getirebilmek için bir örgütler toplamı olmak zorundadır. Parti, işçi sınıfına siyasi bilinç verebilmek için gerekli olan siyasi bilgiyi ancak, bütün sınıf ve tabakalar arasında örgütlenerek elde edebilir.

«Siyasal sınıf bilinci, işçilere, **ancak dışarıdan** verilebilir, yani, ancak iktisadi mücadelenin dışından, işçilerle işverenler arasındaki ilişki alanının dışından verilebilir. Bu bilgiyi elde etmenin mümkün olduğu biricik alan, **bütün** sınıf ve tabakaların devletle ve hükümetle ilişkisi alanı, **bütün** sınıflar arasındaki karşılıklı ilişkiler alanıdır. Onun için, işçilere siyasal bilgi vermek için ne yapmalı sorusuna yanıt, pratik içindeki işçilerin ve özellikle ekonomizme eğilim gösterenlerin çoğunlukla yeterli buldukları, 'işçiler arasına gidilmelidir' yanıtı olamaz. *İşçilere siyasal bilgiyi verebilmek için,* sosyal demokratlar **nüfusun bütün sınıfları arasına gitmek zorundadırlar**; onlar askeri birliklerini **bütün yönlere** sevketmek zorundadırlar.» (Ne Yapmalı sf. 100-101)

Partinin işçi sınıfı dışında da örgütlenmesi sadece işçilere siyasi bilinç verebilmek için gerekli siyasi bilgiyi temin etmek bakımından değil, bunun yanı sıra, diğer emekçi sınıfları işçi sınıfının önderliğinde seferber edebilmek ve eğitmek için de gereklidir.

Partinin somut bilgilere dayanan siyasi-ekonomik teşhir ve ajitasyon-propaganda faaliyeti yürütebilmesi, kendiliğinden her patlamayı siyasi bir mücadeleye dönüştürebilmesi, ekonomik mücadeleyi siyasi ve ideolojik mücadeleyle birleştirebilmesi, kitlelerin nabzını her an elinde tutabilmesi ve onlara önderlik edebilmsi için her üretim biriminde, her iş yerinde, her çalışma alanında parti örgütleri kurması ve bu örgütleri ekonomik, siyasi ve sosyal özellikleri göz önüne alarak, bölgesel parti örgütlerinde birleştirmesi gerekir. Bu nedenle, parti, üretim ve bölge esasına göre örgütlenen bir örgütler toplamıdır.

«Ama parti, sadece örgütlerin toplamı değildir. Aynı zamanda parti, bu örgütlerin biricik **sistemi**, alt ve üst yönetim organlarıyla, azınlığın çoğunluğa

uymasıyla, bütün parti üyeleri için zorunlu olan pratik kararlarıyla, bu örgütlerin bir bütün olarak olumlu birliğidir.» (Leninizmin Sorunları, sf. 90)

Partinin yol gösterici temel örgütlenme ilkesi demokratik merkeziyetçiliktir. «Parti örgütlenmesindeki organik bütünlük demokratik merkeziyetçilik yoluyla» sağlanır. Demokratik merkeziyetçilik, merkeziyetçilikle proleter demokrasinin bir bileşimidir. Proletarya partisinde merkeziyetçilik. bürokratik bir merkeziyetçilik olmadığı gibi, demokrasi de burjuva demokrasisi gibi sahte, göstermelik bir demokrasi değildir. O, gerçek demokrasidir. Merkeziyetçilik bürokratik, demokrasi de göstermelik olmadığı için; marksist-leninist parti, demokratik merkeziyetçilik ilkesini uygulayarak irade ve eylem birliğini sağlayabilir.

Demokratik merkeziyetçilik ilkesi uyarınca, kararların alınmasına bütün parti örgüt ve üyeleri aktif olarak katılırlar. Kararlaı alındıktan sonra da bütün örgüt ve üyeler düşünceleri ne olursa olsun, bunları uygulamak zorundadırlar. Bütün üst organların kararları alt organlar için bağlayıcı olup, üst organlar üye ve örgütlerine hesap verip onlar tarafından denetlenirler. Ve yönetici organlar, hiç bir baskı olmaksızın üyeler tarafından demokratik bir şekilde seçilirler.

Revizyonist ve oportünist akımlar, özellikle demokratik merkeziyetçiliğin temel unsurlarından biri olan bütün alt organların üst organlara ve tüm örgütün merkez komitesine tabi olmasına, üst organların kararlarının alt organları bağlamasına karşı çıkmaktadırlar. Demokrasinin, kişi hak ve özgürlüklerinin yok edilmesi olarak ele almaktadırlar. Onlar irade ve eylem birliği yerine, kapitalizmin bir ürünü olan rekabet ve anarşiyi savunmaktadırlar.

PARTİ: PROLETARYANIN ÖRGÜTLENMESİNİN EN ÜST BİÇİMİ

Devrimde proletaryanın önderliği, proletarya diktatörlüğünün kurulması, sosyalizmin inşası, salt öncü müfrezenin çabasıyla gerçekleşemez. Öncü müfrezenin yanı sıra tüm sınıfın seferber edilmesiyle gerçekleşebilir. Proletaryanın devrim ve sosyalizmin zaferi için seferber edilebilmesi, doğru bir yönetim ve belli bir bilinç düzeyinin yanı sıra, örgütlü olmasını da gerektirir. Parti, sınıfın tümünü kapsamadığını, hatta onun azınlığını -kapitalizm şartlarında- kapsadığına göre, proletaryanın, örgütlü bir biçimde seferber edilebilmesi için, par tinin yanı sıra, parti-dışı örgütlere de sahip olması veya parti-dışı örgütlerde de örgütlenmesi gerekir. Parti-dışı bu örgütler nelerdir?

«Proletarya, sendikalar, kooparatifler, fabrika örgütleri, parlamento grupları, partisiz kadın birlikleri, basın, kültür ve eğitim örgütleri, gençlik der-

nekleri, (açık devrimci eylem sırasında) devrimci mücadele örgütleri, (eğer proletarya iktidardaysa) devlet örgütü olarak Sovyetler vb. gibi bir sıra diğer örgütlere de sahiptir. Bu örgütlerin büyük çoğunluğu, parti-dışı örgütlerdir ve ancak içlerinden bir kaçı partiye doğrudan doğruya bağlıdır ya da partinin kollarını oluşturur.» (Leninizmin Sorunları, sf. 91-92)

Stalin'in yukarıda belirttiği örgütlerin bir kısmı proletaryanın kendiliğinden hareketi içinde ortaya çıkan örgütlerdir. Gerek bu örgütlerin gerekse diğer örgütlerin, proletaryayı nihai kurtuluşu için seferber edip eğitmenin bir aracı, proletarya diktatörlüğünü kurmanın ve sürdürmenin bir aracı olabilmeleri için partinin yönetimi altında olmaları gerekir. Bu örgütlerin gerek tek tek proletaryanın nihai kurtuluşu için üstlendikleri görevleri yerine getirebilmelerinin gerekse proletaryanın öncü müfrezesinin saptadığı tek bir doğrultuda hareket edebilmelerinin temel ve tek koşulu, partinin yönetimi altında olmalarıdır.

Partinin yöntimi ve önderliği gerçekleşmedikçe, bu örgütler, proletaryanın nihai kurtuluşu doğrultusunda faaliyet gösteremeyeceklerdir. Çünkü bu örgütlerin hiç biri, her somut durumda proletaryanın nihai kurtuluşu için gerekli doğrultuyu saptama yeteneğine sahip değildir. Bunun için gerekli bilgi, deney birikimi vb. gibi unsurlardan yoksundur. Her somut durumda proletaryanın nihai kurtuluşu için gerekli doğrultuyu saptama yeteneğine sahip olan örgüt partidir. Çünkü o, devrimci teori ile devrimin ve hareketin yasalarının bilgisiyle donanmış olup, işçi sınıfının en bilinçli, en kararlı, en fedakar ögelerini kapsar.

Öte yandan parti-dışı örgütlerden her hangi biri, diğer örgütlerin tek bir doğrultuda faaliyet göstermelerini sağlayacak yeteneğe de sahip değildir. Oysa parti böyle bir yeteneğe sahiptir. Çünkü o, bütün bu örgütlerdeki, en fedakar, en bilinçli, en kararlı unsurların birleştiği merkezdir. Ayrıca, parti, bütün bu örgütleri yönetme yeteneğine sahip işçi önderlerinin yetiştiği okuldur.

Parti, proletaryanın nihai kurtuluşu için gerekli doğrultuyu saptamaya ve bu doğrultuda bütün parti-dışı örgütleri yönetme yeteneğe sahip olan yegane örgüt olduğundan proletaryanın en üst örgüt biçimidir.

Parti-dışı örgütlerin partiye bağlı olması veya onun yönetimi altında olması, siyasi, ideolojik bağımlılığın yanı sıra örgütsel bakımdan da bağlı olması demek değildir. Parti-dışı örgütler partiye siyasi bakımdan bağımlı olmalı, yani partinin çizgisi doğrultusunda hareket etmeli, ancak, örgütsel bakımdan bağımsız olmalıdır. Parti, önderliğini veya yönetimini talimatlarla değil, kararlarının doğruluğu ve kitleleri kazanma ve ikna etme yeteneğiyle gerçekleştirmelidir. Ka-

rar ve talimatlarla yönetimi sağlama, kitlelerin inisiyatifini körelten bürokratik bir yöntemdir.

Açıktır ki, parti kurulur kurulmaz, bütün parti-dışı sınıf örgütlerinde önderliğini gerçekleştiremez. Veya partinin çizgisinde hareket eden ve sınıfın çoğunluğunu kapsayan parti-dışı örgütler kuramaz. Partinin, parti-dışı örgütlerde, önderliğini gerçekleştirebilmesi için, bu örgütlerde de kitleler içinde çok yönlü ve sistematik bir faaliyet yürütmesi, parti örgütleri kurması, partiye bağlı gruplar oluşturması gerekir. O, çok yönlü ve sistematik faaliyetiyle kitlelerin kendi öz-deneyleri sonucu sınıfının güven ve desteğini kazanmadıkça, parti-dışı kitle örgütlerinde önderliğini gerçekleştiremez.

PARTİ: «HİZİPLERİN VARLIĞIYLA BAĞDAŞMAYAN İRADE BİRLİĞİ»

Partinin irade ve eylem birliğini gerçekleştirebilmesi, demirden bir disipline sahip olabilmesi için, bağrında hizipleri ve hizip çatışmalarını taşımaması gerekir. Hiziplerin ve hizip çatışmalarının varlığı, irade ve eylem birliğini, demirden disiplini ortadan kaldırmaya yönelir. Bu, hizipler içinde yer alan unsurların niyetlerinden bağımsız olarak ortaya çıkar. Lenin hizipçiliğin sonuçlarına ilişkin olarak şunları yazıyor:

«Sınıf bilincinde olan bütün işçiler, her türlü hizipçiliğin zararlı olduğunu ve buna göz yumulamayacağını kesinlikle bilmelidirler. Çünkü, tekil grupların üyeleri parti bütünlüğünü korumayı ne kadar isterlerse istesinler, hizipçilik kaçınılmaz olarak ekip çalışmalarını baltalar, parti içine sızmış düşmanların içerdeki çatlağı genişletmek ve bunu karşı-devrimci amaçlar için kullanmak girişimlerini yoğunlaştırıp arttırmalarına yolaçar.» (Sağ ve Sol Sapmalar Üzerine, sf. 210)

Stalin de hiziplerin varlığının parti birliğiyle, demir disiplinle bağdaşmayacağını belirterek şöyle söylüyor:

«Hiziplerin varlığının bir çok merkezlerinin varlığına neden olduğu açıktır; bir çok merkezin varlığı ise partide ortak bir merkezin yokluğu, irade birliğinin parçalanması, disiplinin gevşemesi ve dağılması, diktatörlüğün zayıflayıp dağılması demektir. Kuşkusuz proletarya diktatörlüğüne karşı mücadele eden ve proleterleri iktidara götürmek istemeyen İkinci Enternasyonal partileri, liberalizmin böylesini hizip özgürlüğü olarak hoş görebilirler; çünkü bu partilerin demir disipline hiç gereksinmeleri yoktur. Ama çalışmalarını proletarya diktatörlüğünün kuruluşu ve sağlamlaştırılması ödevi üzerinde örgütlendiren Komünist Enternasyonalin partileri ne «liberalizmi» ne hizip özgürlüğünü hoş görmezler.

«Parti, her türlü hizipçiliği ve parti içinde her türlü iktidar bölünmesini olanaksızlaştıran irade birliğidir.» (Leninizmin Sorunları, sf. 96)

Yukarıdaki alıntılarda Lenin ve Stalin'in hizip sorunu üzerine söyledikleri son derece açık olmasına karşın, modern revizyonistlerin yanı sıra, özellikle «üç dünyacı» revizyonistler, marksizm-leninizm adına, parti içinde sürekli olarak hiziplerin varlığının ve çatışmasının kaçınılmaz olduğunu, bunun kötü bir şey değil, partinin iç yaşamının canlılığının ve dinamik bir yapıya sahip olduğunun bir göstergesi olduğunu ileri sürüyorlar. Onlara göre, hiziplerin varlığı ve çatışması, partinin gelişmesinin motorudur. Esasında «üç dünyacı» revizyonistlerin söyledikleri yeni bir şey değildir. Stalin'den yukarıda yapılan alıntıda görüleceği gibi, İkinci Enternasyonal partilerinin hizip ve hizip çatışmalarına ilişkin olarak sahip oldukları liberalizmin yeniden hortlatılmasıdır. Yeni olan, «üç dünyacı» revizyonistlerin hizip ve hizip çatışmaları karşısında savundukları liberalizmi marksist diyalektiği revizyona tabi tutarak felsefi temelleriyle açıklamaya çalışmalarıdır.

«Üç dünyacı» revizyonistlere göre, parti içinde iki çizginin varlığı kaçınılmazdır. Bu, burjuvaziyle proletaryanın iki ayrı sınıf olarak var olmasının her şeyin karşıtını içinde taşımasının, her şeyin ikili bir tabiata sahip olmasının zorunlu bir sonucudur. Bunun doğal sonucu ise; hiziplerin ve hizip çatışmalarının varlığını meşru kılmaktır.

Önce şunu belirtelim ki, «üç dünyacı» revizyonistler, her şeyin karşıtını içinde taşımasını her zaman olduğu gibi kendi gerici amaçlarına uygun bir biçimde kullanıyor ve tahrif ediyorlar. Her şeyin karşıtını içinde taşımasını onlar gibi ele alacak olursak, burjuva partilerde de marksist-leninist çizginin bulunması gerekir. Örneğin ülkemizde Adalet Partisi içinde marksist-leninist bir çizginin ortaya çıkması ve yaşaması gerekir.

Kapitalist toplumun iki karşıt sınıfı burjuvazi ve proletaryadır. Bu karşıtlık, siyasi planda burjuva-revizyonist çizginin ve marksist -leninist çizginin varlığında ifadesini bulur. Bu iki çizginin her şeyin zıttını içinde taşımasına uygun olarak aynı parti içinde bulunmasının bir zorunluluğu yoktur. «Üç dünyacı» revizyonistler bunun zorunlu olduğunu ileri sürmekle, diyalektik metaryalizmin yerine mekanik mataryalizmi geçirmekte ve marksizme yeni bir katkıda (!) bulunmaktadırlar.

Burjuvazinin baskısı, proletaryaya sürekli olarak diğer sınıf ve tabakalardan yeni yeni katılmaların olması ve onların burjuva ideolojisini proletaryanın saflarına taşımaları ve burjuvazinin işçi sınıfı içinde burjuva bir tabaka olan işçi aristokrasisini (ve bürokrasisini) yaratması, parti içinde anti-marksist görüşlerin ortaya çıkması ve anti-proleter bir çizginin oluşması ihtimalinin maddi temelini teşkil

eder. Ancak, parti içinde burjuva-revizyonist bir çizginin ortaya çıkma ihtimalinin bulunması ile, onun kaçınılmaz olması, parti içinde iki çizginin sürekli olarak var olması birbirinden farklı şeylerdir. İkinci bir çizginin ortaya çıkıp çıkmayacağını, iki çizginin bir arada bulunup bulunmayacağını belirleyen şey, partinin anti-marksist fikirlere ve onların taşıyıcılarına karşı siyasi, ideolojik ve örgütsel alanda takındığı tutumdur. Bu nedenle, parti içinde iki çizginin ortaya çıkması ve bir arada yaşaması kaçınılmaz değildir. Kader değildir. Parti, anti-marksist fikirler, parti çizgisine karşıt fikirler ortaya çıkar çıkmaz uyanık davranın, ideolojik, siyasi ve örgütsel planda uzlaşmaz bir mücadele yürütür ve gerekli tedbirleri zamanında alırsa, burjuva-revizyonist bir çizginin teşekkül etmesini ve bu temelde hiziplerin oluşması ve gelişmesini engelleyebilir. «Üç dünyacı» revizyonistler, iki çizginin varlığını kaçınılmaz kabul etmekle, hem partinin marksist-leninist çizgisine karşıt bir çizginin oluşması, hem de onun tasfiye edilmemesi için gerekli zemini hazırlıyor ve meşrulaştırıyorlar.

Parti içinde, anti-marksist fikirlere karşı mücadele esas olmakla birlikte, partinin proleter sınıf saflığının korunması ve anti-marksist fikirlerin ve taşıyıcısı oportünist ögelerin tasfiye edilmesi için, örgütsel tedbirlerin de alınması ve siyasi mücadelenin yürütülmesi bir zorunluluktur. Parti, ideolojik ve siyasi mücadelenin yanı sıra, anti-marksist fikirlerin taşıyıcısı ve yayıcısı oportünist ögelere karşı örgütsel tedbirler de almalı ve onları partiden atmalıdır. Oportünist ögelerin partiden atılması, onlara karşı örgütsel tedbirlerin alınması, partiyi zayıflatmaz, sağlamlaştırır. Anti-marksist görüşlere ve oportünistlere karşı uzlaşmaz bir siyasi-ideolojik mücadele, partiyi siyasi ve ideolojik bakımdan da çelikleştirir.

Üç dünya teorisyenleri, hizipçi olarak niteledikleri ve revizyonist çizginin temsilcileri olarak ele aldıkları unsurları parti içinde tutar onlara karşı mücadeleyi ideolojik mücadele indirgeyip, hiziplerin ve anti-marksist fikirlerin kaynağı olan oportünist ögelerin marksist-leninist partilerden atılması ve cezalandırılması karşısında göz yaşları dökerken, Stalin, oportünist ögelere karşı takınılacak tavrı şöyle belirliyor:

«Bütün bu küçük burjuva gruplar şu ya da bu biçimde partiye girerler; partiye kararsızlık ve oportünizm ruhunu, moral bozukluğu ve güvensizlik ruhunu getirirler. Hizipçiliğin ve geçimsizliğin başlıca kaynağı, içten baltaladıkları partide kargaşalığın kaynağı onlardır. Geride böyle 'müttefikler' varken emperyalizmle savaşa tutuşmak, kendini hem önden, hem arkadan iki ateş arasında bırakmak demektir. Bu yüzden böyle ögelere karşı amansız mücadele ve bunların partiden kovulması, emperyalizme karşı savaşın başarısı için ön koşuldur.

«İdeolojik mücadele ile partinin içindeki oportünist ögelerin, 'yenilebileceği'ni, parti çerçevesi içinde bu ögelerin 'üstesinden gelinebileceği'ni savunan teori, partiyi felce ve kronik sakatlığa mahkum etmenin belirtisi olan çürük ve tehlikeli bir teoridir; bu teori, partinin oportünizme peşkeş çekilmesi tehlikesini doğurur; proletaryayı devrimci Partisinden, emperyalizme karşı mücadelesinde başlıca silahından yoksun bırakmakla tehdit eder.» (Leninizmin Sorunları, sf. 97)

Leninist parti öğretisine uygun olan, üç dünyacı teorisyenlerin iki çizgi mücadelesi tezi değil, Stalin'in fikirleridir. Çünkü marksist-leninist parti öğretisine göre, partinin program ve tüzüğünü kabul edenler parti üyesi olabilir. Partinin çizgisine karşı bir çizgi geliştirmek ve hizipçilik yapmak, partinin programını, örgütlenme ilkelerini ve onun bir ifadesi olan tüzüğünü ayaklar altına almaktadır. Leninist parti öğretisine göre, bu tür unsurlar partiye alınmayacağı gibi, partide de tutulamazlar.

«Üç dünyacı» revizyonistlerin iddialarının tam aksine, hiziplerin ve karşıt iki çizginin varlığı, partinin dinamik bir yapıya, canlı bir organizmaya sahip olmadığının, çürümekte olduğunun kanıtıdır. Partinin siyasi, ideolojik, örgütsel planda yozlaşmakta olduğunun, irade ve eylem birliğini, demirden bir disiplini yitirmekte olduğunun bir kanıtıdır. Hizipçilerin, oportünist ögelerin, anti-marksist çizgilerin, siyasi-ideolojik mücadele ve örgütsel tedbirlerle tafsiye edilmemesini savunmak, barış içinde bir arada yaşamaya çalışmak, partinin çürümesine, yozlaşmasına gözyummak, burjuvaziye, revizyonizme ve oportünizme yardım etmektir.

Partide, hiziplerin, karşıt çizgilerin bulunması, partinin demirden bir disipline sahip bir irade ve eylem birliği olması, parti içinde tartışmaların, fikir ayrılıklarının hiç olmaması demek değildir. Hizipçiliğin önlenmesi, irade ve eylem birliğinin, demirden disiplinin sağlanması adına, tartışmaları, eleştirileri, fikir mücadelesini yasaklamak, partiyi öldürür. Demirden disiplin, irade ve eylem birliği, fikir mücadelesini canlı tartışmaları, eleştirileri yasaklamaz, aksine, fikir mücadelesini eleştiriyi gerektirir.

Parti içinde oportünizme, hizipçiliğe karşı uzlaşmaz bir mücadele yürüttüğü Bolşevik partisinin demirden disiplinini, irade ve eylem birliğini bütün gücüyle koruyup sağlamlaştırdığı için, gericiliğin, her renkten oportünizmin ve revizyonizmin azgınca saldırdığı büyük marksist-leninist Stalin, parti disiplinini, partinin irade ve eylem birliğiyle, parti-içi eleştiri ve fikir mücadelesi arasındaki ilişkiyi şöyle ele alıyor:

«Ama bütün partide üyelerin irade birliği olmadan, hareket birliği olmadan partide demir disiplin düşünülemez. Kuşkusuz ki bu, partide fikir mücadelesine yer olmadığı anlamına gelmez. Tam tersine, demir disiplin, eleş-

tiriye ve fikir mücadelesine engel olmak şöyle dursun, partinin bağrında eleştiriyi ve fikir mücadelesini gerektirir. Üstelik bu, disiplinin 'kör' disiplin olması da demek değildir. Tam tersine, demir disiplin, bilinçli ve gönüllü olarak kabul edilen bir itaatı öngörür, çünkü, ancak bilinçli bir disiplin, gerçekten demir disiplin olabilir. Ama fikir mücadelesi bitince, eleştiri tükenip karara varılınca, bütün parti üyelerinin irade birliği ve eylem birliği şarttır. Bu, öyle bir zorunlu şarttır ki, onsuz ne birleşmiş bir parti, ne de partide demir disiplin düşünülebilir.» (L. Sorunları, sf. 95)

Lenin de partide bireysel görüş ayrılıklarının olmasının kaçınılmaz olduğunu belirterek şunları yazıyor:

«Yaygın bir halk hareketine dayanan ve her türlü çevre ruhu ile dar sekter görüşleri şiddetle reddederek bu hareketin bilinçli sözcüsü olma yolunu seçen bir partide, her konuda bireysel görüş ayrılıkları olmuştur ve bunun olması kaçınılmazdır. Ne var ki, partimizin üyeleri, sınıf bilinçli militan proletaryanın temsilcileri olmaya hak kazanacaklarsa, dünya işçi sınıfı hareketinde yer almaya hak kazanacaklarsa, parti programımızdaki ilkelerin uygulanmasında yöntem ve yorum konusunda ortaya çıkacak ayrılıkların, merkez kuruluşlarımızın yönetimi altındaki çalışmanın bütünlüğünü ve uyumunu bozmamasını sağlamak için ellerinden geleni yapmalıdırlar.» (Sağ ve Sol Sapmalar Üzerine, sf. 21)

Parti, proletaryayı ve temel müttefiklerini eğitip örgütleyip seferber etmesinin yanı sıra, elverişli koşulların ortaya çıkmasıyla birlikte, yeni mücadele biçimlerini hazırlamalı, yeni mücadele biçimlerini yürüten örgütlerin yaratılmasında kitlelere önderlik etmelidir. O, hiç bir zaman kitlelerin gerisinde kalmamalı, daima kitlelerden kopmaksızın önünde yürümelidir.

Parti, önder ve yönetici rolünü, faaliyetini, işçi sınıfıyla sınırlamamalıdır. Devrim aşamasını da göz önüne alarak, proletaryanın en güvenilir müttefiklerine -yarı proleter unsurlar, yoksul köylülük- özel bir önem vererek devrimci sınıflar arasında çalışmalı ve onlara önderlik etmeli ve yönetmelidir. Bu, devrimin proletarya önderliğinde gelişmesinin zorunlu bir koşuludur. Çünkü, proletaryanın önderliği, onun partisinin önderliğinde somutlanır.

Parti, proletaryanın önderliğinde örgütlenmesine özel bir önem vermekle birlikte, diğer devrimci sınıfları da örgütlemeli ve onların örgütlerinde yönetici gücü almalıdır. Bu ise, diğer devrimci sınıfların güven ve sevgisini kazanmasıyla, onlar arasında da sistemli bir ajitasyon-propaganda ve örgütlenme faaliyeti yürütmesiyle mümkün olabilir.

DEMOKRASİ MÜCADELEMİZ

Son aylarda Türkiye'de giderek şiddetini arttıran ekonomik ve siyasi krizin durumuna göz attığımızda manzaranın hiç de iç açıcı olmadığını görmekteyiz. Uluslararası mali sermayenin ve onun ülkemizdeki uzantısı komprador sermayenin kontrolünde olan sanayinin çıkmazı derinleşmektedir. Emperyalizmin güdümünde oluşturulan sermayenin esas görevi, emperyalizmin aşırı kârını sağlamaktır. Türkiye'de oluşturulan sanayi, ülkenin iç dinamizmi ile gelişen, altyapısı kurulmuş, ülke içindeki işbölümünün zorunlu gelişmesiyle sanayinin çeşitli dalları arasında özel olarak da hammadde sanayi ile imalat sanayi arasında «ahengin» kurulduğu bir özellik göstermediği için sanayinin çeşitli dalları, birbirlerinin pazarı olma durumundan mahrumdur ve emperyalizme, yani dışa bağımlıdırlar. Bunun için, emperyalist kapitalizmin krizinden çok daha fazla etkilenmektedirler. Hele, enerji sektörünün dahi dışa bağımlı olduğu bir sanayinin ne kadar güç durumda olduğu düşünülürse, bu krizin etki derecesi kavranabilir. Tabii ki ekonomik kriz, sadece sanayi sektörü ile sınırlı kalmamaktadır. Emperyalist sermaye ihracını ve eşitsiz mal mübadelesinin temelleri üzerinde, emperyalist ülkelere tabi kılınan ve onların sanayisinin hammaddesini oluşturan tarım sektörü, krizinden etkilenmekten geri kalmadığı gibi, para-kredi sektörleri, yani mali ve ticari sektörler de krizin içindedir. Özet olarak, ekonominin tüm sektörleri krizin sarsıntısını derinden duymaktadır.

Türkiye'deki sanayi, üretim araçlarını üreten imalat sanayi özelliği taşımadığından, tersine emperyalizme bağımlı ve emperyalizmin aşırı sömürüsünü gerçekleştirmek için kurulan montaj sanayisi olduğundan, kendi yapısına uygun olarak, hammadde ve ara madde kaynakları açısından doğrudan doğruya emperyalizme bağımlıdır.

Emperyalizme bağımlı ekonomi tam bir sağmal inek özelliği göstermektedir. Dış ödemeler açığı, yani ithalat ile ihracat arasındaki farklılık, her geçen gün büyük oranlarla artmaya devam etmektedir. Bu öylesine bir düzeye gelmiştir ki resmi ağızlardan bile 12 milyar dolar

olarak belirtilmektedir. Bu durumda, zorunlu olarak her dönemde ve her şart altında ülke ekonomisi sermayeye (özellikle döviz ve kredi biçimindeki borçlara) ihtiyaç duymaktadır. Dolayısıyla, bu da emperyalist borçlanmayı kamçılamaktadır. Ağırlıkta sanayi sektörü olmak üzere, sanayinin ve tarımın ihtiyaç duyduğu hammadde ve mamul madde eşitsiz meta mübadelesi, sermaye ihracı ve emperyalistlere verilen imtiyazlar karşılığında elde edilebilmektedir. Böylece, her gün, her ay ve her yıl, Türkiye'nin sattığı, genellikle tarım ürünleri olan metaların fiyatları düşmekte, emperyalistlerin sattığı metaların fiyatları aşırı derecede artmaktadır. İthalat ile ihracat arasındaki aşırı dengesizlik, giderek ve zorunlu olarak emperyalist borçlanmayı arttırmaktadır. Her an emperyalist sermayeye ihtiyaç duyulması, kompradorları, emperyalistlerin eşiğini aşındırmaya mecbur etmektedir. Emperyalist sermayenin artan faizleri, bu borçlara ilave edildiğinde Türkiye ekonomisinin çıkmazının hangi düzeyde olduğu daha iyi kavranabilir. Hemen söyleyelim ki, tüm bu soygun ve sömürü, emekçilerin, yani işçilerin ve köylülerin yarattığı artı-değere el konulmasıyla, onların aşırı sömürülmesiyle gerçekleştirilmektedir.

Böylesine ekonomik bir yapıya sahip olan Türkiye, komprador burjuvazi ve toprak ağaları ve onların çıkarı doğrultusunda hareket eden politikacıların da itiraf ettikleri gibi, şimdiye kadar az rastlanan bir bunalım içindedir. Emperyalist borçlar ve onlardan ithal edilen metalar olmadan yaşayamaz durumda olan ekonomi, yukarıda da söylediğimiz gibi, emperyalizmin artan krizi ile birlikte şiddetli bir sarsıntı içine düşmüştür. Ama ne var ki, emperyalist ülkeler ekonomilerinde görülen krizlerin zararını, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin üzerine yıkıyorlar. Bunun için özel çaba harcıyorlar. Emperyalizmin tekelci özelliğinin, krizin daha da şiddetlenmesinin sebebi olduğu düşünülürse, yarı-sömürge ülkelerin sırtına bindirilen krizin yükünün ağırlığı hakkında daha iyi bir fikir sahibi olunabilir.

Emperyalistler, bu işi gerçekleştirmek için ellerinde bulundurdukları avantajları gereği, yarı-sömürge ülkelere çeşitli ekonomik, siyasi ve askeri baskı yapmaktadırlar. Ekonomik alandaki bu baskı uygulamaları, genellikle ülkedeki paranın değerinin düşürülmesi, yani devalülasyon, işçi ücretlerinin ve tarım ürünlerinin taban fiyatlarının düşürülmesi biçiminde olmaktadır.

Emperyalistler, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının çıkarı doğrultusunda izlenen bu politikanın bütün yükünü emekçi kitleler çekmektedir.

Emperyalizme bağımlı komprador kapitalist üretimin durması ve çökmesi,işçi sınıfını çeşitli zorluklarla başbaşa bırakıyor. Bu çöküntü, sadece ve genel olarak dünya kapitalizmini bunalıma sokan aşırı üre-

timden doğmuyor. Emperyalizmin aşırı kârını sağlamakla görevli dışa bağımlı sanayinin getirdiği sorunlar, üretimin durması ve gerilmesine, başka bir deyişle fabrikaların kapanmasına ve buralardaki üretimin düşmesine neden olmaktadır. Yarı-sömürge ekonominin kısırlığı, emperyalizm tarafından engellenen sanayinin serbestçe gelişememesi işsizler ordusunun sürekli artışının esas unsurudur. Bunun yanı sıra, son senelerde montaj özelliği gösteren sanayinin ihtiyaç duyduğu malların emperyalist ülkelerden temin edilememesinin ortaya çıkardığı sorunlar, ülkedeki işsizliği arttıran diğer bir unsuru oluşturuyor. Emperyalistler, krizinin yükünü yarı-sömürge ülkelerin üstüne yıkmak ve kârdan zararlarını gidermek için sermayeye ihtiyaç duyan yarı-sömürge ülkelere daha ağır şartlar ileri sürmektedirler. Bu durumdan yararlanarak eskisi gibi sermaye yatırımına girmiyorlar, borç para vermiyorlar. Bu da yarı-sömürge ülke ekonomisini daha büyük çıkmazlarla karşı karşıya getiriyor. Bu durum, montaj sanayi işletmelerinin birbiri arkasına kapanmasına, üretimlerinin düşmesine neden oluyor. Zaten çok düşük ücret karşılığı çalışmakta olan işçiler, bu kez tümüyle işsizliğe ve açlığa itiliyor. Bunalımdan yararlanan patronlar, işçilerin ücretini durmaksızın düşürebiliyorlar, işçilerin direnişi ve mücadelesini kırabilmek için onbinlerce işçiyi fabrikalardan atabiliyorlar.

Bir avuç komprador burjuva ve toprak ağasının çıkarı için milyonlarca emekçimiz ve insanımız emperyalistlerin aşırı sömürüsüne terk edilip, yoksulluk içine itilmiştir.

Her türden emperyalistlerden alınan borç karşılığı, onlara halkın sırtından yeni yeni ekonomik siyasi ve askeri imtiyazlar tanınmaktadır. Bununla birlikte eşitsiz meta mübadelesi emperyalistlerin lehine, yarı-sömürge ülkenin aleyhine daha da eşitsiz hale gelmektedir. Bir yandan emperyalist sermayenin faizinin giderek artması emperyalist sömürünün katmerleşmesine neden oluyor. Emperyalist soygunun arttığı ortada iken satılmış ve gayrı milli komprador burjuvazi ve toprak ağaları, bu durumu «Türkiyenin dostlarının ekonomiyi çıkmazdan kurtarmaya yönelik çalışmaları» olarak göstermeye çalışıyorlar.

Oysa, halkımız, her emperyalist borç karşısında yediği ekmeğin bir dilim daha azaldığını ve yoksulluğunun daha da büyüdüğünü bilmektedir. Emperyalist sömürünün aracısı olan komprador burjuvazi «aldığı komisyon» karşılığında milyonlarca halk kitlelerini amansız soygun ve sömürü çarkının içine hapsetmiştir. Bir avuç komprador burjuva ve toprak ağasının çıkarı için miyonlarca insan, açlık, sefalet, işsizlik ve çaresizlikle baş başa kalmıştır. Kısacası bir avuç adamın mutlu yaşantısı için, emekçiler açlığa mahkûm edilmektedir.

Bu gerçekler hayasızca örtbas edilirken, emekçi kitlelerin aldatılması için de büyük çabalar harcanmaktadır. Her türden gerici siyaset-

çiler, tüm kötülüklerin tek ve esas kaynağının komprador kapitalizm ve yarı-feodal toprak ağalığı ekonomisi olduğunu gizlemek için her türden yalan ve demagojiye başvuruyorlar. Reformist Ecevit'e sorulursa, derinleşen krizle birlikte emekçi kitlelerin yoksulluğunun artışının nedeni ülke ekonomisini 70 sente muhtaç eden, ekonomiyi enkaz haline sokan, faşist Demirellerin ve Türkeşlerin izlediği politikadır. Oysa, ülke 70 sente muhtaç hale geldiyse, ekonomi tam çöküntü içinde yuvarlanıyorsa, bunun tek ve temel nedeni, emperyalizme bağımlı komprador tekelci kapitalizm ve yarı-feodal toprak ağalığı ekonomisi ve bunların ekonomik-siyasi rejimleridir. Faşistler, bu ekonomik rejimi yaşatmaya çalıştıklarından dolayı ülkeyi 70 sente muhtaç duruma getirdiler. Hem, emperyalizme bağımlı komprador kapitalizm ve toprak ağalığı ekonomisini ve faşist-feodal devleti muhafaza edip yaşatmaya çalışacaksın, hem de ülke ekonomisinin çöküntüye girdiğinden, 70 sente muhtaç hale geldiğinden yakınacaksın; bu sahtekârlığın daniskasıdır ve esas suçluyu gizlemektir. Aynı sahtekârlığı daha hayasızca Demireller, Türkeşler, Erbakanlar da yapmaktadır. Emperyalizme bağımlı komprador ve yarı-feodal ekonomi, ve bu ekonominin belirlediği siyasi yapıyı yaşatmak ve onarmak için iş başına gelen reformist CHP, üstüne bastığı zemin gereği, sözde ülkeyi 70 sente muhtaç olmaktan, ekonomiyi çöküntüden kurtarmak için; gerçekte ise, emperyalizme bağımlı komprador burjuvazi ve toprak ağalarının aşırı karlarını arttırmak için zam üstüne zam yaptı, Türk parasının değerini düşürdü. Tarım ürünlerinin taban fiyatını düşük tuttu, işçi ve küçük memurların ücretlerini dondurdu. Emperyalist tekellere tanıdığı imtiyazlarla enflasyonu hızlandırdı. Böyleye hayat pahalılığını daha da artırdı. Reformist CHP'nin eliyle ekonomik krizin bütün yükünün halk kitlelerinin sırtına bindirilmesi faşistlerce sahtekârca istismar edilmektedir. Aynı sınıfın hizmetinde, aynı ekonomik ve siyasi sistemi yaşatmaya çalıştıkları halde emekçi kitlelerle alay edercesine, yapılan zamlardan, devalüasyonlardan, tarım ürünlerinin düşük tutulmasından, ücretlerin dondurulmasından, enflasyonun artmasından sözde rahatsızlık duymaktalar! Ve bu durumdan şikayetçiler! Bunlardan sözde şikayetçi olduğunu açıklayan, Amerikan emperyalizminin azılı uşağı Demirel'e, bir gazeteci «siz bu ortamda hükümet olsaydınız ne yapardınız» sorusuna verdiği cevap «Ben hükümet değilim» olmaktadır. Emperyalizmin bu uşağının bu soruya böyle cevap vermesi zorunludur. Çünkü kendisi de, daha azgın bir şekilde CHP reformistlerinin yaptığı şeyleri yaptı ve yapmaktadır. Faşist Demireller, Türkeşler, Erbakanların tek amacı gerçekleri çarpıtmak, emekçilerin yaşamını çekilmez hale getiren bu sömürü düzenini kurtarmaktır. Bunun için, bu düzeni yaşatma görevini üstlenen CHP reformistlerini sahte hedef olarak gösteriyorlar. Böylece halkı aldatıyorlar. Oysa faşist-

ler, emperyalizme bağımlı bugünkü düzeni en azgın bir biçimde savunuyorlar ve emekçilerin yoksullaşmasını sağlamak konusunda CHP reformistlerinden daha azgın gericiler olarak faaliyet gösteriyorlar. Diğer gerici hareketler gibi, bunların da tek amacı, krizin yükünün omuzlarına bindirilmesiyle birlikte mücadeleleri yükselen emekçileri, bölmek, parçalamak ve mücadelelerini zayıflatmaktır. CHP'nin bugünkü reformist programını sahte hedef haline getirip, düzene karşı gelişen muhalefeti kendi faşist programlarının etrafında toplamaya çalışıyorlar. Bunun için de her türlü faşist demagojiye başvurmaktan geri durmuyorlar. Emperyalizme bağımlı kapitalizmin krizi ile birlikte emekçi kitleleri aldatma yönünden, faşistler, revizyonistler ve reformistler adeta yarış halindedirler. Aynı ekonomik sistemi savundukları, aynı sınıfın çıkarı doğrultusunda politika izledikleri, aynı şeyleri söyleyip yaptıkları veya yapmak zorunda kaldıkları halde, suçu birbirlerinin üzerine atıyor, böylece gerçek suçluyu, yani bugünkü ekonomik ve siyasi sistemi gözlerden saklamaya çalışıyorlar.

FAŞİSTLER, REVİZYONİSTLER VE REFORMİSTLER ARASINDAKİ TARTIŞMANIN İÇYÜZÜ

Birçok kez belirttiğimiz gibi, derinleşen ekonomik kriz ve artan yoksullukla birlikte emekçi kitlelerin düzene duydukları memnuniyetsizliğinin artması, dolayısıyla çeşitli engellere rağmen emekçilerin düzene karşı mücadelesinin giderek yükselmesi, her türden emperyalisti ve iç gerici sınıfları tedirgin etmektedir. Daha doğrusu, devrim ve karşı-devrim arasındaki çelişkinin keskinleşmesi, her türden gericiliği devrime karşı seferber duruma getiriyor. Gericiler arkasındaki çelişme ve çatışma, halk kitlelerinin devrimci mücadelesinin nasıl bastırılması gerektiği noktasında düğümlenmektedir. Özellikle faşist Türkeşler, Demirellerle CHP reformistleri, ve bunlarla blok kuran modern revizyonistler arasındaki çatışmanın esası bu niteliktedir.

Faşist Demireller, Türkeşler son günlerde azgın bir anti-komünist propaganda kampanyası yürütmektedirler. Bunlar, emekçi kitlelerin demokrasi mücadelesinin, dozajı gittikçe arttırılan faşist saldırılarla bastırılması için çırpınıp duruyorlar. Amerikan emperyalizminin sadık ve azılı uşağı doksanlık faşist C. Bayar'ı dahi piyasaya sürüp «Bu kış komünizm gelecek» yolunda beyanatlar verdirerek, demagojik propaganda yapıyorlar ve halkın gelişen mücadelesinin faşist diktatörlük tarafından en azgın bir biçimde ezilmesi için çağrılar çıkarıyorlar. Faşistlerin tek isteği gelişen devrimci mücadele karşısında yetersiz hale gelen mevcut faşist baskıları arttırmaktır. Her türlü kitle katliamları düzenleyerek, kitleleri ve devrimcileri azgın bir şekilde ezmek, bunların

temel amacıdır. Bu ortamı yaratmak için de, bir yandan faşist sivil milislerin faaliyetinin yoğunlaştırılması destekliyor ve durmadan provokasyonlar tertip etmekten geri durmuyorlar. Onlar, bir yandan da Hitlerci tipteki faşist sivil milis teşkilatlarını halk kitlelerinin mücadelesini ve halka önderlik etmeye çalışan proleter devrimcilerin ve devrimcilerin faaliyetini ezmek için ortalığa salmışlardır. Faşistler, akılları sıra Hitlerci faşist çetelerin sayesinde emekçi kitlelerin, özellikle, gençliği zor ve baskı altına alıp, düzene yönelen muhalefetlerini ezecekler! Ama ne var ki, her türden revizyonist ve reformistin ihanetine ve bunlar tarafından ileri sürülen faşist saldırılara karşı teslimiyet çağrılarına rağmen, başta halk gençliğimiz olmak üzere emekçi halkımız, yıllardan beri devam eden Türkeşçi faşistlerin saldırısına boyun eğmiyor, geri çekilmiyor ve onlarla dişe diş mücadele ediyor. Türkeşçi faşistler, onbeş seneden beri, özellikle de 12 Mart döneminde doruk noktasına çıkan faşist diktatörlüğün resmi militarist güçlerinin açık ve tam desteğinden yararlanmaktalar. Bir yandan da emperyalistlerden, komprador burjuvazi ve toprak ağalarından cömert maddi yardım görüyorlar. Bütün bunlara rağmen, halk gençliğini ve emekçi halkı, faşist terör ve baskıyla sindiremediler. Özellikle gençlik üzerindeki yoğun faşist saldırılar karşısında hiç bir zaman boyun eğmedi ve eğmeyecek. O, binlerce şehit verdiği faşist diktatörlüğün her türlü zulüm işkence ve katliamına maruz kaldığı halde, faşist saldırılar karşısında mücadelesini geliştirip güçlendirdi ve güçlendirmeye devam ediyor. Her türden revizyonistin faşizme karşı mücadeleyi durdurmak, gençliğin yolunu karartmak için nasıl sahte «devrim» yolları icad ettiklerini göz önüne getirirsek, gençliğin anti-faşist mücadelesinin hangi engelleri aşarak geliştiğini daha iyi kavrayabiliriz.

Bugün artık 1971'deki gibi revizyonistler ve reformistler gençliği kolaylıkla burjuvazinin kuyruğuna takamıyorlar. Çünkü devrim isteyen ve bunun uğruna her türlü zorluğu yenmeyi göze alan gençlik de, Marksist-Leninist siyasi önderliğe kavuşmuştur. Önüne dikilen her türlü revizyonist ve reformist barikatı aşarak, Marksist-Leninist siyaset ışığında yürütülen mücadeleye daha güçlü bir şekilde katılmaya başlamıştır.

Ve yine bugün, mücadele eden gençlik, sadece öğrenci gençlikten ibaret değildir. İşçi ve köylü gençlik, gençliğin mücadelesine fiilen katılmaya başlamıştır. Devrimci, yurtsever gençler, emekçi halk kitleleri ile birleşerek ve onlarla birlikte, faşist diktatörlüğe, özellikle bu diktatörlük tarafından beslenen faşist Türkeşçilere karşı mücadele ediyorlar. Bu, 1971'lere göre, gençliğin mücadelesinin önemli bir aşama kaydettiğini gösteriyor.

Başta Amerikan ve Çin emperyalizminin azılı uşağı revizyonist D.

Perinçek olmak üzere, her türden revizyonistin gençliğin mücadelesine düşman olmasının nedeni budur. Ama revizyonizme rağmen, gençlik, doğru bildiği yolda yürüyor ve emekçi halkla kaynaşıyor.

Gençlik, özellikle Türkeşçi faşistleri, mahalle-mahalle, il-il, ilçe-ilçe, köy-köy geriletiyor, etkinliklerini kırmaya çalışıyor. Bu mücadeleyle Türkeşçi faşistlerin saldırılar ve baskılar yoluyla halkı zorla baskı altına alma plânı boşa çıkarılıyor. İşte bu gelişme, her türlü faşisti çileden çıkarıyor.

CHP reformistleri, demagojik bir propagandayla Türkeşçi faşistleri açıkça ve tam olarak destekleyen faşist diktatörlüğün faaliyetine sözde karşı çıkıyorlar. Aslında, CHP'nin bu görünüme girmesinin nedeni, halk kitlelerinin faşizmi açıktan destekleyen devletin gerçek yüzünü görmelerini ve özellikle Türkeşçi faşistlere duyulan nefretin, faşist devlete ve onun kurumlarına da yönelmeye başamasını engellemek, egemen sınıfların faşist devletini «halktan yana devlet» olarak göstermeye çalışmaktır. Türkeşçi faşistlerin devletin açık desteğinden yararlanmasının sözde karşısına geçip, devletin faşist zulümün kaynağı olmadığını sözde göstermeye çalışan CHP reformistleri, aslında, faşizmi güçlendiriyorlar. Nitekim, CHP reformistleri hükümet olduktan sonra da faşistler gizli ve yer yer açık olarak devletin desteğinden tam olarak yararlanmaya devam ediyorlar. Türkeşçi faşistler CHP öncesi hükümetler dönemindeki gibi açık ve fütursuzca devletin desteğinden kısmen yararlanamamalarından dahi rahatsızlık duyuyorlar. Oysa, mevcut burjuva kanunlarını çiğneyen, herkesin gözü önünde elini kolunu sallayarak adam öldüren sağa-sola bomba atan faşist milislerin bir kaçının yakalanması, burjuvazinin «kamu vicdanını» rahatlatmaktan öte bir anlam taşımaz. Cinayet işleyen, sağa sola bomba atan bu faşistler öylesine özgür ve fütursuzca suç işlemeye alışmışlar ki, delilleri yok edilerek birkaçının geçici olarak yakalanmasına dahi tahammül edemiyorlar. Burjuva kanunlarının faşistler tarafından devamlı ihlal edilmesi, bilinçsiz kitlelerin bu kanunlara duyduğu saygı ve güvenin erimesine neden olmaktadır. Çünkü, burjuvazi, kendi sınıf çıkarı ve kendi nizamını korumak için çıkardığı kanunların sınıflarüstü olduğunu, herkese eşitçe uygulandığı yolunda demagojik propaganda yapmaktadır. Adam öldüren bir kişinin hiçbir cezaya çarptırılmaması, burjuva hukukçuların deyişiyle «kamu vicdanını» oldukça rahatsız etmektedir. Burjuvazi, bu rahatsızlığı gidermek için sahte ve aldatıcı bir tarzda faşist saldırganları yargılamak zorunluluğunu duyuyor. Nitekim, Demirel döneminde de reformist Ecevit döneminden daha az olmakla birlikte, bir kaç faşist katil yakalanıp hapsedilebiliyordu. Ama CHP reformistleri, faşist katiller yakalanmıyor yaygarasıyla (sanki, faşizme karşı mücadele birkaç katilin yakalanmasından ibaretmiş gibi) halk

kitlelerinin karşısına çıktı ve onun desteğini aldı. «Katiller yakalanmalı, yakalanırlarsa faşist katliamlar durur» şiarı ile yola çıkan CHP reformistlerinin bu sahte faşizme karşı mücadele anlayışları, bugün iflas etmiştir. Türkeşçi faşistlerin yoğun demagojisine ve sözde tedirginlik duyma görünümüne girmesine rağmen, CHP reformist hükümeti dönemindeki faaliyetine devam etmiş ve daha da hızlandırmıştır. O, beslediği, devrimcileri, komünistleri öldürmekle görevlendirdiği işsiz, güçsüz lumpen unsurlardan oluşan faşist cinayet şebekelerine «siz komünistleri öldürün, devlet size hiçbir şey yapmayacaktır» teminatını vermiştir. Onun tüm yaygarası, bu teminatın kısmi de olsa ihlal edilebileceği korkusudur. Ama o, teminatının garantisi olan faşist diktatörlüğün köşe başlarına yerleştirdiği adamlarının yerinde durduğunu gördükçe canilere verdiği sözlerin yerine getirileceğinden emindir. Nitekim, yakalanan faşist katillerin suç delilleri, yok ediliyor ve faşist katiller serbestçe faaliyetlerine devam etmek üzere salıveriliyor, CHP reformist hükümetinin bazen ve kısmi olarak Türkeşin teminatını ihlal etmesi, Türkeşçi faşistlerin CHP'ye karşı mücadelelerinin yoğunlaşmasına neden olduğu bilinen bir gerçektir. Ama faşist Türkeş, öylesine bir yaygara ve demagojiye başvuruyor ki, Ecevit'in reformist hükümeti hemen korkuyla geri çekilmeye mecbur kalıyor. Böylece Türkeşçi faşistler, MC dönemini aratmayacak biçimde devletin tam ve açık desteğinden yararlanmaya devam ediyorlar.

Son zamanlarda, faşist Türkeşlerin, Demirellerin azgınlaşan saldırısının nedeninin, CHP reformizminin sözde faşistlere karşı mücadelesinin olmadığı gün gibi ortadadır. CHP reformizmine rağmen tutarsız bir faşizm anlayışıyla hareket edilse dahi, (yani faşizme karşı mücadele, sadece Türkeşçilere karşı mücadeleden ibaret görülse dahi), ülkenin birçok yerinde, MC dönemine göre, Türkeşçi faşistlerin etkinlikleri devrimci mücadele sayesinde geriletilmektedir. Bunun nedeni, CHP reformizminin hükümet olması değil, devrimcilerin ve halkın giderek toparlanması, reformizmin gerçek yüzünün görülmesi, reformist engellerin ve sahte umutların aşılmasıdır. İşte bu durum, Türkeşçi faşist saldırıların ve faşist diktatörlüğün bugünkü uygulamalarının devrimci mücadeleyi durdurmaya yeterli olmadığının göstergesini teşkil ediyor. Bunun için Türkeş ve Demirel gibi faşistler, daha azgın ve güçlü faşist uygulamaları istiyorlar. Daha azgın faşizmi yürürlüğe koymak için onlar her türlü provokasyonu tertiplemekten geri durmuyorlar. Bir yandan da faşist askeri diktatörlük biçimi ile halk kitlelerini tehdit ediyorlar; diğer yandan CHP reformist hükümetinin halkın mücadelesini ezmede artık yetersiz duruma gelen faşist uygulamaları pekiştirmesini destekliyor veya bu çabaları yetersiz buluyorlar. Faşistler, halk kitlelerinin proleter devrimci ve devrim-

ci önderliğe sahip olmalarından, devrimci bir şekilde örgütlenmelerinden, proleter devrimci ve devrimci siyasetler etrafında toplanmalarından dehşetli bir şekilde tedirginlik duyuyorlar ve bu devrimci gelişmeyi ezebilmek, durdurabilmek için tüm güçlerini ortaya döküyorlar. «Daha fazla faşist baskı» diyerek yaygara koparıyor, CHP reformizmine «komünizmi himaye ediyorsun» sözleriyle baskı yapmaya girişiyorlar ve CHP'nin faşist diktatörlüğün güçlerini devrimcilerin üzerine daha azgın bir şekilde sevk etmesini teşvik ediyorlar. Bu faşistlere göre CHP reformistleri, «komünistleri himaye edenler, onların gelişmesine göz yumanlar», «komünizm tehlikesini görmeyenler»dir. Oysa, devrimci gelişme, halk kitlelerinin devrimci mücadelesi, her türlü gerici sınıflara ve onların siyasî hareketlerine rağmen ve de onlara karşı olarak gelişip güçlenmektedir. Yer yer krizin derinleşmesiyle birlikte emekçi halkın kendiliğinden mücadelesinin yükselmesi, ve proleter devrimcilerin, devrimcilerin bunlara önderlik ederek daha da bilinçli hale getirme çabası, reformist himaye sayesinde gelişiyor demek faşist demagojiden başka bir şey değildir. Çünkü kapitalist - emperyalizmin artan bunalımıyla dünya halklarının yükselen mücadelesi karşısında en fazla aciz kalan faşizmdir. Dünyamızın bugünkü durumuna bir göz attığımızda, gerçeğin, söylediklerimizden ibaret olduğu kolayca kavranabilir. Ama faşistler, burunlarının ucunda gelişen İran halkının faşist Şah'a karşı yürüttüğü mücadeleyi dahi görmemezlikten geliyorlar. Faşist Şah, her öldürdüğü bir insana karşı, yüzlerce, binlerce. onbinlerce insanın yeniden mücadeleye katıldığını görmektedir. Nitekim, bu durumu gören bazı faşistler, «çok partili demokrasi» havarisi pozlarına bürünmek zorunda kalıyorlar. Çünkü halkın mücadelesini hiçbir gerici baskı ve güç durduramaz ve durduramıyor. Bazen mücadeleler geçici duraklamalar ve gerilemelere uğrasa bile bu durum değişmez. Kaldı ki, CHP reformistlerinin devrimcilerin faaliyetine müsahama ettikleri yolundaki iddialar bir faşist yalanıdır. CHP reformistleri, MC faşistlerini aratmayacak bir biçimde ve revizyonistlerin tam desteğini alarak proleter devrimcilerin ve devrimcilerin yürüttükleri devrimci mücadeleyi ezmekte ve devrimcilerin önderliğinde halkın örgütlenmesini zor ve baskıyla yok etmeye çalışmaktadır. CHP reformistleri, devrimcilerin kitleler üzerinde etkinlik kurmaması için okulları kışla haline getirdi ve her tarafa mavi bereli jandarmaları doldurdu. Bugün, bildiri dağıtan, afiş asan, propaganda yapmaya çalışan devrimciler, polisin her türlü baskı ve işkencesiyle karşı karşıya kalmaktadır.

Devrim dalgasının yükselmeye başlaması karşısında, düzeni savunmak ve devrimci mücadeleyi durdurmak için çırpınıp duran

T«K»P, TİP, TİKP vs. gibi revizyonist partiler, bu işi MC gibi yüzü açığa çıkmış faşist hükümetleri destekleyerek yerine getiremiyorlardı. Çünkü, MC hükümetlerini desteklemek, yüzlerine geçirdikleri sosyalizm maskesinin derhal yere düşmesi demek olacaktı. Batı ve Çin emperyalizminin azgın uşağı dünyadaki faşistlerin dostu ve yardakçısı Doğu Perinçek dahi açık olarak Türkeşçi faşistleri desteklemekten çekinmektedir. Bu zorluklardan ötürü, her türden revizyonist, emperyalizme bağımlı düzeni savunmak ve devrimin karşısında yer almak için CHP reformizmini desteklemeyi daha uygun buluyorlar. CHP reformistleri revizyonistlerin bu tavrından alabildiğince yararlanıyorlar. CHP reformistleri, rovizyonistlerin bu tavdanalabildiğince yararlanıyor ve «sahte solculara»karşı cihad açabiliyor Revizyonistlerin çeşitli gerici siyasi faaliyetlerine ses çıkarmayan CHP, onların kitle örgütlerini kontrollerine geçirmelerine yardım ediyor. Böylece revizyonistlerin eliyle kitleleri düzenin uysal sürüleri haline getirmeye çalışıyor. CHP'nin bu gerici siyaseti, sözde, «sosyalistlerin» siyasi faaliyetine izin veren «demokrat» hükümetin politikası olarak gösteriliyor. Böyle bir görünüme giren reformist CkHP hükümeti, kolayca proleter devrimcilerin ve devrimcilerin ve halk kitlelerinin siyasi faaliyetinin yasaklanmasının bahanesini de buluyor. «Demokrasi taraftarı» pozlarıyla hareket ederek faşist diktatörlük yanlısı revizyonistlere «akıllı sosyalistler» payesini veriyor ve bunların değil, aşırı solcuların, «teröristlerin» ve «demokrasiyi yıkmaya çalışan» «sahte solcuların» siyasi faaliyetlerinin yasaklandığını söyleyip duruyor. Reformist CHP'ye göre, sömürü ve soyguna karşı çıkmak, her türlü faşist saldırıya karşı çıkmak ve faşist-feodal diktatörlüğü yıkıp siyasi demokrasiyi gerçekleştirmeye çalışmak, «demokrasiye karşı çıkmakla özdeştir»! Aslında o, revizyonistlerin her türden desteğini alarak sözümona düzene yönelen kitlelerin muhalefetini durduracak, proleter devrimcileri ve devrimcileri kitlelerden tecrit edip düzeni koruyacak! Oysa, devrimcilerin kitlelerle kaynaşması, kitleler üzerinde etkinlik kurması ne CHP reformizminin ne de gerici sınıfların iradesine bağlı bir şeydir. CHP reformistleri, gerçekten sahte solcu revizyonistleri piyasaya sürerek ve onları destekleyerek devrimci mücadeleyi ve proleter devrimcilerin halk kitleleri üzerindeki etkinliğini zayıflatmayı düşünüyorsa, hemen söyleyelim, bu boşuna bir çabadır.

Faşistler ise, CHP reformistlerinin revizyonistlerle kurduğu gerici bloka, devrimi bastırma yönünden değil-ki bu faaliyeti onlar da destekliyor- emperyalistler ve gericiler arasındaki menfaat çatışmasından ötürü karşı çıkıyorlar. Çünkü faşistler, başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere batılı emperyalistlerinin ve onlara bağımlı gericilerin menfaatini savunuyorlar. Genel olarak Sovyet emperyalizmi-

nin menfaatlerini savunan ve onun uşaklığını yapan revizyonistlerin güçlenmesine bu açıdan karşı çıkıyorlar. Çünkü, CHP reformistlerinin revizyonistlerle kurduğu blok, aynı zamanda revizyonistlerin güçlenmesine ve devlet iktidarında etkin olmalarına zemin hazırlamaktadır. Bu arada şu noktayı da belirtelim ki, Amerikan ve Avrupa emperyalistlerinin gönüllü yardakçısı D. Perinçek ve avanesi, faşistlerin karşı olduğu revizyonistler içinde yer almıyor, tersine; faşistler tarafından destekleniyor ve her türlü işbirliği yapılıyor.

Özetlersek, çeşitli emperyalistlere bağımlı komprador burjuvazi ve toprak ağaları ile onların hizmetindeki faşist, revizyonist ve reformist siyasetler arasındaki gerici çatışma esas olarak, devrimci mücadeleyi bastırma yönteminde ortaya çıkan farklılıklardan ve emperyalistlerin ve ona bağlı gerici kliklerin ekonomik ve siyasi iktidarda etkin olma mücadelesinden doğmaktadır.

PARTİ BAYRAĞI ve HALKIN KURTULUŞU'nun devrimle karşıdevrim arasında keskinleşen mücadeleden ötürü emperyalistler ve gericiler arasındaki çatışmanın, esas olarak emperyalist kapitalizmin krizinin tüm yükünün omuzlarına bindirildiği emekçi kitlelerin yükselen mücadelesini ezme konusunda metod farklılıklarından çıktığını tespit etmesine çeşitli oportünistler tarafından itiraz edilmekte ve bunun emperyalistler ve gericiler arasındaki çelişkiyi görememek olduğu söylenmektedir. Aslında bunların bu tavırdan rahatsız olmalarının nedeni tüm gericilerin devrimi ezme yönünde aralarında çeşitli yöntem farklılıkları olmasına rağmen, birlikte hareket ettiklerinin tespitidir. Revizyonist ve oportünistlere göre, her zaman gericiliğin bir kanadının desteklenmesi gerekmektedir. Bunu reddetmek, gericiler arasındaki çatışmayı sözde gözardı etmek oluyor! Bunlar, devrimci mücadeleyi ezme yöntemlerinde sözde sadece faşist hareketleri hedef almak gerektiğini söylüyorlar. Reformizmin devrim mücadelesini durdurma faaliyetini gözardı etmemizi istiyorlar. Sözde faşizme karşı mücadele adı altında reformizmi destekleme son tahlilde faşizmi güçlendirme politikasına verilen isim de «gericilerin arasındaki çelişkilerden yararlanma politikası»dır! Bunun için de ballandıra ballandıra revizyonistler ve reformistlerle faşistler arasındaki mücadelenin en teferruatına kadar sözde inceleyip «halktan yana» sonuçlar çıkarmaya çalışıyorlar! Ama nedense, çıkarılan bütün sonuçlar, egemen sınıfların çıkarma tekabül ediyor, onların düzenini savunmaya yardım ediyor. Hemen söyleyelim ki, PARTİ BAYRAĞI, **böyle** bir «gericiler arasındaki çelişkilerden yararlanma» (!) politikasını takip etmiyor ve etmeyecektir. Biz gericiler arasındaki çelişkiden, gericiliğin zayıflamasından yararlanmayı, bunun karşısında halkın mücadelesinin geliştirilmesini anlıyoruz. Revizyonistler ve oportünistler, devrimi bir

yana atarak, ve onu göz ardı ederek gericiler arası çelişkiyi sözüm ona teşhir ediyorlar! Peki amaç ne? Biz söyleyelim, kafa bulandırma, devrimci mücadelenin hedeflerini şaşırtma ve kitleleri düzenin uysal sürüleri haline getirme.

DEMOKRASİ MÜCADELESİNDE REVİZYONİSTLERİN TAVRI:

Sovyet sosyal-emperyalizminin güdümündeki T«K«P, TİP, TSİP gibi modern revizyonist partiler, tüm güçleriyle proleter devrimci hareket ve genel olarak halk kitlelerinin devrimci mücadelesine saldırıyorlar. Bunların en önde gelen görevleri, düzene yönelen kitle mücadelesini güçsüz düşürmektir. Bunun için de yoğun bir biçimde kitle örgütlerini parçalıyor ve dağıtmaya çalışıyorlar. Bunlar, faşist diktatörlüğün, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının yardımı ve desteği ile kitle örgütlerinin başına geçmekte, bu kanaldan kitlelerin birliğini parçalayıp bölmekte ve dağıtmaktadır. Özellikle T«K»P'li sosyal-faşistler, bu işin en önde gelen uygulayıcılarıdır. Onlar bu yollardan kitlelerin düzene yönelen devrimci mücadelesini ezmeye çalışıyorlar. Sosyal-faşistlerin kitlelerin birliğini bölen, parçalayan bu karşı-devrimci faaliyetlerine rağmen, kafasını Kruşçev'in modern revizyonist fikirleriyle dolduran KURTULUŞ dergisini yazarları gibi bazıları hâlâ modern revizyonistlerin kuyruğunda gitmeye devam ediyorlar. Oysa etrafımıza bir göz attığımızda görürüz ki işçi sendikalarının ve memur derneklerinin yönetimini tepeden inme bir şekilde ele geçiren sosyal-faşistlerin iş başına gelmesiyle birlikte bu kitle örgütleri etkisiz hale getirilmiştir. Faşist diktatörlüğün izni dahilinde resmi geçit törenleri düzenlemekten başka bir iş yapmamaktadırlar. Yönetimleri altındaki kitle örgütlerinde barındırdıkları binlerce emekçinin sömürülüp ezilmesi ortadayken bunlar, kıllarına dahi kıpırdatmıyorlar. Özellikle T«K»P'li sosyal-faşistler işçi sendikalarını tamamen etkisiz hale getirdiler. Oysa, T«K»P'li sosyal-faşistlerin çeşitli dalaverelerle yönetimini ellerine geçirdikleri sendikalar, işçilerin faşist diktatörlüğe, Amerikancı gerici, sarı ve faşist sendikalara karşı canları pahasına verdikleri mücadeleler sonucunda kuruldular ve geliştiler.

Özellikle, T«K»P'li sosyal-faşistlerin, binlerce işçiyi soğutup onu terketmeye ittiği Maden - İş sendikasının metalurji dalında güçlü bir sendika haline gelmesi, işçilerin faşist zorbalığa karşı mücadele etmesi sürecinde oluşmuştu. Metal işçileri, 1971 öncesi yöneticileri reformist olsa dahi, bin bir mücadele ile sarı sendika Türk-İş'ten koparak, DİSK'e bağlı Maden-İş'e geçmeye çalışıyorlardı. Gericilik, işçilerin bu demokrasi mücadelesini ezebilmek için her türlü faşist baskıya başvurmaktan geri durmuyordu. Bunun için işçiler, çoğunlukla faşist devletin militarist güçleriyle göğüs göğüse mücadele etmek zo-

ründa kalıyordu. Maden-İş'e geçmeye çalışan her fabrikanın işçileri, o fabrikayı işgal etmek zorundaydı. İşçi sınıfındaki bu güçlü eğilim, bugün sosyal faşistler tarafından tamamen bertaraf edilmiştir ve işçilerin sendika hakkı için demokrasi mücadelesi pasifize edilmiş ve söndürülmüştür. T«K»P'li sosyal-faşistler, Amerikancı sarı Türk-İş'e, göre işçilere daha yakın olan DİSK'in bütün iyi ve işçilerden yana özelliklerini yok etmişlerdir. İlk ağızda işçilerle devrimci gençler arasında barikatlar kurmuşlardır. 1971 öncesi devrimci gençlerin işçi direnişlerine destek olması gibi olgular, sosyal-faşist zorbalar tarafından ortadan kaldırılmıştır. Onlar işçiler üzerinde Amerikan gangster sendikacıları ve faşist sendikacıları aratmayacak bir biçimde zor ve baskı örgütleri kurdular. Maden-İş'te 1971 öncesi kısmen var olan sendikal demokrasi, bunlar tarafından tamamen yok edildi. Amerikancı faşistler gibi besledikleri lumpen unsurları işçiler üzerinde terör ve baskı kurmanın araçları haline getirdiler. İşçilerin fabrikalarda ve bölgelerde seçtikleri hiçbir temsilciyi tanımadılar. Patron ve polisle işbirliği yaparak işçilerin ileri gelen unsurlarını fabrikalardan attırıyorlar. İşçi ücretlerini dondurmak için ortaya atılan 'Toplumsal Anlaşma'nın ilk uygulayıcısı bu sosyal-faşistler oldu. Onlar, işçilerin zorlamasıyla DGM'ye karşı gidilen genel grevi, işçilerin ezilmesinin ve ileri işçilerin fabrikalardan temizlenmesinin bir aracına dönüştürdüler. İşten atılan işçilerin geri alınması için direnen işçilere baskı uyguladılar ve faşist diktatörlük tarafından ezilmelerine göz yumdular, göz yummaya devam ediyorlar.

T«K«P'li TİP'li vb. sosyal-faşistler, kitlelerin gücünü bölen, kitle örgütlerinin birliğini parçalayan, karşı-devrimci faaliyetlerini, sadece işçi sendikaları ile sınırlı tutmuyorlar. 1971'lerde Demirel hükümetlerine karşı güçlü muhalefet örgütlerini oluşturan ve bunun için 12 Mart faşizminin hışmını üzerine çeken öğretmenlerin kitlesel örgütleri sosyal-faşistlerin «sayesinde» tamamen etkisiz duruma düşürülmüştür ve faşist diktatörlüğün gasbettiği öğretmenlerin sendika ve grev hakkının elde edilmesi için yürttükleri mücadeleler bastırılmıştır. Bugün T«K»P TİP TSİP gibi sosyal-faşistler yüzünden öğretmenlerin kitle örgütleri hiçbir iş yapamaz duruma gelmiştir. Bu örgütler, öğretmen kitlesini harekete geçirememektedir. 160 bin üyesi olduğu söylenen örgütün üyelerinin ancak 5-6 bin kişisi siyasi mücadele içinde yer alabilmektedir. Çoğunluğu pasifize edilmiştir. Sosyal faşistlerin ellerinde tuttukları diğer memur örgütlerinin de durumu aynı biçimdedir. Bu karşı-devrimci sosyal-faşist faaliyetler yalnızca öğrenci kitlesinin mücadelesini bölüp parçalamakta başarısız kalmışlardır. Bu alanda onlar sahte ve naylon gençlik örgütleri kurarak gençliğin mücadelesini pasifize etmeye çalışıyorlar. Bunlar, di-

ğer yandan köylülüğün toprak ve özgürlük mücadelesini bastırmak için Türkiye'de feodalizm diye bir şey olmadığını öne sürüyor ve yarı-feodal toprak ağalığı düzenini korumaya çalışıyorlar. Kitlelerin düzene duyduğu memnuniyetsizliği ezebilmenin bir yöntemi de sık sık, faşist diktatörlüğün izniyle resmi geçitler düzenlemektir. Sosyal-faşistlerin bu azgın karşı-devrimci faaliyeti, ezilmediği müddetçe, kitleler acil talepler için seferber edilememektedir. Bunun için sosyal-faşistlerin kitleler üzerindeki etkinliğini kırmak için çaba harcamak gerekir. Bu yapılmadığı sürece kitleler demokrasi mücadelesine başarıyla seferber edilemez.

Sosyal-faşistler, siyasi mücadelede, bu karşı-devrimci faaliyetlerinin yanı sıra modern revizyonist ideolojiyi de yaymaya hız veriyorlar. Ve faşizme karşı mücadeleyi yozlaştırıp saptırmaya çalışıyorlar.

Faşizmi, bugünkü düzenden ve egemen sınıflardan soyut bir olgu olarak gösteriyorlar. «Barışçı geçiş», «devletin demokratlaştırılması» vs. gibi revizyonist görüşleri ortaya atarak açıkça burjuva kapitalist düzeni savunuyorlar. Bunlar, burjuva ordusunun ve polisinin tasfiye edilmesinin gerekmediğini ileri sürüp bu kurumların demokratlaştırılabileceğini, dolayısıyla da halktan yana olabileceğini ortaya atıyorlar. Yapısal reformlarla emperyalizmin tasfiye edilebileceği yolunda demagojik propagandaya hız veriyorlar. Emperyalist sistemi savunan sosyal-faşistlerin, Amerikancı faşistlere karşı olabileceği düşünülebilir mi? Bunların tek amacı, komprador kapitalist sistemin ve toprak ağalığı ekonomisinin Sovyet sosyal-emperyalizmi güdümünde devam etmesidir. Gerici sınıflardan koparılan Türkeşçi faşistlere sözde karşı olmalarının nedeni bunların Amerikancı faşistler olmalarından ileri geliyor. Yoksa sosyal-faşistlerin, Türkeşçi faşistlerin Sovyet emperyalizminden yana tutum takınmaları halinde, onlara karşı olmaları da söz konusu olmayacaktı. Aynen, Arjantin'de, Şili'de, İran'da olduğu gibi...

Bunlar tüm güçleriyle faşizme karşı mücadelenin siyasi demokrasiyi gerçekleştirme mücadelesi olduğunu gözardı etmeye çalışıyorlar. Yalnızca ve sahte bir şekilde Türkeşçi faşistlere karşı mücadeleyi tek mücadele hedefi olarak gösterip demokrasinin elde edilmesi gereğini yok farz ediyorlar. Bunların amacı, Türkeşçi faşistleri bahane ederek, bugünkü burjuva devleti ve ekonomik sistemi savunmaktır.

Bu sosyalizm maskeli Sovyet sosyal-emperyalizmine bağımlı revizyonistlerin faaliyetinin benzerini Amerikan ve Çin emperyalist ittifakının azılı uşağı D. Perinçek ve avanesi de yürütüyor. Gerçi bu kliğin kitle örgütlerinde ve kitleler arasında bir etkinliği sözkonusu değildir. Buna rağmen bu azılı uşak, devrimci mücadeleyi bastırmak için her türlü karşı-devrimci çabaya girişmektedir. Bunun için Ameri-

kancı faşistlerle ve Amerikancı gerici sınıflarla her türlü işbirliğine girmekten çekinmiyor. D. Perinçek revizyonisti, kitleler ekonomik talepler için düzene yönelmiş bir harekete girişmiş olsa bile, hemen onun karşısına geçip, karalamaya çalışıyor. Bu faşizm yardakçısı, emekçi kitleleri ezen sömüren ve açlığa mahkum eden bugünkü düzenin öylesine «istikrarından» yanadır ki, bu istikrarın gerici sınıflar arasındaki çatışmalar yüzünden olsun bozulmasına tahammül edemiyor. Bunun için tüm gericileri birleşmeye çağırıyor. Amerikan emperyalizmine ve ona bağımlı gericilikle menfaat çatışmasına giren sosyal-faşistlerin düzeni muhafaza eden ve koruyan gerici karşı çıkışlarından dahi rahatsız oluyor. Fakat sosyal-faşistlerin devrimci mücadeleyi ezme çabasını tüm gücüyle destekleyip teşvik ediyor.

Revizyonist D. Perinçek, bir türlü bu istikrarsızlığın kaynağının kapitalizm, özel olarak da emperyalist kapitalist sistem olduğunu kabul etmeye yanaşmıyor. Oysa kapitalizm, varlığını sürdürdüğü müddetçe, ekonomik ve siyasi kriz ve gericiler arasındaki çatışma kaçınılmazdır. Dolayısıyla kapitalizm her dönemde ve esas olarak niteliği gereği istikrarsızlık içinde yaşayacaktır. Kargaşalıklar sürecek, sınıf çatışmaları bitmeyecektir. Bunları Doğu Perinçek'in ve insanların iradesi yaratmadığı, gericiler arasındaki çatışmayı Doğu Perinçek icad etmediği için. bunlar ne onun çabasıyla sona erebilir, ne de kapitalizm onun sayesinde istikrara kavuşabilir. «45 milyonu birleştirelim» yaftası altında gericiler arasındaki çıkar çatışmasını söndürmek ve gericileri birleştirmek mümkün olsaydı, bunu emperyalistler çoktan başarırdı, Doğu Perinçek gibi kuş beyinlilere de ihtiyaç duyulmazdı. Fakat bu idealist şarlatan, bir türlü bu gerçekleri görmeyi istemiyor. Ama biz, tekrar söyleyelim: sınıf çatışmalarının, çalkantıların, istikrarsızlıkların bitmesi için, kapitalizmin dünya yüzünden yokolması gerekir. Ne var ki D. Perinçek, ortaçağdan kalma yobazlıkları aratmayacak bir şekilde sınıf çelişkilerini ve çatışmalarını durdurmaya yelteniyor. Ona göre, tüm suçlular, «faşistler» ve «sahte solculardır»! Bunlar aralarında çatışmasa, Türkiye'nin siyasi istikrarı sağlanacaktır! Sanki faşistlerle «sahte solcular» arasındaki çatışmayı insan iradesi yaratmış, Doğu Perinçek gibi şarlatanların çabası ile de sona erecektir. Aslında D. Perinçek'in tüm şarlatanlığıyla sözde çatışmalardan yana olmayan, «barış meleği» pozlarına girmesinin nedeni, faşizmin kitlelere yönelen saldırısını gizlemek ve faşizmin teröründen yana olduğunu örtbas etmektir. O, bir yandan sözde sınıf çatışmalarından yana değildir, ama diğer yandan devrimci hareketin ezilmesi için faşist diktatörlüğün tümden saldırıya geçmesini canı gönülden istiyor ve teşvik ediyor.

D. Perinçek, iğrenç karşı-devrimci faaliyetinden ötürü, sıradan

ilerici ve devrimci insanların nefretini dahi üzerine topladığını gizlemek için, gençliğin mücadelesine azgınca saldırıyor, sözde kendisinin işçilerle «kaynaştığını» ileri sürüyor. Kapitalizmin uşağı, D. Perinçek kim, işçilerle kaynaşmak kim? İşçilerle kaynaşmak için, her şeyden önce kapitalizme karşı olmak gerekir. Burjuva devletini parçalayıp yok ederek işçilerin diktatörlüğünü kurmaya çalışmak gerekir. Kapitalizm savunularak işçilerle sözde kaynaşma sağlansaydı, bunu en iyi faşistler ve burjuvazinin diğer gerici siyasetleri yapardı. Revizyonistler ve faşistler, işçilerle ne kadar kaynaşabiliyorsa, D. Perinçek de işçilerle o kadar kaynaşabilir.

D. Perinçek revizyonistinin karşı-devrimci bir biçimde de olsa, işçilerle kaynaşması sözkonusu değil ama MİT müsteşarlarıyla, valilerle, kaymakamlarla, emniyet müdürleriyle, sivil faşistlerle sıradan polisler ve muhbirlerle kaynaştığı bir gerçektir. Bir yandan da açıkça emperyalistlerin ve faşistlerin desteklediği paçavrasıyla da karşıdevrimci propaganda ile faşist devlet güçleri tarafından devrimci hareketin ezilmesinin ortamını hazırlıyor ve faşist diktatörlüğü tahrik ediyor. D. Perinçek ve avanesi rezilliğin ve kokuşmuşluğun öylesine batağına gömülmüşler ki, polis tarafından yakalanan devrimcilere nasıl işkence edilmesi ve hangi soruların sorulması gerektiği konusunda bile fetvalar verebilmektedirler. 12 Mart'taki MİT elemanları gibi, nedamet getirecek ve getirmeyecek kişiler arasında ayrım yapmak gerekir diyerek polisi «uyarıyorlar». İşte D. Perinçek, bu kadar iğrenç bir karşı-devrim bataklığının içinde kulaç atıp, devrimcilere küfür ediyor.

D. Perinçek ve avanesi, devrimle karşı-devrim arasında şiddetlenen mücadeleyi ve halkın yükselen mücadelesini ört bas edebilmek için, bugün ülkemizde sınıf mücadelesinin «gerici iç savaş» olduğunu ileri sürüyor. Sözde gericiler arasındaki savaşa karşı olduğu izlenimini verip, devrimi karalamaya çalışıyor. Oysa O, uşaklığını yaptığı Çin revizyonistleri gibi emperyalist savaşın ve silahlanmanın baş tahrikçisi ve destekleyicisidir. Her şeye rağmen bir an için ülkemizdeki bugünkü mücadelenin, devrimle, karşı-devrim arasında değil de emperyalistler ve gericiler arasında sürdüğünü düşünelim. Bu savaşı yok etmek için emperyalist-kapitalist sisteme, ve emperyalistler ve gericiler arasındaki savaşa karşı olmak ve bu savaşı devrimci iç savaşa dönüştürmek gerekmez mi? Doğu Perinçek gibi ülkemizdeki bugünkü sınıf çatışmasını onun deyişiyle «anarşizm» (!) in kaynağının yalnızca iki süper devlet olduğunu farzedelim. Bu takdirde, tüm emperyalistlerin, özellikle iki süper devletin ülkemiz üzerindeki siyasi, askeri ve ekonomik hegemonyasına karşı olmak gerekmez mi? Ve yine ona bağlı gerici sınıfları ve onların ekonomik ve siyasi sistem-

lerini yok etmek gerekmez mi? Çünkü emperyalistler ve gericiler, ülkemizdeki hayatiyetlerini korudukları sürece, aralarındaki çıkar çatışması bitmez ve halkın bu gerici çatışmaya alet edilmesi sona ermez. Ama Doğu Perinçek ve avanesi, tüm güçleriyle Amerikan, Avrupa ve Japon emperyalizminin ülkemiz üzerindeki hegemonyasının, sömürüsünün ve yağmasının varlığından yanadırlar. Onlar, batılı emperyalistlerle yapılan her türlü siyasi ekonomik ve askeri anlaşmayı manşetlerde müjde verir gibi veriyorlar. NATO'dan AET'den ve diğer emperyalist örgütlerden çıkmamamız gerektiği konusunda fetvalar vermiyorlar mı? Hem emperyalist sistemi ve onun ülkemiz üzerindek sermaye yatırımı, borç ve kredi yoluyla aşırı sömürüsünü destekleyeceksin, hem de «anarşizmin kaynağı» iki süper devlettir diyeceksin. Ve yine hem faşist devleti, orduyu MİT'i savunacaksın, hem de sözde «Kontr-gerillaya» «resmi kuruluş olmadığı için» sözde karşı çıkacaksın. Hem emperyalizme *bağımlı kompradör burjuvazi* ve toprak ağalığını savunacaksın, hem de gizli işbirliği yaptığın Türkeşe karşı olduğunu söyleyeceksin. Buna kim inanır? Amerikan emperyalizmine bağımlılığı en azgın bir şekilde savunan faşist Türkeşler, dinci gerici Erbakanlar gibi «ülkedeki kargaşalığın sebebini» dış güçlere bağlamak, sahtekarlığın daniskasıdır. Aslında D. Perinçek ve avanesi, iki süper devlet arasındaki çatışmayı bahane ederek ve sahte bir şekilde bunlara karşıymış gibi pozlar takınarak devrimci mücadeleyi ezmek ve bu mücadelenin dış güçlerin bir unsuru olduğunu iddia etmektedirler. O bu yolla, devrimci mücadelenin ülkenin iç çelişkilerinden doğduğunu sözde inkar ederek, onun sözde gayri milli olduğunu kanıtlamaya çalışıyor.

DOĞRU DEVRİMCİ MÜCADELE NE OLMALIDIR?

Bugün, ülkemizde halk içindeki çeşitli gruplar, doğru ve devrimci bir perspektiften, demokrasi mücadelesini yürütmemekte direniyorlar. Örneğin küçük burjuva bir hareket özelliği gösteren KURTULUŞ dergisi. Bu derginin yazarları, kafalarına doldurdukları modern revizyonist tezlerle faşizme karşı mücadelenin tutarlı bir platform etrafında yürütülmesine karşı çıkıyor, anti-faşist mücadelenin siyasi demokrasiyi elde etme değil de, sözde demokrasiyi savunma seviyesine indirgiyorlar. Bunun için de sosyal-faşistlerle sözümona «anti-faşist» platformlarda birleşmeye çalışıyorlar. HALKIN KURTULUŞU ile anti-faşist birlikler kurmamak için özel çaba harcıyor ve bahaneler icad ediyorlar. KURTULUŞ dergisi, faşizme karşı mücadeleyi devrim meselesi olarak görmüyor ve finans-kapitalin bir kanadıyla sözde anti-faşist cephe kurmayı amaçladığı için HALKIN KUR-

TULUŞU ile anti-faşist ittifaka yanaşmadığını örtbas edebilmek için suni gerekçeler ileri sürüyor. Bunlar ve benzerleri faşizme karşı mücadeleyi geliştirmek için her türden modern revizyonisti kitle örgütlerinin başından atmak, kitleler üzerindeki etkinliklerini kırmak gerektiğini kavramıyorlar. Kitleleri bölüp parçalayan ve faşizme karşı seferber edilmesini önleyen sosyal-faşistlerle sözde «anti-faşist» ittifaklar kurmaya çalışıyorlar. Bunlar bu yolda ısrar ettikleri sürece anti-faşist halk güçlerinin birleşmesini engellemekten ve faşizme karşı kitlelerin seferber edilmesini önlemekten başka bir şey yapmayacaklardır. Bu reformist görüşleriyle faşizme karşı mücadeleyi pasifize etmeye ve faşizme karşı mücadeleyi reformlarla sınırlamaya devam edeceklerdir.

Devrimci Yol gibileri ise, bir yandan her türlü revizyonist ve reformist ile uzlaşıyor, diğer yandan halkın anti-faşist güçlerinin doğru bir platformda birleştirilmesi çabasını bir yana atıp, sözde kitlelerin önderi olabilme payesini kazanabilmek için yangından mal kaçırır gibi, artan hayat pahalılığına, faşist saldırılara ve gerici kanunlara karşı güçsüz kitlesel hareketler oluşturmaya çalışıyorlar. Bunlar, propaganda ile gösterişlerle ve kuru gürültüyle kitlelerin önderi olunabileceğini zannediyorlar. Bugün asgari planda biraraya gelebilecek halk güçleri biraraya getirilebilirse çok güçlü anti-faşist eylemlerin ve direnişlerin yapılabilmesi mümkündür. Ama Devrimci Yol, hazırlıksız bir şekilde, ve sözde kendi gücünü gösterme amacıyla eylemler yapmaya çalışıyor. Bu şekildeki eylemlerin resmi geçitlerden öteye geçmeyeceğini hemen söyleyelim.

Her türden revizyonist ve reformistin kafa bulandırma faaliyetine rağmen, bugün faşizme karşı mücadele, esas olarak emperyalizme bağımlı ekonomik düzeni ve faşist-feodal diktatörlüğü hedef almalıdır. Bu temelden hareketle Türkeşçi faşistlerin saldırılarına ve askeri faşist diktatörlük kurulması tehlikesine karşı mücadele edilmelidir. Türkeşçi faşistlerin saldırılarına karşı mücadele, faşist-feodal diktatörlüğü yıkmanın bir aracı haline getirilmelidir. Kitleler, bu faşist saldırılara karşı hareket ettirilip faşist diktatörlüğe doğru yöneltilmelidir. Böylesine geniş bir perspektife sahip bir platform etrafında faşizme karşı mücadele edilirse, faşist-feodal diktatörlük yıkılıp, siyasi demokrasi gerçekleştirilebilir.

PARTİ BAYRAĞI ve HALKIN KURTULUŞU faşizme karşı mücadeleyi sadece Türkeşçi faşistlere karşı mücadeleyle sınırlamaya çalışanların karşısındadır. Faşist-feodal diktatörlüğü savunarak Türkeşçi faşistlere karşı mücadele edilemez. Revizyonizmin karartmaya çalıştığı konu budur. Türkeşçi faşistlerin faşist diktatörlük içinde tam etkinliğine karşı mücadele, faşist-feodal diktatörlüğün savunulması

ile bir arada yürütülemez. Revizyonizmin kafasını bulandırdığı ve yeni piyasaya çıkan bazı oportünistler, PARTİ BAYRAĞI ve HALKIN KURTULUŞU'nun bu anti-faşist platformunu kavramaktan kaçınıyor. Marksist-Leninistlerin bu anlayışını «hantal» olarak nitelendiriyor. Bunlara göre, «hantal» olmamak için, sözde MİT'le Kontr-gerilla arasındaki mücadeleyi sıkı takip etmek ve Kontr-gerillaya karşı MİT'i desteklemek gerekir. Veya, faşist diktatörlüğü tam ele geçirmek için çalışan MHP'li faşistlere karşı, CHP reformizmi desteklenmelidir! Kendilerine büyüklük vehmedip kariyerizm hastalığına tutulan bu oportünist baylar, elli senelik revizyonist faşizm teorilerini tekrar piyasaya sürmeye çalışıyorlar. Bu sağcı aydın tavrını örtmek için keskin pozlarda faşizme karşı mücadelenin biçiminin bireysel terörizm olması gerektiğini ileri sürüyorlar. Düzenden ve gerici sınıflardan soyutladıkları faşizmi, diğer revizyonistler gibi, bir kaç ruh hastasından ibaret görüyorlar. Bunun için de faşistlerin, bir avuç aydının bireysel eylemiyle yokedilebileceğini sanıyorlar. Bu şekilde de sözde faşizmi altedecekler! Anarşizmin bireysel terörizmiyle faşizme karşı mücadele edilebilseydi, şimdiye kadar faşizm diye bir şey kalmazdı.

PARTİ BAYRAĞI ve HALKIN KURTULUŞU, başından beri faşizme karşı mücadeleyi emekçilerin kitlesel mücadelesi olarak gördü ve böyle yürütülmesi gereği üzerinde durdu. Oportünistler, bunu «hantallık» olarak görüyorlarsa, biz bu «hantallığı» kabul ediyoruz. Ama, onlar, sahtekarca faşizme karşı kitlelerin aktif mücadelesine karşı çıkılıyormuş gibi laflar ediyorlar. Bunun gerçek olmadığı Marksist-Leninistlerin yürüttüğü pratik tarafından her adımda ispat ediliyor. Oportünizm her zaman olduğu gibi yalana başvurarak gerçekleri çarpıtabileceğini zannediyor.

Faşizme karşı mücadele, emperyalizme, komprador kapitalizme ve yarı-feodal toprak ağalığı ekonomisine karşı mücadelenin bir parçasıdır ve ondan koparılamaz. Ve bunun için de faşizme karşı mücadelenin esasını da devrim mücadelesi belirlemektedir. Bugün Türkiye'de faşizme karşı mücadelenin muhtevasını sözde varolan demokrasiyi savunma değil, demokrasinin elde edilmesi oluşturuyor. Faşizme karşı siyasi demokrasinin gerçekleştirilmesi esası üzerinde varolan demokratik hak ve özgürlükleri savunmak ve onları genişletmek gerekir. Anti-faşist ittifaklar yine demokrasiyi gerçekleştirme temeli üzerinde kurulmalı ve yürütülmelidir.

Demokrasiyi savunma veya elde etme mücadelesine göre faşizme karşı mücadele farklılıkları, PARTİ BAYRAĞI ve HALKIN KURTULUŞU ile her türden oportünist arasındaki ayrımın mihenk taşını oluşturuyor. Revizyonizm, faşizme karşı mücadeleyi, faşist ve feodal

kurum ve kanunların tasfiyesi ve demokrasinin elde edilmesi değil de, sözde varolan «demokrasinin», «faşizm tehlikesine karşı» korunması mücadelesi olarak görmektedir. Bunun için de sadece, Türkeşçi faşistlere karşı sözde mücadeleyle anti-faşist mücadeleyi sınırlamaya çalışıyor. Dolayısıyla da faşizme karşı mücadeleyi reformcu bir mücadele planına indirgiyor.

Biz, tüm devrimcileri, Türkeşçi faşistlerin saldırılarına karşı mücadeleyi, faşist-feodal diktatörlüğe karşı mücadele ile birleştirmeye çağırıyoruz. Bu şekilde bir anlayışla mücadele edilmedikçe, ne Türkeşçi faşistlerin saldırıları durdurulabilir, ne de kitleler faşizme karşı gerçekten seferber edilebilir.

Haklı ve Haksız Savaşlar Üzerine

«Emperyalizm yaptıklarının, işlediği suçların, cinayetlerinin vebalini üzerinde taşıyorsa, sosyalizm de sosyalizmdir. Emperyalizm kapitalizmin gelişmesinin son aşamasıdır ve bütün dünyanın paylaşılabildiği kadar paylaşılması aşamasıdır, şimdi bu uğurda, iki dev grup ölüm kalım mücadelesine girdiler. Bu gruplardan ya birine, ya da ötekine hizmet etmelisiniz veya her ikisini de ortadan kaldırmanız gerekiyor. Başka bir yol yok.» (Lenin - «Emperyalist Savaş Üzerine», s. 248)

YENİ BİR DÜNYA SAVAŞI «İKİNCİ VE ÜÇÜNCÜ DÜNYA ÜLKELERİ AÇISINDAN HAKLI BİR SAVAŞ MI OLACAK?

Sovyetleri savaşın esas kaynağı ve kundakçısı olarak belirleyen, Sovyetlere karşı ABD ile ittifakı vaaz eden ve ABD'yi barışçı ilan eden Aydınlık, bu tutumuna paralel olarak savaş ve barış gibi konularda da sınıf işbirlikçisi siyasetini ortaya sermektedir. Bugün Aydınlık, haklı ve haksız savaş arasındaki ayırımı ortadan kaldırdığı gibi, bu anti-Marksist anlayışını da başta Lenin olmak üzere Marksizm-Leninizmin ustalarına dayandırmak istemektedir. Lenin'in genel olarak savaş, özel olarak emperyalist savaş ve I. Dünya Savaşı üzerine söylediklerini kendi sınıf işbirlikçisi anlayışına göre yorumlayan Aydınlık, bu da yetmiyormuş gibi, alıntılarda da açık ve kaba tahrifatlar yaparak başkalarını aldatabileceğini sanmaktadır. Bugün, temsilcisi oldukları yeni revizyonistler gibi, emperyalist burjuvazinin bir kesiminin kucağına oturan Aydınlık, bu işbirlikçisi siyasetini sunabilmek, daha doğrusu yüzünü gizleyebilmek için, uygun tarihi kökler bulmaya çalışmaktadır. Fakat Aydınlık'ın bulduğu tarihi kökler, atası Kautsky'nin sosyal-şoven tezlerinden başkası değildir.

İşte Aydınlıktan örnekler :

I : «Yeni bir dünya savaşı, **üçüncü dünya ülkeleri açısından,** ezilen milletler ve halklar açısından başından itibaren haklı bir savaştır.» (abç)

II : «Bununla beraber, Lenin, emperyalist devletler arasında bir soygun savaşı olan bu savaşın (I. Emperyalist savaş kastediliyor-PB) ezilen ülkeler için 'gerçek bir milli savaş' olduğunu belirtiyordu.»

III : «... Almanların safında savaşa giren, yarı-sömürge Osmanlı Devleti, **esas** olarak bir paylaşım savaşı vermiyor, tam tersine paylaşım savaşı konusu oluyordu. Gerçi Osmanlı orduları, örneğin Kafkasyaya sürüldükleri zaman Alman emperyalizminin yağma savaşının aleti durumundaydılar. Fakat **Türkiye açısından** savaşın **esas yönü,** emperyalist yağmaya karşı bir savunma savaşıydı. Bu yön kendini en güçlü bir şekilde Çanakkale savaşında göstermektedir.» (Alıntılar, **Aydınlık** S. 72, s. 2)

Aydınlık, birinci alıntıda en açık bir biçimde ifadesini bulan, gerek yeni uluslararası revizyonizmin ve gerekse kendisinin savunduğu bu tezi yutturabilmek amacıyla, tarihi kökler, tarihi benzerlikler aramakta, ikinci ve üçüncü alıntıdaki gibi örnekler vermeye çalışmaktadır.

Bu üç alıntıyı ve onların hangi anlamlara geldiğini araştırdığımız ve bu üç alıntıyı karşılaştırdığımızda Aydınlık sosyal-şovenlerinin ne yapmak, neyi sunmak istediklerini anlarız.

1. MARKSİST GÖRÜŞ AÇISI HER AYRI DURUMDA SAVAŞIN MUHTEVASINI TANIMLAMAMIZI GEREKTİRİR

Savaş, siyasetin başka araçlarla devamıdır. Ve Lenin'in belirttiği gibi, «belli bir devletin ve o devlet içinde belli bir sınıfın savaştan önce uzun bir süre izlediği siyaset, kaçınılmaz olarak, o aynı sınıfın savaşta izlemeye devam ettiği siyasettir. Yalnız eylem biçimi değişmiştir.» (Doğuda Ulusal Kurtuluş Hareketleri - «Savaş ve Devrim» - s, 252 - 253)

1914'de patlayan ve 1918'e kadar süren savaş, emperyalist bir savaştı. Savaşan devletler, iki bloka ayrılmıştı. 1907'de İngiltere, Fransa ve Çarlık Rusyası arasında «Üçlü İtilaf Bloku» kurulmuştu. Bazı «küçük» yarı-sömürge ve sömürge ülke de bu blokla müttefik olarak, onların aleti olarak savaşa giriyordu. Almanya, Avusturya-Macaristan ve İtalya ise başka bir emperyalist blok «ittifak bloku»nu kurdular. İtalya, savaşın patlamasıyla birlikte bu bloktan ayrılıp, öteki bloka geçti. Yine, Bulgaristan ve Osmanlı Devleti gibi, «küçük» yarı-sömürge ülkeler ise, Alman blokunun aleti olarak bu savaşa girdiler.

1914-18 savaşı emperyalist bir savaştı. Çünkü mal kavgasına tutuşan, köleliği pekiştirip, süreklileştirmek isteyen köle sahiplerinin bir savaşıydı. 1914-18 savaşında savaşan tarafların savaştan önceki, savaşa götüren ve savaşı yürüten siyasetleri, emperyalist bir siyasetti. Lenin, bunu şöyle belirtiyor:

«...teorik olarak, her savaşın politikanın başka araçlarla devamı olduğunu unutmak büyük bir hatadır. Şimdiki emperyalist savaş, iki büyük devlet gru-

bunun emperyalist politikasının devamıdır. Ve bu politika, emperyalistlerin ilişkilerinin bütünü tarafından yaratılmış ve körüklenmiştir.» (Sosyalizm ve Savaş-s, 62)

Aydınlık dergisi de bu savaşın «iki emperyalist blokta toplanan emperlist devletler tarafından dünyanın yeniden paylaşılması için savaş» olduğunu her nasılsa kabul ediyor. Fakat ezen «büyük» devletler için bu savaşın emperyalist bir savaş olduğunu kabul eden Aydınlık, bu savaşta yer alan ezilen ülkeler için savaşın «gerçek bir milli savaş» olduğunu belirtmeyi de ihmal etmiyor ve bu görüşünü de utanmadan Lenin'e dayandırmaya çalışıyor. Bu tahrifatcı tezini önce genel olarak getiren yani savaşa giren bütün ezilen, bağımlı ülkeler için genelleştiren Aydınlık, I. Dünya Savaşında Alman blokunun talanına bir müttefik olarak, onun bir aleti olarak katılan Osmanlı Devletinin tutumunu da haklı, «yurt savunması» savaşları kategorisine sokmaktadır. Yalnız hakkını yemeyelim, Aydınlık'a göre Osmanlı Devleti ve Ordusu, Kafkasya'da Alman emperyalizminin çıkarlarını korumakta, ama aynı savaşın bir parçası olan Çanakkale'de «haklı» savaş, «emperyalist yağmaya karşı bir savunma savaşı» vermektedir (!)

Bir Tahrifat Örneği

1. Dünya Savaşının Türkiye açısından nasıl bir savaş olduğunu Lenin'den yaptığı bir alıntıyla açıklamaya çalışan Aydınlık revizyonistleri, yazılarına aldıkları alıntıda meselenin esas yönünü ortaya koyan bölümleri kesip atmışlardır.

Bu bir unutkanlık değildir. I. Dünya Savaşını, bu savaşta yer alan «küçük» ezilen devletler ve Türkiye açısından «haklı, emperyalist yağmaya karşı bir savunma savaşı» olarak değerlendiren ve Lenin ve Marksistleri tahrif eden Aydınlık, yazarları I. Dünya Savaşının objektif özünü, savaşa katılan tüm devletler açısından savaşın gerçek niteliğini açıklayan bölümleri alıntıdan çıkararak, alıntının işine gelen yanlarını (!) dergilerine almışlardır. İşte Aydınlık'ın Lenin'den yazısına aldığı alıntı.

«İngiltere, Fransa ve Rusya ele geçirdikleri sömürgeleri koruyabilmek, Türkiye'yi soyabilmek vs. için savaşıyorlar. Almanya bu sömürgeleri devralmak, Türkiye'yi tek başına soyabilmek vs. için savaşıyor... (Aydınlık yazarının üç nokta koyarak kestiği yerler meselenin can alıcı yanına ilişkindir. Atılan bölüm, bu derginin getirdiği tezleri yalanlayan bölümdür- PB) Bu, iki zalim grubun arasındaki ganimetin paylaşılması üzerine, Türkiye ve sömürgeleri kimin soyacağı üzerine iki korsan arasındaki savaştır.» (Aydınlık-S, 72. s, 2 Alındığı yer: Marksizmin Bir Karikatürü ve Emperyalist Ekonomizm- HY Yayınları, s, 15)

Şimdi biz, Aydınlık'ın kasıtlı olarak biçtiği yerleri aynen aktaralım:

«Almanya bu sömürgeleri devralmak, Türkiye'yi tek başına soyabilmek vs. için savaşıyor. Almanların Paris'i veya St. Petersburg'u aldıklarını dahi varsa-

yalım. **Bu bugünkü savaşın özünü değiştirir mi? Hiç de değiştirmez.** Almanların amacı, -ve daha önemlisi, kazanacak olursa bunu gerçekleştirecek siyaset-sömürgeleri ele geçirmek, Türkiye üzerinde hakimiyet kurmak, başka ulusları, örneğin Polonya vs. yaşadığı bölgeleri ilhak etmektir. Fransızları ya da Rusları yabancı hakimiyete boyun eğdirmek kesinlikle değildir.

«**Bugünkü savaşın gerçek özü, ulusal değil emperyalisttir.** Bir başka deyişle bu savaş, bir tarafın diğer tarafı sindirmeye çalıştığı ulusal baskının yıkılmasını sağlamak için verilmiyor. Bu, iki zalim grubun arasındaki ganimetin paylaşılması üzerine, Türkiye ve sömürgeleri kimin soyacağı üzerine iki korsan arasındaki bir savaştı.» (abç)

Görüldüğü gibi Aydınlık, alıntının esas yanını alsa açık sahtekarlığı da ortaya çıkacaktı. Ama Aydınlık'ın sahtekar yazarları o kadar pervasız ki, sanki bu kitabı kendilerinden başka kimse okumuyor!

I. Dünya Savaşında, Alman emperyalizmine bağımlı onun bir yarı-sömürgesi olan Türkiye, paylaşımın konusuydu. İtilaf devletleri tarafından yağma edilmek isteniyordu. Bunlar inkar edilemez bir gerçektir. Aydınlık buradan kalkarak ve diğer tüm şartları bir yana iterek: Madem Türkiye yağma edilmek isteniyor, paylaşım konusu, o halde; Türkiye açısından bu savaşın esas yönü, emperyalist yağmaya karşı bir savunma savaşıdır, yani; haklı savaştır deyip bir çırpıda her şeyi çözümlüyor!

Savaş siyasetin başka araçlarla devamıdır demiştik. Marksist görüş açısı, her durumda savaşın siyasi muhtevasını tanımlamamızı gerektirir. Bir savaş, belli bir devletin, belli bir devletler sisteminin, belli sınıfların savaştan önceki siyaseti gözardı edilerek açıklanamaz. 1914-18 savaşında Osmanlı Devleti açısından savaş hangi siyasetlerin devamıdır? Aydınlık, bunu açıklamadan, sorunu sınıf karakterinden soyutlayarak, «Türkiye paylaşılmak istenen ülkelerin başında geliyordu, Türkiye yağma ediliyordu, Türkiye emperyalistlerin istilasına uğradı, o halde Türkiye'nin vereceği savaş, haklı savaştır.» diyor. Ayrıca Aydınlık'a göre, Kafkasya cephesinde Alman emperyalizminin yağma siyasetinin aleti olan Osmanlı orduları, her ne hikmetse, meşhur Çanakkale «müdafaasında» emperyalist yağmaya karşı haklı savunma savaşı veriyor. Yani aynı ordu, aynı devlet, aynı süreçte, aynı sınıfın menfaati doğrultusunda yürütülen savaşta, aynı şartlarda Kafkasya'da yağmacılığa alet oluyor, Çanakkale'de de «vatanı müdafaa ediyor»!

Lenin, Kievski ile girdiği ünlü polemiğinde şunları söylüyor:

«Filisten için önemli olan, orduların **nerede** durduğu, **o anda kimin kazandığıdır.** O **anda Marksist** için önemli **olan bu** savaştaki savaş boyunca bir ordu, sonra **başka** bir ordu üstün olabilir, **hangi meselelerin** tehlikede **olduğudur»** (Marksizmin Böir Karikatürü ve Emperyalist Ekonomizm-S. 14)

«Düşman benim yurdumu işgal etti, başka hiçbir şey beni ilgilendirmez» diyerek «anayurt savunması»nı haklı çıkaran, proleterlerin başka ülkelerdeki sınıf kardeşlerine kurşun sıkmasını haklı çıkaran Kautsky ve «dava ortakları» ile girdiği polemikte Lenin şöyle diyordu:

«Bir sosyalist, bir devrimci proleter, bir enternasyonalist başka türlü iddia eder. Der ki: 'savaşın karakteri' (ister gerici, ister devrimci olsun), saldırganın kim olduğuna ya da 'düşmanın' kimin yurduna yerleştiğine değil, savaşı hangi sınıfın yaptığına ve bu savaşın hangi politikanın uzantısı olduğuna bağlıdır.» («Proletarya İhtilali ve Dönek Kautsky» -s, 142)

Aydınlık'ın «filisten» yazarları için de savaşın muhtevası, sınıf özü belirlenmesinde Osmanlıların savaş öncesi, onları savaşa götüren ve savaşı yürüten siyasetlerinin tespiti önemli olmuyor. Savaş hangi sınıflar ve ne amaçla, hangi siyasi hedefler doğrultusunda veriliyor, hangi siyasetlerin uzantısı. Bunlar önemli değil! Osmanlı Ordusu, Kafkasya'da durursa durum başka, Çanakkale'de durursa durum başka oluyor! Kim ki «...yalnız kendi ülkesini görür, 'kendi' **burjuvazisini** her şeyin üzerine çıkarır ve savaşı emperyalist yapan, **onun** burjuvazisini emperyalist soygun zincirinde bir halka haline getiren **uluslararası ilişkileri** hiç aklına getirmez» (age-142) o, Lenin'in de söylediği gibi, «sosyalizme ve enternasyonalizme ihanet eder.»

2. BİRİNCİ DÜNYA SAVAŞINDA OSMANLI DEVLETİ, ALMAN EMPERYALİZMİNİN BAŞINI ÇEKTİĞİ BLOKTA ONUN MÜTTEFİKİ, ALETİ OLARAK YER ALMIŞTI :

Yazımızın başında da belirttiğimiz gibi, Osmanlı İmparatorluğu, o dönemde, Alman emperyalizminin yarı-sömürgesi durumundaydı. Osmanlı Devleti İttihatcıların yönetiminde, bu savaşa Almanya'nın başını çektiği blok içinde Alman emperyalizminin aleti olarak, esas olarak Alman finans-kapitalinin çıkarlarını kollamak amacıyla, yağma, talan savaşına katılıyordu ve bu savaştan kırıntılar umuyordu.

Böyle bir savaşta, Osmanlı Ordularının nerede durduğu Marksistler için önemli değildir. İster Kafkasya'da dursun, ister Çanakkale'de.

Yine böyle bir savaşta, Türkiye'nin yarı-sömürge, emperyalizm karşısında ezilen bir ülke olması da bu savaşın niteliğini Türkiye açısından değiştirmez. Çünkü Osmanlı devleti, ezilen bir ülke de olsa, yarı-sömürge, geri bir ülke de olsa, iki emperyalist blok tarafından yürütülen bu emperyalist savaşta tarafların birinin başını çeken Alman finans-kapitalinin çıkarlarını korumak amacıyla, onun aleti olarak savaşa giriyordu. Osmanlı Devletinin girdiği bu savaşta emperyalist rekabetin rolü esastı. Sürecin niteliğini tayin eden bu yöndü.

3. BİRİNCİ DÜNYA SAVAŞI, YALNIZ EMPERYALİST «BÜYÜK» DEVLETLER AÇISINDAN DEĞİL, ONLARIN MÜTTEFİKİ «KÜÇÜK» DEVLETLER AÇISINDAN DA HAKSIZ, YAĞMACI BİR SAVAŞTI:

Savaşın objektif özünü incelemeden, Türkiye açısından savaşın hangi siyasetin devamı olduğunu, hangi sınıflar tarafından yürütüldüğü

meselesini, esas meseleyi, gözden kaçıran Aydınlık, ikinci Enternasyonalin «kahramanları» gibi tahlil ve tespitler yapmakta, savaşı Türkiye açısından incelerken, sürecin niteliğini gözden saklayarak «benim ülkeme saldırıldı, Türkiye yağma edilecek, o halde bu savaş benim ülkem açısından haklıdır» (*) diyerek, meseleye dünya devrimini hazırlamak, ona yaklaşmak açısından değil, burjuva milliyetçi bir açıdan bakmaktadır. Lenin şöyle diyordu:

«Savaş gerici ve emperyalistse, yani emperyalist, aç gözlü soyguncu, gerici burjuvanın iki grubu arasında yapılıyorsa, her burjuvazi (**en küçük ülkedeki bile**) (abç) yağmaya katılır. O zaman, devrimci proletaryanın bir temsilcisi olarak benim görevim, bir dünya kasaplığından korunmanın tek yolu olduğu için dünya proleter devrimini hazırlamaktır. Benim iddiam 'ülkemin' açısından değil, (çünkü bu emperyalist burjuvazinin elinde oyuncaktan başka bir şey olmadığını düşünen zavallı, ahmak, küçük burjuva milliyetçisinin iddiasıdır), dünya proleter devriminin hazırlanmasında, propagandasında ve çabuklaştırılmasında olan payım açısındandır.» (age-s, 143)

Gerici emperyalist bir savaş olan I. Dünya Savaşında soyguna katılan -ister büyük, ister küçük olsun-tüm ülkelerde sosyalistlerin, enternasyonalistlerin sloganı «emperyalist savaşı iç savaşa çevirmek» «silahlarını 'kendi' burjuvazilerine çevirmek» olmuştur.

«İç savaş dışında, emperyalist savaştan hiçbir çıkış yolu olmadığını biliyoruz» diyen Lenin, savaşan ülkelerdeki Marksistlerin görev ve sloganlarını şöyle belirliyordu:

«Artık aşağıdakiler sosyal-demokratların sloganları olmalıdır:

«İlk olarak bütün propagandanın kapsamı ve diğer savaş alanlarını da içermek üzere sosyalist devrim ve silahların kendi kardeşlerine ve diğer ülkelerdeki ücret kölelerine karşı değil, fakat bütün ülkelerin gerici ve burjuva hükümet ve partilerine karşı kullanması gereği olmalıdır.» (Emperyalist Savaş Üzerine-s, 55)

Yine savaşın objektif özünü saklayan, kendi ülkesi açısından emperyalist savaşı haklı çıkaran, kendi burjuvazilerinin ve gerici burjuva hükümetlerinin soygunlarını «anayurdu savunma» sloganı ile destekleyen hain kinci Enternasyonalcilere karşı gerçek sosyalistler: «...kitlelere kurtulmaları için tek çıkar yolun 'kendi' hükümetlerini devirmek olduğunu ve bu amaçla hükümetlerinin bu savaşta içine düştükleri güçlüklerden yararlanmaları gerektiğini anlat»mışlardır. (Sosyalizm ve Savaş-s, 29)

(*) Osmanlı devletinin Alman emperyalizminin yedeğinde ve onun aleti olarak girdiği 1914-18 savaşından sonra, 1919'lardan itibaren işgalci emperyalist devletleri ve onun kuklası hükümeti hedef alan savaş, burjuva önderlik altında yürütülmesine rağmen, ilerici, emperyalizme darbeler vuran bir milli kurtuluş savaşıydı. Başta Lenin olmak üzere Marksistler, bu savaşı desteklemişlerdi. Ele aldığımız meseleyi doğrudan ilgilendirmediği için bu savaşın kapsamlı bir tahliline burada girmiyoruz.

Aydınlık revizyonistleri, Türkiye açısından, savaşın objektif özünü gizleyerek, soruna enternasyonalist bir açıdan değil, sosyal-şoven bir açıdan bakıyor. Aydınlık ve onun gibi düşünenlere karşı Lenin, o dönemde şöyle diyordu:

«Kısaca: emperyalist büyük devletler, (yani çok sayıda ulusu ezen ve onları finans-kapitalin bağımlılık ağı içine alan vs. devletler) veya, **büyük** devletlerle **ittifak içindeki** devletler, arasındaki bir savaş, emperyalist bir savaştır. 1914-16 savaşı, böyle bir savaştır. Ve **bu** savaşta «anavatan savunması» bir aldatmacadır, savaşı haklı çıkarma savaşıdır.» (Marksizmin Bir Karikatürü ve Emperyalist Ekonomizm-s, 15)

Açıkça görüldüğü gibi, **tipik** bir emperyalist savaş olan birinci paylaşım savaşı, yalnız ezen, «büyük» devletler arasında değil, Lenin'in altını çize çize belirttiği gibi, onlarla ittifak içindeki diğer devletler açısından da bir emperyalist savaştı. Ve daha önce belirttiğimiz gibi, Alman finans-kapitaline bağımlı, onun aleti, onunla ittifak içinde yağma, talan savaşına katılan Osmanlı Devleti, 1914'de patlayan savaşta esas olarak Alman emperyalizminin çıkarları için savaşıyordu. Emperyalist soygun, yağma zincirinin bir halkasıydı. İşte böyle bir savaşı «emperyalist yağmaya karşı savunma savaşı» olarak gösteren Aydınlık soruna gerçek Marksist-Leninistlerin, gerçek enternasyonalistlerin bakış açısıyla değil, II. Enternasyonal döneklerinin bakışı ile yaklaşıyor.

4. AYDINLIK'IN MANTIĞI, ATASI KAUTSKY'DEN FARKLI DEĞİL

Yeni revizyonistlerin ulusal temsilcisi, Aydınlık'ın atası olan Kautsky de I. Dünya Savaşında, savaşı «kendi» ülkesi açısından değerlendiriyor ve Alman finans-kapitalinin çıkarlarının savunuculuğunu yapıyordu. Diğer blokun ilhakçılığına sözde karşı çıkan Kautsky, Alman finans-kapitalinin diğer ülkelerdeki hegemonyasını gözlerden saklamaya çalışıyordu. Kautsky, o dönemde Türkiye ile ilgili olarak şöyle söylüyordu: «Türkiye hiç kimseye tabi bir devlet haline getirilmemelidir». Kautsky bunu söylerken sözde emperyalistlerin işgal ve ilhakına karşı çıkıyordu. Alman emperyalizminin bu sözde Marksist savunucusuna Lenin, şöyle karşılık veriyordu:

«Sadece bunu söylediğim takdirde, sanki Türkiye'nin tam özgürlüğünden yana imişim gibi bir izlenim yaratıyorum. Aslında bunları söylemekle, **bile bile** yalan söyleyen, etrafı kandıran ve bu cümleyi sırf Almanya'nın Türkiye'yi **çoktan** mali ve askeri yönden kendisine tabi bir devlet haline getirdiği gerçeğini saklamak için kullanan Alman diplomatlarının dediklerini tekrarlamış olurum! Ve eğer ben bir Alman sosyalisti isem, benim bu «genel» sözlerim Alman diplomasisi için çok **farklı** olmaktadır, çünkü, sözlerimin gerçek anlamı, Alman emperyalizminin **iyi bir ışık altında** göstermesidir.» (Sosyalizm ve Savaş-s, 80-81)

Aydınlık revizyonizminin mantığı, savaşa bakışı, II. Enternasyonal döneği Kautsky'den esasta farklı değildir. Siyasi bağımsızlığı koruma adı

altında yarı-sömürge yapının silahlı halk devrimi ile parçalanmasından değil, korunmasından yana olan Aydınlık revizyonistleri, bugün II. Enternasyonalin ruhunu içlerinde taşımaktadırlar.

5. BİR SAVAŞI TAHLİL EDERKEN, BİR ÜLKENİN EZEN Mİ, EZİLEN Mİ OLDUĞUNU TESPİT ETMEK YETERLİ DEĞİLDİR

Şunu bir kez daha belirtelim: Bir savaşta, savaş tek tek ülkeler açısından tahlil edilirken, o ülkenin ezen mi, ezilen mi olduğunu tespiti 'yeterli değildir. Savaşın hangi siyasetin devamı olduğu, savaşın objektif özü incelenmeden, bunun haklı mı, haksız mı olduğuna karar veremeyiz. Lenin'in belirttiği gibi;

«Marksizm, yani modern bilimsel sosyalizm, görüş açısından, savaşın nasıl değerlendirilmesi ve savaşa karşı takınılacak tutum üzerinde sosyalistlerin girişecekleri tartışmalarda asıl mesele şudur: **niçin savaşılıyor, savaşı tezgahlayanlar, yönetenler hangi sınıflardır.**

Savaştan savaşa fark vardır. Savaşı hangi tarihi şartların doğurduğunu, hangi sınıfların yönettiğini ve hangi amaçlar için savaşıldığını iyice bilmemiz gerekir.» (Sosyalizm ve Savaş-s, 132) (abç)

6. YENİ BİR DÜNYA SAVAŞINDA TÜRK HAKİM SINIFLARININ EFENDİLERİ ABD'NİN EMİRLERİ DIŞINDA HAREKET ETMELERİ İMKANSIZDIR

Bizim burada üzerinde durmak istediğimiz, asıl mesele; Aydınlık revizyonizminin I. Dünya Savaşını değerlendirmesinden çok-ki I. Dünya Savaşı, gerçek Marksistler tarafından değerlendirilmiştir bizim yaptığımız onları tekrarlamak oldu- çok açık gerçekleri niçin çarpıttığı ve ne yapmak istediği bugün neye hizmet etmek istediğidir. Bugünkü Türkiye'nin I.Dünya Savaşı sırasındaki Osmanlı Devletine benzer yanları vardır. Bugün ülkemizde Sovyetlerin de önemli ölçüde yayılmacılığı ve ülkemizin iki emperyalist süper devletin büyük ölçüde rekabet ettiği alanlardan biri olmasına rağmen, Türkiye esas olarak ABD emperyalizmine mali, askeri, diplomatik, siyasi olarak bağımlı bir ülkedir.

Diğer yandan bugün, emperyalistler arası, özellikle iki süper devletin çılgınca rekabeti, emperyalistleri bir üçüncü dünya savaşına götürmektedir. Yine emperyalist sistem bir birine hasım iki bloka ayrılmıştır. Ve Türkiye esas olarak ABD'nin başını çektiği blok içinde yer almaktadır. Gerek dünya hegemonyası peşinde koşan iki süper devletin rekabeti, gerekse onların başını çektiği bloklar arasındaki çelişmeler gün geçtikçe daha da derinleşmekte ve bir üçüncü dünya savaşının zeminini hazırlamaktadır.

ABD emperyalizmine bağımlı, onun yarı-sömürgesi aleti durumunda olan Türkiye, bu süper devletin yarattığı yeni-sömürgeci kuruluşlar olan

NATO vs. teşkilatlar içinde yer almaktadır. Ve muhtemel bir üçüncü dünya savaşında da hakim sınıfların efendilerinin emirleri dışında hareket etmeleri imkânı hemen hemen yok gibidir. (*) Yine hakim sınıflar ve NATO'cu Türk Ordusunun muhtemel bir savaşta ABD'nin başını çektiği emperyalist blokta, onun aleti olarak yer alması **rastlantı** olmayacaktır. Çünkü bunun objektif temeli I. Dünya Savaşında olduğu gibi mali ve askeri bağımlılıktır.

Ama Aydınlık, bu gerçeği gözlerden gizlemeye çalışmaktadır. Bu konuda Aydınlık'ta birçok örnek bulmak mümkün. Örneğin:

«Eğer bir dünya savaşı çıkarsa, Türkiye, ya **Sovyet saldırısına boyun eğmeyecektir** ***ya da saldırgana yataklık edecek ve saldırganın hizmetine girecektir.*** Bu sebeple her iki halde de yeni bir dünya savaşında yurdumuzun topun ağzında olduğu katı gerçeğini kabul etmek, milli bağımsızlığımızı korumak ve savaşa hazırlıklı olmak bakımından en doğru tutumdur.» (Aydınlık, S, 64. s. 23) (abç)

Alıntıda da açıkça görüldüğü gibi, I. Dünya Savaşında Alman emperyalizminin aleti olarak savaşan taraflardan biri olan Osmanlı Devleti ve ordularının savaşını, haklı savunma savaşı olarak değerlendiren Aydınlık, bu tahlili ile ülkemizde ABD hegomonyasını ve ilerideki muhtemel bir savaşta hakim sınıflar ve NATO içindeki Türk ordusunun ABD'nin aleti olarak, onun çıkarlarını korumak amacıyla savaşa girebileceğini gözardı ediyor. Ona göre Türkiye, «ya Sovyet saldırısına boyun eğmeyecek» yani, Çanakkale'deki gibi «yurt savunması» yapacak, ya da «saldırgana yataklık edecek ve saldırkanın hizmetine girecek.» İşte Aydınlık kaynaklı komprador burjuvazi ve toprak ağalarının siyaseti. İki ayrı şey vardır. Aydınlık'a göre; ya hakim sınıflar teslim olacaktır, (sözümona Aydınlık teslimiyetçiliğe karşı çıkıyor) ya da Ruslara karşı ikinci «Çanakkale müdafaası.» Aydınlık bunu istiyor. Bu iki yol da proletaryanın tercihi ve siyaseti olamaz. Proletarya ve halk, genel bir emperyalist savaşın yarattığı şartlardan yararlanarak, işçilerin ve köylülerin bağımsız ve demokratik Türkiyesini yaratmak için çalışacaktır. Yaptığı tahlillerle muhtemel bir dünya savaşında Türkiye için esas yönü gözden kaçıran Aydınlık, Türkiyeyi milli bağımsızlığa sahip bir ülkeymiş gibi göstermekte ve olmayan milli bağımsızlığı sözde korumaya hazırlanmaktadır. Oysa Türkiye gerçek milli bağımsızlığına sahip değil, görünüşte siyasi bağımsızlığı olan bir ülkedir. Böylece Aydınlık, bu tahlilleriyle ülkemizin ABD hegemonyası altında olduğu gerçeğini de gözden kaçırmaktadır.

Aydınlık, aynı sayısında, bir paragraf sonra, sınıf işbirlikçisi sosyalşoven anlayışını biraz daha açıyor:

(*) Biz bu durumu, ülkemizin mevcut durumuna göre aldık. muhtemel bir dünya savaşı patlak vermeden önce Türkiye'de önemli değişmeler olabilir.

«Yoldaş Dergisi, Türkiyenin savaşa 'bulaştırılabileceğinden' söz ederken, sosyal-emperyalizmin saldırgan karakterini kavramadığını ortaya koymaktadır. Çünkü, Yoldaş Dergisine göre Türkiye'nin savaşa girmesi Sovyet saldırısı yüzünden değil, Türkiye hakim sınıflarının Türkiye'yi savaşa 'bulaştırması' yüzünden olacaktır. Yoldaş dergisine göre, Türkiye için savaş tehlikesi, Brejnev emperyalistlerinden değil, Demirellerden gelmektedir. **ABD emperyalizminin daha saldırgan olduğu zaman için doğru olan bu görüş, bugün Sovyet sosyal-emperyalistlerinin esas saldırgan olduğu sırada geçersizdir.»** (Aydınlık - S, 64. s, 23) (abç)

Aydınlık revizyonizmine göre, Sovyet saldırısı olursa savaşa gireriz. Diğer bir deyişle, muhtemel bir dünya savaşında Sovyetler Türkiye'ye saldıracaktır. İşte Türkiye'yi savaşa bulaştıracak, Türkiye hakim sınıflarının ABD'ye mali askeri bağımlılığı değil, yalnız **Sovyet saldırısı** olacaktır. Şu inkâr edilmez bir gerçektir ki, Türkiye bugün yarı-sömürge, «küçük» bir ülkedir. Bir dünya savaşının başını çeken de Demirel gibi kuklalar değildir elbet. Aydınlık, «Yoldaş Dergisine göre, Türkiye için savaş tehlikesi, Brejnev emperyalistlerinden değil, Demirellerden gelmektedir» derken de demagoji yaparak, tartışmayı bulandırmaya çalışmaktadır. Türkiye hakim sınıflarının muhtemel bir dünya savaşına katılmaları emperyalizme bağımlılığın sonucu ve yağmadan kırıntılar almak umuduyla olacaktır. ABD'ci NATO'cu hakim sınıfların muhtemel bir dünya savaşına katılmasının temeli de daha önceleri, ısrarla belirttiğimiz gibi, mali ve askeri bağımlılıktır. Örneğin, bugün Türkiye saldırgan NATO ittifakı içinde «vecibelerini en iyi yerine getiren» NATO'nun militan bir üyesidir. İşte bu durumda olan Türk Ordusu ve hakim sınıflar, muhtemel bir dünya savaşına ABD'nin aleti olarak bulaşacaklardır. Bu önemli durumu kasıtlı olarak gözden kaçıran Aydınlık, oportünist görüşlerini doğrulayabilmek için şöyle bir mazeret ileri sürmektedir: «ABD emperyalizminin daha saldırgan olduğu zaman için doğru olan bu görüş, bugün Sovyet sosyal-emperyalizminin daha saldırgan olduğu sırada geçersizdir.»

Böylece Aydınlık, yalnızca Türkiye'nin değil, ABD'nin savaşa bulaşmasının nedeni olarak da Sovyetler'i göstermiş oluyor. Tek başına Sovyetleri esas savaş kaynağı olarak tespit eden, muhtemel bir savaşın esas kışkırtıcılarından birini gözden saklayan, onu barışçı, meşru savunma durumunda ilan eden Aydınlık, böylece kafasındaki gerçeği bu ifadesi ile en güzel şekilde ortaya koymaktadır. Çünkü onlara göre bugün, esas saldırgan tek başına Sovyetlerdir. Başta ABD emperyalistleri olmak üzere onların ortakları ve müttefikleri diğer emperyalistleri ve onların aleti durumunda olan Türkiye gibi ülkeleri de savaşa bulaştıracak iki süper devletin rekabeti, ABD'nin de dünyanın tek hakimi olma peşinde koşması değil, tek yanlı, tek taraflı olarak Sovyetlerdir. Buradan çıkan sonuç da şudur: ABD barışçıdır, barışı korumaktadır, onun müttefikleri ve aletleri de meşru savunma durumundadır.

Bu iki alıntı ve Aydınlık'ın diğer yazıp söyledikleri gözden geçirilirse, gerek uluslararası yeni revizyonizm ve gerekse onun ülkemizdeki acentasının sınıf işbirlikçisi ve devrim düşmanı görüşleri bütün çıplaklığı ile ortaya çıkmaktadır.

Aydınlık, muhtemel bir savaşın devrimlerle önlenebileceğini inkar etmekte ve diğer yandan savaşı mutlak olarak görmektedir.

Çünkü, Aydınlık, yukarıdaki tahlilleri yaparken, muhtemel bir savaştan önce Türkiye'de proletarya önderliğinde bir yeni demokratik devrimin olabileceği ihtimalinden hiç söz etmemekte, bu ihtimali gözden kaçırmaktadır. Bu tür tahlilleri —yanlışlığı da bir yana— bir varsayım durumuna göre değil, gelecekte mutlak olabilecekmiş gibi getirmektedir.

Aydınlık'a göre, «iki süper devlet arasındaki dengesizlik, henüz, (Aydınlık burada 1970'den önceki durumu kastetmektedir - PB) Rus sosyal emperyalizmi lehine dönmemişti. Bu yüzden, devrimin savaşı önleme ihtimali ağır basıyordu.» (S. 64, s. 14)

Alıntı dikkatle gözden geçirilirse, Aydınlık 1970 öncesini kastederek «iki süper devlet arasındaki dengesizlik, henüz, Rus sosyal-emperyalizminin lehine dönmemişti» diyor, işte o dönemde dengesizlik Rus sosyal-emperyalizminin lehine dönmediği için, devrimler savaşı önleyebilirmiş. Aydınlık burada da bir mantık oyununa başvurmakta; savaşın önlenmesi meselesini esasta emperyalistler arasında dengeye bağladığı halde, araya bir de «devrim» sözcüğü ekleyerek «durumu kurtarmakta»dır! Ama bugün, denge değiştiğine göre, savaş artık mutlaktır! Budur Aydınlık'ın mantığı. Devrimciler ve halklar, artık kollarını kavuşturup, Sovyet saldırısını beklemelidir. Devrimi ertemelidir. Aydınlık, bu alçakça görüşlerini yukarıdaki gibi üstü örtülü değil, daha açık biçimlerde de getirmektedir.

«Bugün, Lübnan'a yapılan müdahale, sosyal-emperyalizmin saldırısıyla karşılaşmadan ve onu yenilgiye uğratmadan devrim yapmanın boş bir hayal olduğunu bir kere daha göstermiştir.» (Halkın Sesi, S. 62, s. 7)

Aydınlık burada açıkça, Lübnan'ı örnek göstererek bir genelleme yapmaktadır. Aydınlık'a göre bütün halklar, devrimciler, Sovyet saldırısını beklemeli, onu karşılamalı, onu yenmeli, ondan sonra devrimini(!) yapmalı. Bu örnek Türkiye için çok daha geçerlidir. Bugün Türkiyeli Marksistler, devrim için uğraşmamalı, Halkın Sesi'nin deyimiyle, «boş hayalleri» bırakmalıdır. Aydınlık, şunu öğütlemektedir. Devrim yapma, Sovyet sosyal-emperyalizminin saldırısını bekle, o saldırsın, ancak onu yendikten sonra devrimini yapabilirsin!

Aydınlık'ın devrim stratejisi, uzun uzun eleştirmeye gerek duyulmayacak kadar açıktır. Ellerimizi kavuşturup, diğer emperyalistlerin işbirlikçileriyle ittifaka girip, «esas saldırgan» Sovyetlerin saldırısını bekleyeceğiz, ancak o saldırdıktan sonra onu yeneceğiz, ondan sonra devrim gündeme girecek! Yoksa bugün devrim için çalışmak bir ham hayaldir.

Muhtemel bir emperyalist savaşa hakim sınıflar ABD'nin aleti onun yağma ve talan mücadelesinin bir parçası olarak girecektir. Türkiye'nin ABD emperyalizminin aleti olarak gireceği bir savaşa «anayurdun savunulması» adını verecek olan Aydınlık oportünizmi, geçmiş savaşlar ve onlarda Türkiye'nin oynadığı rolü tahrif ederek, olguları kendi oportünist ve sınıf işbirliği mantığına göre yorumlayarak başkalarını aldatabileceğini sanmaktadır.

7. BİR SAVAŞIN OBJEKTİF ÖZÜNE, HANGİ SİYASETLERİN DEVAMI OLDUĞUNA BAKMADAN EZİLEN BİR ÜLKENİN VERDİĞİ HER SAVAŞI, EMPERYALİST İŞGALE KARŞI «YURT SAVUMASI» SAVAŞI OLDUĞU İLERİ SÜRÜLEMEZ

I. Emperyalist Savaşta, Alman Blokunun yanında onun talan mücadelesinin bir aleti olarak yer alan Osmanlı Devletinin «anayurt savunmasını» haklı çıkarırken Aydınlık'ın dayandığı gerekçelerin başında Türkiye'nin yağma edilmek istendiği, siyasi bağımsızlığına son verilmek istendiği savı geliyor. Aydınlık'a göre, emperyalist savaşta devlet egemenliği yok edilmek istenen, işgal edilmek istenen her ülke, «yurdu savunmak» göreviyle karşı karşıyadır.

Diğer bir deyişle, Aydınlık oportünizmine göre, emperyalistlerin yağmalamak istedikleri bir yarı-sömürgede, siyasi bağımsızlığı (!), devlet egemenliğini(!) ortadan kaldırmak isteyen bir «büyük» emperyalist devlete karşı diğer bir büyük emperyalist devletle ittifak içindeki bir savaş her zaman, emperyalist yağmaya karşı bir savunma savaşıdır. Çünkü ülkenin siyasi bağımsızlığı(!) tehlikededir.

Bir savaşın hangi siyasetin devamı olduğunu, niçin savaşıldığını, savaşı tezgahlayan ve yönetenlerin hangi sınıflar olduğunu veya savaşın belirleyici hakim yanının emperyalist rekabet olup olmadığını, savaşın objektif özünü incelemeye bile gerek görmeden «düşman benim ülkeme saldırdı, ülkemi korumak benim görevim» anlayışıyla hareket eden, Türkiye açısından emperyalist savaşı haklı çıkarmak için düşmanı bahane eden Aydınlık'ın vardığı nokta sosyal-şovenizmdir.

Bir savaşı tahlil ederken, herhangi bir yarı-sömürge ülkenin görünüşteki siyasi bağımsızlığı temel alınarak savaşın hangi siyasetlerin devamı olduğuna, savaşın objektif özüne bakmaksızın, bu yarı-sömürge ülkenin yer aldığı her savaşın emperyalist işgal ve yağmaya karşı «yurt savunması» olduğunu ileri sürmek anti-Marksist bir anlayıştır.

Bu tip «yurt savunması», «siyasi bağımsızlığı koruma» gibi sorunlara Marksistler, genel açısından, dünya proleter devriminin zaferi açısından bakarlar. Topyekün emperyalist savaş gibi bir olguyu tahlil eder ve karar verirken Marksistlerin ana kriteri, savaşın saldırı veya savunma savaşı olması değil, (ordular şurada veya burada durur, ilk saldıran

şu ya da bu taraf olur) proletaryanın sınıf mücadelesinin çıkarları, daha doğrusu, proletaryanın enternasyonal hareketinin çıkarlarıdır.

8. SİYASİ BAĞIMSIZLIK UĞRUNA VERİLECEK MÜCADELE, SINIF MÜCADELESİNİN BİR PARÇASIDIR VE ONA TABİDİR

Proletaryanın mücadelesi, o mücadelenin siyasi, sosyal, kültürel şartlarından ayrı düşünülemez; elbette proletaryanın mücadelesi, ülkenin kaderinden de ayrı düşünülemez. Proletarya, ülkesinin siyasi bağımsızlığının korunmasının da en tutarlı savaşçısıdır. Ama ne var ki, ülkenin kaderi, siyasi bağımsızlığı, proletaryayı sınıf mücadelesini etkilediği ölçüde ilgilendirir. Marksistlerin, devrimci proletaryanın sınıf mücadelesinde, iktidarı ele geçirmesinden ayrı, ondan bağımsız, bir kendi kaderini tayin, siyasi bağımsızlık mücadelesi yoktur.

Diğer bir deyişle, siyasi bağımsızlık uğruna verilecek mücadele sınıf mücadelesinin, siyasi iktidar mücadelesinin, sosyalist devrimin gündemde olduğu ülkelerde sosyalist devrim mücadelesinin, diğer ülkelerde yeni tipte demokratik devrim mücadelesinin bir parçasıdır. Devrimci proletarya, soruna burjuva milliyetçilerinin dar açısıyla bakamaz. Devrimci proletarya, siyasi bağımsızlık sorununa, bir sosyal-yurtseverin, bir sosyal-şovenin bakış açısıyla da bakamaz. Gerek ülkenin kaderini, siyasi bağımsızlık meselesini gözden kaçıran, bu meseleyi önemsiz sayan gerekse böyle bir mücadeleyi sınıf mücadelesinden koparan iki anlayış da hatalı ve tehlikelidir. Lenin bu konuda şunları söylüyor:

«Her şeyden önce yurtseverlik konusunda birkaç söz söyleyelim. 'İşçi sınıfının vatanı olmadığı' Komünist Manifesto'da gerçekten söylenmiştir. Wolmar, Noske ve şürekesanın tavırlarının enternasyonal sosyalizmin bu ana ilkesi ile karşı karşıya olduğu doğrudur. Ama bundan Herve ve takipçilerinin dediği gibi, **proletaryanın hangi ülkede -monarşik Almanya, Cumhuriyetçi Fransa, despotik Türkiye- yaşadığının bir sorun olmadığı sonucu çıkmaz. Anavatan, yani veri olarak politik, kültürel ve sosyal çevre proletaryanın sınıf mücadelesinde son derece kuvvetli bir faktördür:** ve eğer, Wolmar, 'anavatandaki' proletaryaya bir çeşit 'gerçek Alman' tavrı önerirken hatalı ise, Herve de proletaryanın özgürlük mücadelesinde bu denli önemli bir faktöre karşı affedilmez bir biçimde eleştirir bir tavır aldığından dolayı aynı derecede hatalıdır. **Proletarya, mücadelesinin, politik, sosyal ve kültürel şartlarından soyutlanamaz; bu nedenle, proletarya ülkesinin kaderinden de soyutlanamaz. Ancak ülkenin kaderi onu sınıf mücadelesini etkilediği ölçüde ilgilendirir,** bir sosyal-demokratın ağzında oldukça **kaba kaçan bu** bir burjuva 'yurtseverlik' ahlaki ölçüsü ile değil.» (Emperyalist Savaş Üzerine- s, 21) (abç)

I. Dünya Savaşını Osmanlı devleti açısından «haklı», «savunma» «siyasi bağımsızlığı koruma» olarak değerlendiren «anavatan» kavramının cazibesine kendini kötü bir biçimde kaptıran sosyal-şoven Aydınlık, geçmişi tahrif ederek, yaptığı tahlillerle, muhtemel bir dünya savaşında savaşın gerçek özünü gözlerden saklayarak onu Marksist bir tarzda yo-

rumlamadan görünüşte siyasi bağımsızlığı, devlet egemenliğini koruma adı altında emperyalist burjuvazinin bir blokuna, daha doğrusu bir süper devletin başını çektiği bloka yaslanmanın, ona dayanarak diğeri ile mücadelenin teorilerini inşa etmektedir.

İnsanlığın kaderini, emperyalistlerin belirlediği anlayışını hiçbir zaman terk etmemiş olan, devrim diye bir meselesi olmayan, I. Dünya Savaşını da kendi sosyal-şoven anlayışına göre tahlil eden, o dönem de emperyalist burjuvazinin bir bloku içinde, onların kuyruğunda iki güçlü soyguncu bloktan birinin yanında yer almaktan başka bir amacı olmadığını açıkça tahlilleriyle ortaya koyan Aydınlık gibi düşünen sözde sosyalistlerin çaresizliklerini Lenin şöyle belirtiyordu:

«Batı Avrupa'da emperyalizmin çökmekte olduğunu görüyoruz. Biliyorsunuz, bundan bir yıl öncesi, Alman sosyalistleri bile, sosyalistlerin büyük çoğunluğu -durumu anlamayanlar- bile, iki emperyalist dünya grubu mücadelesine tanık olduğumuzu, bütün tarihin bu mücadeleden ibaret olduğunu, bundan başka ortaya bir şey çıkarabilecek hiçbir gücün mevcut olmadığını sanıyorlardı. Sosyalistler dahi, dünyanın güçlü iki soyguncu grubundan birine katılmaktan başka bir çareleri olmadığını sanıyorlardı. «DUKH-» «Doğu Halkları Örgütleri İkinci Rusya Genel Kongresinde Konuşma- s, 293)

Lenin'in o dönemde söyledikleri, bugün gerek yeni uluslararası revizyonizm gerekse Aydınlık revizyonizmi için de geçerlidir.

9. SINIF İŞBİRLİKÇİSİ GÖRÜŞLERİNE DAYANAK ARAYAN AYDINLIK, LENİN'İN TAHRİF EDİYOR

Yeni bir dünya savaşının «üçüncü dünya ülkeleri» açısından başından beri haklı bir savaş olacağını iddia eden Aydınlık, bu anti-Marksist tahlilini doğrulamak için Lenin'i alçakça tahrif etmek cesaretini gösteriyor. Bu anti-Marksist tahlile uygun, sözümona tarihi kökler arıyor ve yazımızın başında da belirttiğimiz gibi, şunları söylüyor: «Bununla beraber, Lenin, emperyalist devletler arasında bir soygun kavgası olan bu savaşın *(I. Dünya Savaşını kastediyor- PB) ezilen ülkeler için 'gerçek bir milli savaş'* olduğunu belirtiyordu.»

Birinci Emperyalist Savaş, bilindiği gibi iki emperyalist grup arasında süren soygun ve talan mücadelesiydi. Yazının başında da belirttiğimiz gibi, bu savaş, ezen «büyük» devletler açısından değil, onlarla ittifak içinde paylaşıma katılan «küçük» ezilen devletler için de emperyalist, yağmacı haksız bir savaştı. Savaşta belirleyici hakim unsur, emperyalist rekabetti.

Lenin, 1914-18 savaşı üzerine yazdığı bütün yazılarında belirleyici unsurun emperyalist rekabet olduğunu, bu savaşın iki soyguncu grup arasında süren topyekün tipik bir emperyalist savaş olduğunu defalarca belirtmiştir.

Yine, Lenin, objektif özü, niteliği böyle olan bir savaşta, tek milli unsur taşıyan Sırbistan'nın Avusturya'ya karşı savaşının ulusal yanının kayda değer olmadığını belirtmiş ve Sırbistan'nın bu savaşını desteklememiştir. Lenin şöyle diyordu:

«Şimdiki savaşta ulusal öğe, yalnızca Sırbistan'ın Avusturya'ya karşı yaptığı savaşla temsil ediliyor.

«**Sırbistan-Avusturya savaşındaki ulusal öğe genel Avrupa savaşında ciddi bir önem taşımaz ve taşıyamaz»** (abç) «Eğer Almanya kazanırsa, Belçika'yı, Polonya'nın bir parçasını daha, belki Fransa'nın da bir kısmını vb. yutacaktır. Rusya kazanırsa, Polonya'nın bir parçasını, Ermenistan'ı, Galiçya'yı vb. yutacaktır. Savaş 'berabere' biterse, eski ulusal ezilme sürüp gidecektir. Sırbistan için, yani bu savaşa katılanların belki de yüzde biri için, savaş burjuva kurtuluş hareketi 'politikasının bir devamıdır'. Geri kalan yüzde doksan dokuz için ise, emperyalizmin yani can çekişen burjuvazinin politikasının bir devamıdır. Bu politika, ulusları kurtarmaya değil, soymaya yarar. Sırbistan'ı 'kurtarmakta olan' üçlü Antant, Sırbistan'nın özgürlüğünü, Avusturya'nın yağmasında yaptığı yardıma karşılık İtalyan emperyalizmine satıyor. «(Proletarya İhtilali ve Dönek Kautsky-s, 38-39) (abç)

Durum son derece açıktır. Aydınlık, I. Dünya Savaşı ezilen ülkeler açısından, haklı ve milli bir savaştır derken Lenin'i tahrif etmektedir. Çünkü, Lenin Sırbistan'ın dışında savaşta yer alan, ve diğer ezilen «küçük» devletlerin savaşının milli unsur taşıdığına dair tek söz etmemiştir. Tam tersine Lenin, genel olarak ezilen de olsa, soygun zincirinin bir parçası olan «küçük» devletlerin savaşını da haksız yağmacı olarak nitelemiştir.

10. AYDINLIK, LENİN'İ, YENİ BİR DÜNYA SAVAŞININ ÜÇÜNCÜ DÜNYA ÜLKELERİ AÇISINDAN BAŞINDAN BERİ HAKLI SAVAŞ OLDUĞU» ŞEKLİNDEKİ TEORİSİNİ DOĞRULAYABİLMEK İÇİN TAHRİF EDİYOR:

Fakat, Aydınlık'ın bu tahrifatı, basit bir yanlışlık değildir. Osmanlı Devleti açısından haksız olan bu savaşı bir çırpıda haklı savaşa çeviren bu oportünistler, gerek bugün onlara göre, bir «üçüncü dünya ülkesi» olan Türkiye açısından, gerekse diğer «üçüncü dünya ülkeleri» açısından muhtemel bir dünya savaşının başından beri haklı bir savaş olacağı anti-Marksist tezini sunabilmek için bu tür tahrifatlara ve benzetmelere başvuruyor.

Defalarca belirttik, yine belirtelim: Savaş siyasetin başka araçlarla devamıdır. Bir savaşın haklı mı haksız mı olduğuna somut durum tahlili yaparak, savaşın objektif özünü inceleyerek karar verebiliriz.

Muhtemel bir dünya savaşını «üçüncü dünya ülkeleri» açısından başından beri haklı savaş olarak niteleyen, siyasi rejimleri birbirinden nitelik olarak farklı diğer ülkeleri sosyalist ülkelerle aynı kefeye koyan Aydınlık ve yeni oportünistler, savaş ve barış gibi konularda da Marksizm-Leninizmi tahrif etmektedir.

Daha önce sorunu Türkiye açısından incelerken belirtmiştik. Bir ülke ezilen bağımlı bir ülke de olsa, onlar açısından savaşın haklı mı haksız mı olduğunu, savaşın özünü tahlil ettikten sonra karar verebiliriz. Savaş ve barış konularında başta Lenin olmak üzere, Marksizm-Leninizmin ustalarının yazdıkları bugün için de geçerlidir. Zamanını doldurmamıştır. Önemini yitirmemiştir. Bir ülke, ezilen bir ülke de olsa, bir «üçüncü dünya dünya ülkesi»de olsa bugün iki süper devlet ve başını çektiği gruplar arasındaki bir savaş içinde taraf olarak yer alabilir. Bir «üçüncü dünya ülkesi» de olsa, belirleyici hakim unsuru emperyalist rekabet olan bir savaş, onun açısından haklı bir savaş değil, haksız bir savaştır.

Emperyalizm bir dünya sistemidir. Bir ülke, «küçük» bir ülke de olsa, ezilen bir ülke de olsa, Aydınlık'ın deyimiyle, bir «üçüncü dünya ülkesi de olsa» yağmacı, haksız, talancı savaşa taraf olarak katılabilir. Bunun objektif temeli, askeri ve mali bağımlılık ilişkileridir.

Örnek, SBKP (B) Tarihi'nde, yarı-sömürge Rusya'nın İngiliz, Fransız finans-kapitalinin bir aleti olarak savaşan devletlerin yanında yer alması şöyle belirtiliyor.

«Rusya'nın, emperyalist savaşta üçlü itilafa bağlı olması, Fransa, İngiltere'nin yanında savaşması bir **rastlantı** değildi. 1914'den önce Rusyanın en önemli sanayi kolları, Fransa, İngiltere, Belçika gibi itilaf ülkeleri kapitalistlerinin elindeydi.»

«Bütün bu şartlara, Çarın Fransa ve İngiltere'den borç aldığı milyarlar da eklenince Rusya, İngiliz ve Fransız emperyalizmine zincirlerle bağlanmış oldu. Ve bağımlı bir yarı-sömürge haline geldi.» (SBKP (B) Tarihi-Aydınlık Yayınları-s, 202, 203) (abç)

O dönemde İngiltere'nin başını çektiği blok içinde yer alan «küçük» devletler ve Almanya'nın başını çektiği blok içinde bulunan Bulgaristan ve Türkiye gibi ülkelerin savaşa katılmalarının rastlantı olmayışının nedenleri bunlardır.

Örneğin, İkinci Dünya Savaşında faşist bloğa katılan onun Avrupa ve Balkanlar'da jandarmalığını yapan Bulgaristan'ın bu blok içinde yer alması da rastlantı değildir. Dimitrov, bu durumu şöyle açıklıyor:

«Tahta çıkmasından sonra Çar Boris, ülkenin ve ordunun en gerici unsurlarına dayanarak hükümet darbesi (30 Haziran 1923) yaptı; Stambolisky'nin yasal hükümetini devirdi. Ülkede faşist rejim kurdu. Ve Bulgaristan'ı baştan başa Alman emperyalist politikasına bağlayacak bir yol izledi. **Bulgaristan'ın mihver devletler safına katılması, Hitler'in vasalı durumuna gelmesi, Bulgaristan'ın gerici çevrelerinin izlediği politikanın sonuçlarındandır.** (Seçme Eserler-C II. S, 158-159) (abç)

Dimitrov'un ne söylemek istediği açık. O dönemde «küçük» yarı-sömürge bir devlet olan Bulgaristan'ın faşist blok yanında yer alması nasıl rastlantı değil gerici Bulgar hakim çevrelerinin siyasetinin bir sonucuysa, ittihatçıların yönetimindeki Osmanlı İmparatorluğunun da Alman emperyalizminin yanında savaşa katılması da öyledir. Osmanlı İmparatorluğu,

Alman emperyalist politikasına bağlı olduğu için, Osmanlı Devleti, Alman finans-kapitaline bağımlı olduğu için Türkiye, I. Dünya Savaşına, Alman mali sermayesinin yanında, esas olarak onun çıkarlarını koruyan bir alet olarak katılmıştır. Bu durum, gerici Osmanlı hakim çevrelerinin izlediği politikanın bir sonucuydu. ABD emperyalizmine bağımlı ve onun başını çektiği ekonomik - askeri ittifaklara bağlı ülkemiz hakim çevreleri ve ordunun muhtemel bir üçüncü dünya savaşında bu emperyalizmin bir aleti olarak yer alması da bugün gerici-faşist ülkemiz hakim çevrelerinin izlediği siyasetin devamı ve sonucu olacaktır. Geçmişe göz attığımız zaman bunun örneklerini de görebiliriz. Komünistlere karşı «hür dünyayı» savunan Kore Savaşına Türk ordusu, rastlantı sonucu katılmamıştı. Türkiye açısından Kore savaşı, Bayar-Menderes faşist diktatörlüğünün ABD'ye ekonomik bağımlılığın ve onun yarattığı ittifak sistemi olan NATO'ya askeri bağımlılığının ve emperyalizme kölelik siyasetinin sonucudur.

Dimitrov'dan örnekler vermeye devam edelim.

«Bulgaristan, ekonomik bakımdan Hitlerci Almanya'nın bir peyki durumuna getirilmiş bulunmaktadır. Bulgaristan yabancı sermaye yatırımlarının % 63'ten fazlası, Almanların elindedir.» (age-s, 162)

«Alman kumandanları, yalnız Makedonya'yı, Trakya'yı, yönetmekle kalmayıp, Bulgaristan'da babalarının malıymış gibi efendilik taslamaktadırlar.» (age-s, 163)

Yine o dönemdeki en «büyük» emperyalistlere karşı Hitler Almanyası'nın aleti olarak savaş ilan eden, diğer ülkelere ve halklara, devrimlere karşı saldıran «küçük» Bulgaristan'ın durumu ile ilgili Dimitrov'dan açık bir örnek: (*)

«**1941 yılının Aralık ayında Hitler'in isteği üzerine, küçük Bulgaristan, dünya ölçüsünde büyük devletlerden İngiltere ve ABD'ye savaş ilan etti.** Bulgaristan Sovyet-Alman cephesine asker göndermedi. Ancak, bu, halkın ve ordunun böyle bir cinayete karşı gösterdiği şiddetli direnç yüzünden mümkün oldu. **Fakat Bulgaristan, Balkanlarda Hitlerin jandarması rolünü oynamaktadır.** Bulgar orduları, Yugoslavya, Yunanaistan'da işgal orduları olarak bulunmaktadır. Çar Boris, Almanların emrine Bulgar tümenleri verdi ve bu tümenler, Balkanlar'da Sovyet-Alman cephesine gönderilmiş olan tümenlerin yerini aldı.» (age-s, 152)

Yeni oportünistlere göre, ezen «büyük» devletlere kafa tutan dünya halklarının baş düşmanı Hitler Almanyasının aleti «küçük» ezilen Bulgaristan'ın haklı olması gerekir.

Yeni bir dünya savaşının «üçüncü dünya ülkeleri açısından» başından beri haklı savaş olacağını ilan eden Aydınlık, bunlara ne diyecek?

Yeni bir dünya savaşında biz, «üçüncü dünya ülkeleri», ezilen ülkeler açısından savaşa bakarken, o ülkenin savaştaki yerine, o ülke açı-

---

(*) Yalnız o dönemdeki savaş, ne 1914-18'deki, ne de 1939-41'deki gibi iki emperyalist blok arasında süren topyekün emperyalist dünya savaşı değildi. 1941'den sonraki savaş, Hitlerci faşist Almanya ile Sovyetlerin başını çektiği Blok arasındaydı.

sından savaşın hangi siyasetlerin devamı olduğuna hangi sınıflar tarafından yürütüldüğüne, genel savaşın hakim unsuruna bakarız.

İki süper devletin dünya hakimiyeti için verdiği topyekün bir emperyalist savaşta şu veya bu süper devlet bloku içinde, onun çıkarlarını korumak amacıyla, onun bir aleti olarak savaşta yer alan ülkeler, bir «üçüncü dünya ülkesi» de olsa, ezilen bağımlı bir ülke de olsa, o ülke açısından savaş, haksız bir savaştır. Biz soruna, salt büyük devlet-küçük devlet açısından «kendi» ülkemiz açısından değil, dünya devriminin çıkarları açısından, enternasyonalist bir ruhla bakarız.

Aydınlık'ın yaptığı tahliller, başta Lenin olmak üzere, tüm Marksist-Leninistlerin emperyalizm ve savaş üzerine söyledikleriyle çelişmektedir. Yeni oportünizmin temsilcisi Aydınlık, üstü örtülü değil, açıkça Marksist-Leninistlerin emperyalizm ve savaş üzerine söylediklerinin eskidiğini belirtmelidir.

11. İKİNCİ DÜNYA SAVAŞI (1939-41) YALNIZ EZEN «BÜYÜK» DEVLETLER AÇISINDAN DEĞİL, ONLARLA İTTİFAK İÇİNDE YAĞMA VE TALANA KATILAN DEVLETLER AÇISINDAN DA EMPERYALİST BİR SAVAŞTI

«**Yeni bir dünya savaşı,** bu iki süper devlet açısından bir yağma savaşıdır, emperyalist bir savaştır. Süper devletlerden birinin saldırısına uğrayan ikinci dünya ülkeleri için milli bağımsızlığı savunma ve haklı yurt savunması sözkonusu olacaktır.» (Aydınlık, S, 72. s, 5) (abç)

«Bu nedenle İkinci Dünya Savaşı, (1939-41 dönemi kastediliyor-PB) faşizmin saldırısına uğrayan küçük ve orta devletler için daha başından bir yurt savunması savaşıydı» (aynı yerde-s, 24)

Tıpkı, uluslararası yeni revizyonist akım gibi, onun ülkemizdeki temsilcisi Aydınlık da yeni bir dünya savaşının «üçüncü dünya ülkeleri» açısından başından itibaren haklı savaş olacağı biçimindeki anti-Marksist tahlili ile yetinmeyip, yeni bir dünya savaşının «ikinci dünya ülkeleri» açısından da haklı yurt savunması savaşı olacağını iddia etmektedir. Diğer bir deyişle Aydınlık oportünizmine göre, yeni bir dünya savaşı, **yalnız** iki süper devlet açısından emperyalist savaş olacaktır. Onların dışında, bu süper devletlerin saldırısına uğrayan bütün ülkeler açısından -ister bir sömürge, yarı-sömürge, bağımlı ezilen bir ülke olsun, isterse emperyalist bir ülke olsun- haklı yurt savunması savaşları olacaktır. Tabii son gelişmelerle birlikte yeni revizyonistler ABD'yi de yeni bir dünya savaşında haklı kılacaklardır.

Yukarıda yaptığımız iki alıntıdan birincisinde, Aydınlık bunu açıkça formüle etmektedir. Neden haklı yurt savunması olacağı sorusuna şöyle cevap vermektedir: «Çünkü Avrupa ülkeleri, Japonya, Kanada, Avustralya gibi gelişmiş kapitalist ülkeler, bugün dünya hegemonyası için müca-

dele etmedikleri gibi, süper devletlerin baskı, denetim ve saldırı tehdidi altıdadırlar.» (aynı yer-s, 25)

Yani Aydınlık'a göre yeni bir dünya savaşı, Japonya, Kanada, Avrupa ülkeleri vs. emperyalist ülkeler açısından da, haklı ve yurt savunması savaşları olacaktır. Nedeni de-Aydınlık'ın emperyalist demeye dilinin varmadığı-bu ülkelerin dünya hakimiyeti için mücadele etmedikleri gibi, ABD ve Sovyet sosyal-emperyalizminin baskı, denetim ve saldırı tehditi altında olmalarıdır. Bu oportünistler, sınıf işbirlikçisi görüşlerini doğrulayabilmek için tarihi benzerlikler kurmaya çalışmakta ve geçmişte mahkum edilen sosyal-şoven tezleri yeniden piyasaya sürmektedirler. Alıntı -II'ye dikkatle bakılırsa Aydınlık oportünistleri, bugünkü oportünist görüşlerini gizleyebilmek için, II. Dünya Savaşını kendi sınıf işbirlikçi anlayışına göre yorumlamaktadır. Biz bu yazımızda birinci olarak Aydınlık dergisinin II. Dünya Savaşını (1939-41) nasıl tahrif ettiğini, ikincisi, yeni bir dünya savaşının «ikinci dünya ülkeleri» diye adlandırılan emperyalist devletler açısından nasıl değerlendirilmesi gerektiğini açıklamaya çalışacağız.

1930'ların başından 1939'a kadar süren tek yanlı emperyalist savaş durumu, Münih Komplosu'nun Sovyetler tarafından açığa çıkarılmasından sonra değişmiş, II. Emperyalist savaşta o döneme kadar hakim olan «müdahale etmeme», «taviz verme» siyasetinin sonucu olarak bir grup emperyalist devletin saldırıya geçmesi «demokratik» diye adlandırılan diğer emperyalistlerin ise olduğu yerde durup seyretme durumu, yerini topyekün savaşa bırakmıştı. II. Emperyalist savaş böylece yeni bir aşamaya girmişti. İngiltere-Fransa'nın başını çektiği emperyalist blok ve faşist blok arasında topyekün bir emperyalist savaş başlamıştı.

Bu savaş, dünyaya hakim olma peşinde koşan iki blok arasında süren topyekün bir emperyalist savaştı. İşte, Aydınlık, 72. sayısında bu durumu görünüşte tespit ediyor. Savaşın başını çeken, dünyaya hakim olma peşinde koşan emperyalist devletler -ki bu devletler Aydınlık'ın da belirttiği gibi, İngiltere, Fransa ve Almanya, - için emperyalist, haksız, yağmacı bir savaş olan bu savaş, her nasılsa Aydınlık'a göre «dünyanın paylaşılması için savaşmayan zayıf kapitalist ülkeler için değişik» (aynı yer-s, 4) oluyor, yani haklı savunma sözkonusu. Diğer bir deyişle, ezen «büyük» devletler açısından emperyalist, haksız, yağmacı olan bu savaş, onlarla ittifak içindeki diğer devletler için «haklı, yurt savunması savaşı» oluyor.

Daha önce I. Dünya savaşını tahlil ederken, bu savaşta küçük bir devlet de olsa, ezilen bir ülke de olsa, bir emperyalist bloğun yedeğinde finans-kapitalin çıkarlarını korumak amacıyla emperyalistlerin aleti olarak savaşa katılan haksız emperyalist savaşın bir unsuru olan ülkelerin savaşını, «haklı yurt savunması» savaşı ilan eden, savaşın objektif özünü gözden gizleyen, Lenin'i tahrif eden Aydınlık, şimdi, yine, aynı mantıkla karşımıza çıkmaktadır.

İkinci Dünya Savaşı, yalnız ezen «büyük» devletler açısından değil, onlarla **ittifak içinde** yağma ve talana katılan devletler açısından da emperyalist bir savaştı. Diğer bir deyişle; bu savaş, yalnız ezen «büyük» İngiltere-Fransa ve Almanya açısından değil, onlarla ittifak içinde yağma ve talana katılan, Aydınlık'ın deyimiyle «küçük ve orta devletler» açısından da bir yurt savunması savaşı değil, haksız yağmacı bir savaştı.

Ama, Aydınlık yararları, bugünkü oportünist görüşlerine zemin hazırlayabilmek için yine tarihi tersyüz etmeye çalışmakta, bu oportünist tezlerini yutturabilmek amacıyla, haklı-haksız savaş ayrımını bulandırmaktadırlar.

12. POLONYA MESELESİ AYDINLIK'I YALANLIYOR.

Örneğin, 1939'da faşist Almanya, Polonya'ya saldırmıştı. Bu saldırı aynı zamanda topyekün bir emperyalist savaşın başlangıcıydı. II. Dünya Savaşını yalnız Almanya gibi ülkeler açısından haksız, yağmacı olarak niteleyen Aydınlık'a göre, o dönemde «orta halli» bir devlet olan Polonya'da proletaryanın birleşilebilecek tüm güçlerle, bu arada, teslim bayrağını çeken kendi toprak ağaları ve burjuvazisi ile de birleşip «haklı» «yurt savunması» yapması gerekirdi!

Halbuki, bir tek Polonya meselesi dahi bu oportünistleri yalanlamaya yetmektedir;

Alman faşistlerinin Polonya'ya saldırısıyla, ortaya çıkan durumda, savaş **yalnız** Almanya açısından haksız bir savaş değildi. Savaş aynı zamanda, faşist Polonya hakim sınıflarının destekçisi İngiliz - Fransız emperyalistleri açısından da emperyalist bir savaştı. Çünkü, İngiliz - Fransız emperyalistleri için Polonya «yağlı» bir parçaydı. Onların talan sofrasıydı. Onlar, rakipleri Alman emperyalistlerinin dünyayı yeniden pay etme çabalarını engellemek için Polonya'yı bir araç olarak kullandılar. Polonya'yı emperyalist savaş cephelerinin bir kanadı, bir aleti haline getirdiler. Polonya devleti İngiliz - Fransız mali sermayesinin aleti olarak haksız savaşta yer aldı.

İngiliz - Fransız mali sermayesinin Polonya'daki temsilcilerinin yürüttüğü savaş da haklı bir savaş değildir. Kısacası Polonya'daki savaş yalnız faşist Almanya açısından değil, İngiliz - Fransız mali sermayesi ve onların güdümündeki, onlarla **ittifak içindeki** Polonya açısından da haksız bir savaştı. Lenin'in o, evrensel tanımı bu durumda da geçerliydi. 2. Topyekün Emperyalist Dünya Savaşı'nda da (1939-41), Savaşan devletlerden, yalnız «büyük» emperyalist devletlerin değil «büyük devletlerle **ittifak içindeki** devletler, arasındaki bir savaş, emperyalist bir savaştır.»

Böyle bir savaşta proletaryanın görevi «Anayurdu savunma» olamaz. Almanya'nın saldırısı sonucu, Polonya hakim sınıfları daha ilk darbede teslim oldular. Yeni revizyonist mantığa göre, bu savaşta, Polonya proleteryası, kendi hakim sınıflarıyla birleşip «yurt savunması» yapmalıydı.

Ama, Marksistlere göre, o dönemde Polonya proletaryası ve halkının görevi, yalnız Alman işgalcileri defetmek değil, aynı zamanda kendi gerici hakim sınıflarına karşı da ayaklanıp bağımsız demokratik Polonya'yı kurmaktı. Komünistlerin Polonya meselesine bakışı böyleydi. Aydınlık'ın karşı-devrimci kalemşörleri bu konuda kendi çevirdiğiniz kitaplara bakın (Mao-Zedung Seçme Eserler Cilt II. s. 280-281 Aydınlık Yay.) Ama, «görmek istemeyenden daha kötü kör, işitmek istemeyenden daha kötü sağır yoktur.»

13. OPORTÜNİSTLER ve SOSYAL - ŞOVENLER HER ZAMAN SAVAŞLARI TARİHİ ŞARTLARDAN KOPARIRLAR

Yeni bir dünya savaşın, süper devletlerin açısından uğrayan «ikinci dünya ülkeleri» denilen emperyalist devletler açısından «haklı yurt savunması» olarak niteleyen yeni revizyonistler ve ulusal temsilcisi Aydınlık, gelişigüzel sofistce benzetmeler yapmaya, tarihi ve ustaları tahrife çalışmaktadır.

Yeni revizyonistler Marks ve Engels'ten yaptıkları özünden saptırılmış alıntılarla ve bir başka tarihi ve politik duruma ait sözlerle «ikinci dünya» denilen ülkelerde «anayurt savunması»nın ve «milli savaşların» mümkün olduğunu ispatlamaya çalışmaktadırlar. Yeni revizyonistlere göre; «ikinci dünya» adı verilen Avrupalı emperyalist ülkelerin proleterleri, «milli bağımsızlığı korumalı» ve «anayurdu savunmalı»dırlar. Bunu gerçekleştirebilmek için birleşebilecek tüm güçlerle ve kendi burjuvazileriyle -tekelci- birleşmelidirler. Onlara göre Engels'in 1891'de Çarlık Rusyasının doğrudan saldırı tehdidi altındaki Alman proletaryasının kendi hükümetini desteklemesi, «kendi» görüşleri doğrultusunda iyi bir örnektir!

Oportünistler ve sosyal-şovenler, her zaman savaşları tarihi şartlardan koparırlar. Yeni revizyonistler de 1891'deki savaşın tarihi-ekonomik, siyasi şartlarını bir yana atarak, o dönemdeki özel durumdan doğan ve Alman proletaryasının burjuvazi ile «anayurdu» Avrupa demokrasisinin baş düşmanı feodal çarlığa karşı korumasını örnek göstermekte, bugün, 1970'lerde, «İkinci dünya denilen emperyalist ülkelerde de proletarya Ruslara karşı kendi tekelci burjuvazisiyle «anayurdu» savunma görevi ile karşı karşıyadır, demektedirler.

Engels'in görüşlerinin alçakca bir tahrifatı ile karşı karşıyayız! Gerçek durum yeni oportünistlerin söyledikleri gibi değildir. Bir kere o dönemde serbest rekabetin yerini tekel almamıştı. Yani emperyalizm dönemine geçilmemişti. Bilindiği gibi emperyalizmin serbest rekabetin yerini kesinlikle aldığı tarih 1898'ler ya da 20. yüzyılın başlarıdır. Kapitalizm, savaşlar bakımından temelde farklılıklar taşıyan iki döneme ayrılır. 18. ve 19. yüzyılın savaşları, mutlakiyeti ve feodalizmi yıkmak, bu kurumları zayıflatmak ve yabancı baskıyı devirmek bu savaşların (yükselen

ilerici nitelik taşıyan burjuvazinin savaşlarının) esas özelliğini ve tarihi önemini belirler. Yükselen burjuvazinin verdiği savaşlar milli devletlerin yaratılmasını amaçlayan ilerici savaşlardı. Sosyalistler bu savaşlarda feodalizm, mutlakiyet despot gericilikleri ve diğer ulusları ezen bu zararlı kurumları yıkmaya, zayıflatmaya uğraşan ülkelerin burjuvazisini desteklemişlerdi. İşte 1891'deki savaş değişik durumlardaki iki emperyalistin savaşı değildi. Serbest rekabetçi dönemde, milli devlet çerçevesini tamamen yitirmeyen Almanya'nın savaşıydı. Ayrıca Almanya'nın sömürgecilik siyaseti tali önemdeydi. Gelişmiş bir sosyalist hareketi de vardı. Alman burjuvazisinin 1891 savaşındaki siyaseti, ulusal politikanın bir devamıydı. Halbuki, Çarlık Rusyası ve Fransa açısından bu savaş Almanya'nın gelişmesini geriye çevirme amacını güdüyordu. İşte böylesi tarihî, ekonomik ve siyasi şartlarda Engels, genel olarak Avrupa'daki, özel olarak Almanya'daki sosyalist hareketin çıkarlarını gözeterek, Alman proletaryasının, Çarlık Rusyası saldırısına karşı kendi hükümetini desteklemesini ve yurdu savunmasını söylemişti.

1891'deki tarihi şartları, emperyalist dönemdeki şartlara, bugünkü şartlara benzetme şerefi ne yazık ki yeni oportünistlere ait değildir. Dönek Kautsky ve II. Enternasyonal hainleri, «ana yurdu savunalım» hain şiarını haklı gösterebilmek için Marks ve Engelsin 18. ve 19. yüzyıldaki ilerici burjuva kurtuluş hareketlerine karşı tavırlarını hayasızca I. Emperyalist savaşa örnek gösteriyorlardı. Tabii bu örnekler içinde 1891 savaşı da vardı. (Bu konuyu, bir başka yazımızda daha kapsamlı olarak inceleyeceğimiz için şimdilik bu kadarla yetiniyoruz.)

14. BİR DEVLETİN DENETİM ALTINDA OLMASI, O DEVLETİN DİĞER BİR EMPERYALİSTE KARŞI VERECEĞİ SAVAŞIN, BU DEVLETİN GİRECEĞİ HER SAVAŞIN HAKLI OLMASINI GEREKTİRMEZ.

Yeni revizyonistler de bugün atalarının izinden gitmektedir.

Yeni bir dünya savaşı, Aydınlık'a göre de, süper devletlerin saldırısına uğrayan «ikinci dünya ülkeleri» açısından haklı bir yurt savunması olacaktır! Çünkü, bu ülkeler iki süper devletin denetimi ve baskısı altındadır. Onun için de bu devletlerin, bir süper devlete karşı (Aydınlık, iki süper devlet arasında da bir ayırım yapmaktadır. Bu noktaya daha sonra değineceğiz) savaşı her zaman, her şart altında haklı savaş oluyor.

Savaştan savaşa fark vardır. Bir devletin denetim ve baskı altında olması, o devletin diğer bir emperyaliste karşı vereceği savaşın, bu devletin gireceği her savaşın haklı savaş olmasını gerektirmez. Marksistler, savaşın objektif özünü incelerler. Eğer savaş, iki emperyalist blok tarafından yürütülen bir dünya savaşı ise ve bu bloklar içinde taraf olarak katılan, mali sermayenin çıkarlarını koruyan, yağmaya katılan bir ülke, ezilen bir

ülke de olsa, küçük bir ülke de olsa, orta büyüklükte bir emperyalist ülke de olsa, bir büyük emperyalistin denetim ve baskısı altında da olsa, savaş, o ülke açısından da haksız savaştır. Aydınlık, savaş tarifine, büyük katkıda (!) bulunuyor ve daha önce de belirttiğimiz gibi şöyle sonuçlara varıyor: Bir dünya savaşı, ancak dünyanın tek hakimi olma peşinde koşan «büyük» devletler açısından emperyalist savaştır. «Zayıf» kapitalist, «orta» ve «küçük» büyüklükteki emperyalistlerin «büyük» emperyalistlerle girişeceği her savaş, haklı savaştır. Diğer bir deyişle, dünyanın tek hakimi olacak kadar gücü olmayan, diğer «büyük» emperyalistin denetimi ve baskısı ve onların saldırı tehditi altında bulunan ülkeler emperyalist dahi olsalar bu ülkelerin «büyük» emperyalist devletlerle savaşı, her zaman haklı savunma savaşıdır.

Aydınlık, bu tezini ispat için, II. Dünya savaşında «büyük» emperyalistler arasındaki savaşa emperyalist savaş derken, «...dünyanın paylaşılması için savaşmayan, zayıf kapitalist ülkeler için durum değişikti» diyor. Yani bu devletlerin ezen «büyük» emperyalist devletlerle yaptığı savaşı **her şart** altında haklı görüyor.

XV. RUSYA DA DENETİM ve BASKI ALTINDA OLAN BİR EMPERYALİST DEVLETTİ

Aydınlık'ın mantığına göre, I. Dünya savaşında 'itilaf' blokunda yer alan Rusya'nın Almanya'ya karşı savaşının da haklı yurt savunması savaşı olması gerekirdi.

Çünkü, Rusya, İngiliz-Fransız mali sermayesinin denetimi ve baskısı altında, hatta onların yarı-sömürgesi Alman emperyalizminin saldırı tehdidi altında bir devletti. Rusya, savaşa kendi «öz» çıkarları için girmiyordu. Rusya, örneğin, İngiltere ve Almanya gibi dünyanın tek hakimi olma peşinde koşamıyordu. Ama, Rusya'nın savaşı emperyalist bir savaştı. Yalnız Dünya hakimiyeti peşinde koşabilecek güce sahip ülkelerin birbirleriyle savaşına haksız savaş diyen Aydınlık'a göre Rusya'nın savaşlarının haklı savaş olması gerekirdi.

Lenin, Şubat Devriminden sonra ikinci dereceden emperyalist-kapitalist bir devlet olan Rusya'nın savaştaki rolünü şöyle belirtir:

«Rusya, kendi öz hesabına savaş yapmamaktadır. Rus sermayesi, İngiliz sermayesine katılmaktadır. Rusya, Ermenistan'ı, Türkiye'yi Galiçya'yı yağma etmek için savaş yapmaktadır.

«Sonra Guçkov-Milyakov ve ortakları İngiliz-Fransız sermayesine bağlıdırlar. Onlar savaşı başkasının hesabına yaptılar ve yapmaya devam etmektedirler. **Yüzlerce milyona** çıkan borç, alınmış milyarlar için **yıllık olarak** ödemeyi ve bu haracı koparıp almak için Rus işçi ve köylüleri ağır vergilerle ezmeyi vaad ettiler.

«Nihayet, Guçkov, Milyakov ve ortakları, bu savaşın, yağma amaçlarıyla ilgili anlaşmalarla İngiltere'ye, İtalya'ya, Fransa'ya, Japonya'ya ve korsan kapitalist **gruplara doğrudan doğruya** bağlıdırlar.» (Uzaktan Mektuplar-IV. Mektup.)

İşte, Lenin ve o dönemdeki gerçek Marksistler, Rus gericiliğinin durumunu böyle tespit etmişlerdi. İngiliz-Fransız mali sermayesinin denetimi altında olan «orta büyüklükte» kapitalist Rusya'nın savaşları da haksız yağmacı karakterdeydi. O dönemde Aydınlık gibi düşünenler de «anayurdu korumaya çalışan» Menşeviklerdi.

16. BELÇİKA ÖRNEĞİ...

Yine o dönemde «ana yurdu savunma» şiarı altında ortaya çıkan emperyalist savaşları haklı çıkarmaya çalışan «küçük» büyüklükteki Belçika, Hollanda vs. gibi ülkelerin sosyal-şovenlerine, II. Enternasyonal hainlerine karşı Lenin ve gerçek Marksistler hakettikleri cevabı veriyorlardı. Savaş başlamadan önce, «tarafsız» daha sonra İngiliz - Fransız bloku içinde yer alan devletlerden biri olan Belçika'da oportünistler, kendi ülkelerinin «yurt savunması» savaşı verdiklerini ileri sürerek kendi tekelci burjuvazileri ile anlaştılar. Oportünistlerin başı Van Der Velde, bakanlık koltuğu uğruna proletaryayı sattı. Yeni oportünistlere göre, desteklenmesi gereken bu hareketi, Lenin ve gerçek Marksistler, ihanet olarak değerlendirdiler.

«Belçika ve Fransa'daki burjuva kabinelerinden çekilme ve kabinelere girip savaş kredileri lehinde oy kullanmanın en azından Alman ve Avusturya sosyal-demokratlarının davranışları kadar sosyalizme ihanet..» (Emperyalist Savaş üzerine-s, 70)

Yine, Belçika'ya ait bir örnek daha vermek gerekirse, savaşın topyekün emperyalist niteliğini gözden kaçıran, meseleye enternasyonalist değil, dar milliyetçi açıdan bakan, yalnız kendi ulusunun çıkarlarını savunan Belçika'lı «sosyalistleri» Lenin, şöyle eleştiriyordu:

«Yalnız Belçika'nın kurtuluşunu ve kefil olma hakkını isteyen Belçika'lı sosyalistler de aslında, 150.000.000 Kongo'lu nüfusu yağmalamaya devam etmeyi ve diğer ülkelerde ayrıcalıklar elde etmeyi amaçlayan Belçika burjuvazisinin isteklerini savunuyorlar, Belçika burjuvazisinin yabancı ülkelerdeki yatırımları 300 milyon Frank gibi bir toplamdır. Her türlü hile ve düzeni kullanarak bu yatırımlardan sağlanan kârı korumak 'muhteşem Belçika'nın gerçek milli çıkarıdır. Aynı şey Rusya, İngiltere, Fransa ve Japonya için daha geniş olarak söylenebilir.»

«Bu, halkların özgürlüğünü istemek, belirli bazı ülkelerin emperyalizmini ve milliyetçiliğini gizlemek için sahte bir ifade olarak kullanılmayacaksa, bunun bütün halkları içeren bir ifade olarak kullanılması gereği ortaya çıkar. Ancak böyle bir istek, bu isteğe bütün gelişmiş ülkelerde seri halinde devrimler eşlik etmezse, anlamsız olur. Daha doğrusu başarılı bir sosyalist devrim olmadan bu istek yerine getirilemez.» (Emperyalist Savaş Üzerine-s, 110-111)

17. TÜM EMPERYALİSTLER MEVCUT SERMAYELERİ VE GÜÇLERİ ORANINDA YAĞMAYA KATILIRLAR.

O dönemde, Almanyanın başını çektiği grubun içinde yer alan Avus-

turya-Macaristan, İngiltere ve Almanya gibi, Dünyanın tek hakimi olma peşinde koşabilecek bir devlet değildi. Ama gene de yağmadan «kırıntılar» alabilmek amacıyla savaşa katılabiliyordu.

İkinci dünya savaşında da (1939-41) gerek İngiltere-Fransa gerekse Mihver devletlerin safında yer alan küçük ve orta ülkeler, dünya hakimiyeti peşinde koşacak güce sahip olmasalar bile bağımlı oldukları emperyalist 'büyük' devletlerin savaş arabalarına 'elleri mahkum' yağmadan kırıntılar elde etmek amacıyla katılıyorlardı.

Ayrıca pek çok «tarafsız» devlet de gerek I. Dünya Savaşında, gerek II. Dünya Savaşında savaşın girdabına kaçınılmaz olarak çekiliyordu. Çünkü Lenin'in belirttiği gibi, «savaş, savaşan kapitalist grupları, kapitalist rejimi, kapitalist köleliğin 'efendilerini' demir zincirlerle birbirine bağlamıştır.» (Uzaktan Mektuplar, I. Mektup)

Dimitrov, II. Dünya Savaşında sözde «tarafsız» İskandinav burjuvazisini kastederek şöyle diyordu:

«Aynı zamanda küçük ülkeler burjuvazisinin yalancı ve ticarete yarayan tarafsızlığı, savaşın kızışmasına, devam etmesine doğrudan doğruya yardım etmektedir.» (S.E. s, 130)

Bu arada şu önemli noktayı da belirtelim; küçük ve orta büyüklükte emperyalist devletler, dünyanın tek hakimi olma peşinde koşacak güçte olmasalar bile mevcut sermayeleri ve güçleri oranında yağmaya katılırlar. Emperyalistlerin tabiatı değişmemiştir. Bu bugün de böyledir. Hiçbir emperyalist, -denetim altında da olsa- emperyalist olmaktan çıkmadıkça, şiddet, gericilik ve ilhak eğilimini terkedemezler. Tüm kapitalistler azami kâr peşinde koşarlar.

Yine, örnekler vermek gerekirse, I. Dünya savaşında İngiliz-Fransız mali sermayesine bağımlı, onların güdümünde savaşa giren Çarlık hükümetinin planları arasında Avusturya-Macaristan'ın bir bölümü olan Galiçya, Boğazlar, ve Türkiye'nin bir kısmı vardı. Keza, Almanya'nın başını çektiği blokda yer alan Avusturya-Macaristan da başka ülkelere göz dikiyordu.

Yine, Hollanda, İsviçre gibi «küçük» emperyalistler, savaştan yararlanarak, yiyecek ve hammadde sıkıntısı çeken ülkelere yüksek fiyatlarla mal satıyor ve savaş vurgunlarını, ganimetlerini ceplerine indiriyorlardı. Lenin, bunu şöyle belirtir:

«Her iki emperyalist koalisyonda da şiddetli bir tükenme hali; savaşı daha fazla sürdürme güçlüğü; halkı 'savaş' vurgunları şeklinde sayma yolunda genel olarak kapitalistlerin, özel olarak finans-kapitalin (mali sermayenin) karşılaştığı zorluklar; savaş yüzünden büyük kârlar elde eden ve hammadde ve yiyecek sıkıntısı yüzünden bu 'kârlı' işe devam etmeyi güç bulan Amerika, Hollanda, İsviçre gibi tarafsız ülkelerdeki finans-kapitalin doyma noktasına ulaşması.» (Sosyalizm ve Savaş-s, 72-73)

Buraya kadar söylediklerimizi toparlarsak, II. Dünya Savaşı, yalnız ezen «büyük» devletler açısından değil, yalnız faşist Mihver devletleri açısından değil, onlarla ittifak halindeki «küçük ve orta» büyüklükteki kapitalist ülkeler- dünya hakimiyeti peşinde koşacak gücü olmasa bile denetim ve baskı altında olsa bile- açısından emperyalist, haksız ve yağmacı savaşlardır. İki dünya savaşının belirlediği, Marksizm-Leninizm ustalarının söyledikleri, meseleyi ortaya koyuşları böyledir.

18. SOVYETLERİN ABD ve İNGİLTERE İLE KURDUĞU BLOK GEÇİCİ ve ŞARTA BAĞLI İDİ

Bu arada şunu belirtelim, 1941'de Alman faşistlerinin Sovyetlere saldırısı ile savaşın niteliği de değişmiştir. Savaş, artık iki emperyalist blok arasındaki bir savaş değildir. Bu savaş artık sosyalizmin ve barışın kalesi, dünya halklarının gerçek dostu Sovyetler Birliği'nin dünyayı ele geçirme peşinde koşan faşistlere karşı savaşıydı. Ve savaşın büyük önemi buradan geliyordu. Bu savaş, yalnız Sovyetler Birliği'ne karşı bir saldırı değil, aynı zamanda tüm ulusların özgürlük ve bağımsızlığına karşı vahşi bir saldırıydı. Sovyetler Birliği'nin, faşist saldırgana karşı direnme savaşı da, yalnızca kendini savunmak için değil, aynı zamanda faşist boyunduruk altından kurtulmak için mücadele veren tüm ulusların savunması için yapılıyordu.

Diğer bir deyişle, bu savaş, faşist Almanya, ortakları, «küçük ve orta büyüklükteki» tüm müttefikleri ve aletleri (İtalya, Finlandiya, Romanya, Macaristan, Bulgaristan) açısından, haksız, yağmacı bir savaştı.

Stalin, bu savaşın niteliğini ve amacını şöyle açıklıyordu:

«Savaşları; istila, yani haksız savaş ve kurtuluş, yani haklı savaş diye Lenin ikiye ayırmıştır.

«Almanlar şimdi, yabancı toprakları zaptetmek ve yabancı halkları esaret altına almak amacıyla istilacı, haksız bir savaş yürütmektedir. Bundan ötürü, bütün namuslu insanlar, düşman olan Alman istilacılarına karşı kalkmalıdırlar.

«Hitlerci Almanya'dan farklı olarak, Sovyetler Birliği ile onun müttefikleri, Avrupa'nın ve SSCB'nin esaret altına düşen halklarının, Hitlercilerin zulmünden kurtarmak amacıyla bir kurtuluş savaşı, haklı bir savaş yürütmektedirler. Bundan ötürü, bütün namuslu insanlar, SSCB'nin Büyük Britanya'nın ve diğer müttefiklerinin ordularını, kurtarıcı ordular olarak tutmalıdırlar.» (Faşizme Karşı Savaş Konuşmaları) s. 31 Çağrı y.

Faşist bloka karşı savaşta Sovyetlerin yer aldığı ve başını çektiği blokta ABD, İngiltere gibi «büyük» emperyalistlerin olması, Sovyetler, dünya proletaryası ve halkları açısından bu savaşın niteliğini değiştirmezdi. Bu blok, karşıt siyasi rejimlere sahip devletler arasında kurulmuştu. Ama bu blok, **geçici ve şarta bağlı** bir bloktu. Bu ortaklık, başta Sov-

yetler Birliği ve dünya halklarının yararınaydı. Ve ilkelere dayanan bir bloktu. Bu blok ne pahasına olursa olsun anlayışıyla ilkesiz bir birleşme temelinde kurulmuş değildi. İlkesiz birleşmeler, ancak Marksizm-Leninizm-den kopmuş, kendi dar bencil çıkarları ve hesaplarından başka bir şey düşünmeyen pragmatiklere hastır. Stalin'in belirttiği gibi, İngiliz-Sovyet-Amerikan blokunun «harekat programı» «ırk ayrılığının ortadan kaldırılması; ulusların hukuk eşitliği ile topraklarının dokunulmazlığı köleleştirilmiş ulusların kurtuluşu ve egemenlik haklarının yeniden kurulması; her ulusun kendi isteğine göre örgütlenmesi hakkı; ezilmiş uluslara ekonomik yardım edilmesi ve onlara maddi genlik elde etmeleri işinde yardım gösterilmesi; demokratik özgürlüklerin diriltilmesi; Hitler rejiminin yok edilmesidir.» (Faşizme Karşı Savaş Konuşmaları s. 6. Çağrı Yayınları)

İşte bu temel «harekat programı» emperyalistlere dikte ettirildikten sonra kurulmuştu bu blok. ABD ile İngiltere, emperyalist menfaatlerine yaradığı için, bu bloka katılmıştı. Elbette ABD ve İngiliz halkı da, Sovyetlerin yanında yer almak için büyük çaba göstermişti. Sovyetlerin barış konusunda gösterdiği tutarlı çabanın sonunda kurulan bu blokta emperyalist rekabetin rolü taliydi. Yeni revizyonistler, uluslararası durumun çok özel bir aşamasında ortaya çıkan bu taktik geçici durumu evrenselleştiriyorlar. Ve üçe böldükleri dünyalarına örnek göstermek istiyorlar. Evet, bu ittifak bloku geçiciydi. Dünya halkları en geniş kapsamlı zaferini, ancak, tüm anti-demokratik güçleri, tüm şer güçlerini tüm emperyalistleri yenmekle kazanacaktır. Yoksa emperyalistlerin bir bölüğünü dostlar hanesine yazmakla değil.

1941'den sonraki savaş açıkça göstermiştir ki, şartlara göre Marksistler, büyük emperyalist devletlerle dünya proleter devrimini eğer ilerletiyorsa, ittifaklara girebilir. Yine bu deney açıkça göstermiştir ki, savaştan savaşa fark vardır. 1939-41 döneminde yalnız ezen «büyük» devletler açısından değil, onlarla ittifak içindeki devletler açısından da haksız bir savaşken, 1941'den sonra, ezen «büyük» devletler (ABD, İngiltere) Sovyetlerin müttefiki olarak haklı bir savaş verirken, Almanların yanında yer alan «küçük ve orta» devletler, Romanya, Finlandiya, Macaristan, Bulgaristan vs. açısından savaş, haksız bir savaştı.

Marksistler, savaşları tahlil ederlerken, Aydınlık oportünistleri gibi, ezen «büyük» devletlerin savaşı haksız, denetim ve baskı altındaki zayıf kapitalist ülkelerin, küçük ve orta devletlerin -emperyalist de olsalar-«büyük» emperyalist devletlere karşı her savaşı haklı diye ikiye ayırmazlar. Marksistler, savaşın objektif özünü incelerler. Bir devlet, ezilen bağlı, 'küçük' bir ülke de olsa, denetim ve baskı altında «orta» emperyalist de olsa, yaptıkları savaşın objektif özünü inceler ve ona göre karar verir.

19. EMPERYALİST SİSTEMİN BUGÜNKÜ ÖNEMLİ ÖZELLİKLERİ

İşte I. ve II. Dünya Savaşlarında haklı-haksız savaş ayırımlarını bu-

landıran, ustaları tahrif eden Aydınlık, bu tahrifatlarına dayanarak, süper devletlerden birinin saldırısına uğrayan, «ikinci dünya ülkeleri» açısından muhtemel bir dünya savaşının haklı «yurt savunması» savaşı olacağını söylemektedir.

Bugün içinde bulunduğumuz şartlarda, genel olarak emperyalistlerin, özel olarak «ikinci dünya» diye adlandırılan ülkelerin durumu nedir? Mesele Aydınlık'ın getirdiği gibi midir?

1. İki süper devlet, ABD ve Sovyet sosyal-emperyalizmi, tarihte bilinen en büyük sömürücü ve zalimlerdir. Bu iki süper devlet, tüm diğer emperyalist devletleri de denetim ve baskıları altında tutmaktadırlar.

2. **Emperyalist sistem, birinin başını ABD emperyalizminin, diğerinin başını Sovyet sosyal-emperyalizminin çektiği iki hasım bloka bölünmüştür.**

Bu önemli gerçeği biraz daha açarsak; II. Dünya savaşından en güçlü çıkan ABD, gerek savaştan yenik çıkan Almanya, Japonya gibi devletleri, gerekse diğer emperyalist ülkeleri vesikaya bağladı. Diğer yandan, emperyalizmin sıçramalı ve eşitsiz gelişme kanunu gereğince bu devletler- ABD yardımlarından da yararlanarak- bellerini doğrultmaya başladılar. 1950'lerde durum en kaba hatları ile şöyleydi: Ekonomik gelişme hızları ABD'den daha yüksek olan batılı devletler, Japonya vs- gerek sermaye ihracı alanında, gerek sanayi üretimi alanında ABD'ye kafa tutar hale gelmişlerdi. Fakat diğer yandan da ABD emperyalizmi, dünyadaki ağırlığını sürdürebilme amacıyla büyük bir çaba göstermekteydi.

Yine Sovyetlerde karşı-devrimci bir darbeyle yönetime gelen revizyonistler, sosyalizmin bu dev ülkesini adım adım kapitalist-emperyalist bir ülke haline getirdiler. Sovyetlerde geriye dönüş, dünya karşı-devrim cephesinde ikinci bir ocağın açılmasıydı. Sosyalizmin yarattığı dev merkezi yapıyı, tekelci devlet kapitalizmi haline getiren Sovyet revizyonistleri, iktidara ilk geldiklerinde, ABD'ye taviz vermelerine rağmen, daha sonraları, kapitalizmin geriye döndüğü diğer revizyonist ülkeleri de denetimi altına alarak, büyük bir emperyalist güç olarak dünya karşı-devrim cephesinde ikinci bir emperyalist blok olarak dünya sahnesine çıktılar.

Fakat, yeni revizyonistler, emperyalizmin dengesiz ve sıçramalı gelişme kanunundan kendilerince bir sonuç çıkararak emperyalist sistemin parçalandığını, ayrıca, bugün birinin başını ABD, diğerinin başını Sovyet sosyal-emperyalizminin çektiği iki hasım blok olmadığını, olsa da kâğıt üzerinde olduğunu ileri sürmektedir.

Onlara göre, bugün dünya hakimiyeti peşinde koşan iki süper devlet, -ABD mevcut alanlarını korumakta, Rusya ise esas saldırgan, savaş kaynağı ve kundakçısıdır- 'birinci dünyayı' meydana getirmektedir. Yağma savaşı verecek kuvvete yalnız bu emperyalistler, özellikle Sovyet sosyal-emperyalizmi sahiptir. İşte revizyonistler, bu noktadan da şöyle bir sonuç

çıkarıyor: yeni bir dünya savaşı, yalnız bu iki devlet arasındaki bir emperyalist savaştır.

Yine onlara göre, diğer emperyalist kapitalist devletler, süper devletlerin denetiminde olmalarına rağmen, yağma savaşı verecek güçten yoksun olan bu devletler, yani «ikinci dünya ülkeleri» dünya hakimiyeti peşinde koşamadıkları, denetim ve baskı altında oldukları için, bu «dünyaya» giren devletler emperyalist bile olsalar, süper devletlerle, özellikle Sovyet sosyal-emperyalistleriyle olan savaşları haklı savaşlar olacaktır.

Yine, yeni revizyonistlere göre, örneğin ABD'nin denetimi altında olan bu emperyalistler, ABD ile bir blok değil, ayrı bir «dünya» teşkil etmektedirler. Emperyalist sistem gibi, bu blok da, parçalanmış dağılmıştır. Bunlar, ABD emperyalizminin müttefiki, cephe gerisi, ortağı değil, dünya devriminin yedek gücü ve müttefikidirler. Revizyonistler, bu sınıf işbirlikçisi görüşlerini yutturabilmek için II. Dünya Savaşı deneylerini tahrif etmekte, haklı haksız savaş ayrımını gözden kaçırarak, savaşın objektif özünü inceleme gereğini duymadan, denetim ve baskı altında olan «ikinci dünya ülkeleri»nin süper devletlere (özellikle Sovyet sosyal-emperyalizmine) karşı savaşı haklı savaştır, şeklinde tahlil ve tesbitler yapmaktadır.

20. «İKİNCİ DÜNYA» DENEN EMPERYALİSTLERİN İKİ SÜPER DEVLET İLE OLAN MÜCADELELERİNİ «MİLLİ BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİ» OLARAK GÖSTERMEK SOSYALİZME İHANETTİR.

Bugün emperyalist sistem, birinin başını ABD, diğerinin başını Sovyet sosyal emperyalizminin çektiği iki hasım bloka bölünmüştür. Batı Avrupanın emperyalist devletleri, Kanada, Japonya gibi ülkeler, ABD emperyalizminin ortakları ve müttefikidir. Yine kapitalizmin geriye dönüşünden sonra, Doğu Avrupa'nın revizyonist ülkeleri de, Sovyet sosyal-emperyalizminin başını çektiği blokun üyeleri haline gelmişlerdir. Diğer yandan bu bloklar, hem kendi içlerinde çelişmeler ve hem de aralarında mücadelelerle doludur.

Emperyalist devletlerin aralarındaki çelişmeler bugün için, emperyalist sistemin parçalanıp ayrı dünyalar kurulmasını değil, emperyalizmin çürümüşlüğünü göstermektedir.

«İkinci dünya» diye isimlendirilen, emperyalist ülkelerin iki süper devletle olan ilişkileri, emperyalistlerarası çelişmeler niteliğindedir. Bunların iki süper devletle olan mücadelelerini «milli bağımsızlık mücadelesi» olarak göstermek, dünya devriminin değil, bu ülkeler tekelci burjuvazisinin çıkarınadır.

Yine, «ikinci dünya» denilen emperyalistlerin iki süper devletle olan çıkar kavgasını «baskı, denetim ve saldırı tehdidine karşı milli bağımsızlığın korunması» olarak göstermek isteyen, bu ülkelerde devleti elinde bulunduran hakim sınıfların -tekelci burjuvazinin- yıkılması meselesini or-

tadan kaldırıp, çağımızın başlıca çelişmelerinden birisi olan emek sermaye çelişmesini gözlerden saklayan, yeni oportünistler, sosyalist devrimi reddetmekte, sınıf uzlaşması vaazederek sosyalizme ihanet etmektedirler. Marksist-leninistlerin 1960'lardan beri yaptıkları tahlillere göre örneğin ABD'nin denetimi altındaki diğer kapitalist-emperyalist ülkeler bellerini doğrultmuşlar, ABD denetimine karşı çıkmaya başlamışlardır. Bu sürecin bir yönüdür. Bugün tüm olaylara olduğu gibi bu meseleye de tek yönlü bakan oportünistlere göre, dengesiz ve sıçramalı gelişmenin sonucu ve batılı emperyalistlerin ABD'ye karşı mücadeleleri sonucu bu blok parçalanmıştır. Halbuki meselenin diğer yönü de şudur. ABD emperyalizmi geçmişte olduğu gibi, bu ülkeleri denetim ve baskısı altında tutmaya çalışmakta ve onun da ötesinde bu ülkeleri kendi vesayeti altına çekmeye uğraşmaktadır. Batılı emperyalistler, bugün hâlâ ABD emperyalizminin denetimi altında, onun müttefikleri ve suç ortaklarıdır. II. Dünya savaşından sonra bu ülkelerin zayıflayan durumundan da yararlanan ABD emperyalizmi, onları kendi isteklerine boyun eğdirmiş, kendi kurduğu askeri-siyasi ekonomik ittifaklara onları sokmayı başarmıştır. Bugün ABD'nin başını çektiği blok içindeki tüm çelişmelere rağmen hâlâ sözü geçen patron ABD'dir.

Yine bu blok içindeki emperyalistlerin, Sovyet emperyalizmi ile çelişkileri arttıkça bu devletler giderek daha da ABD'nin koruyuculuğu ve vesayeti altına girmektedir. Bu blok içindeki gerek Japonya, Kanada gerekse Batılı emperyalistler, varlıkları, sermayeleri ve güçleri oranında diğer halkları ve ulusları soymakta onların zenginliklerini talan etmektedir. Yine bu blok içinde özellikle son buhranın etkisiyle, her türden gericilik ve faşizm eğilimi hissedilir derecede artmaktadır.

21. «İKİNCİ DÜNYA» DENEN BATILI DEVLETLER ABD'NİN MÜTTEFİKLERİ ve SUÇ ORTAKLARIDIR.

Bugün Batı Almanya, ABD'nin başını çektiği blokun, Avrupadaki koç başıdır. Bu bölgede gittikçe işi zorlaşan ABD, güçlü ve saldırgan desteği Almanya'ya dayanarak gerek Avrupada, gerekse dünyanın diğer alanlarında yeni mevziler ele geçirmeye çalışmaktadır.

Hitler ruhunun yeniden canlanmaya başladığı Almanya'nın yeni bir savaşta ABD'nin yanında yer alması rastlantı olmayacaktır. Keza, İngiltere'nin ve diğerlerinin durumu da böyledir. Bugün bu ülkeler, ABD emperyalizminin ortağı ve müttefikidir. Bu konuda hiçbir hayal yayılmamalıdır.

Bu blokun karşısında yer alan Sovyet sosyal-emperyalizminin başını çektiği blok da büyük çelişmelerle doludur. Bu blok içinde yer alan ülkeler giderek patron Rusya'ya kafa tutmakta ve yine kendi aralarında da çelişmeler keskinleşmektedir. (Çekoslovakya örneği, Macaristan ve Polonya'nın durumu vs.)

İşte bugün, birbirine hasım bu iki blokun düşmanlığı üçüncü dünya savaşının zeminini hazırlamaktadır. En kaba hatlarıyla günümüzde emperyalist sistemin karakteristikleri bunlardır. Bu gerçekleri gözden kaçıran yeni uluslararası revizyonist akım ve Aydınlık revizyonizmi, bu katı gerçekleri saptırmaya çalışmaktadır.

Muhtemel bir dünya savaşı, birinin başını ABD, diğerinin başını Sovyet sosyal-emperyalizminin çektiği iki hasım blok arasında bir savaş olacaktır.(*)

Aydınlık revizyonizminin göstermek istediği gibi, muhtemel bir savaş, yalnızca iki süper devlet arasında, onlar açısından değil, onların müttefiki ve ortağı «ikinci dünya ülkeleri» açısından da haksız, emperyalist, yağmacı bir savaş olacaktır. Böyle bir savaşta, -ki iki hasım grup arasında topyekün bir savaş- bu ülkelerin «küçük», «orta büyüklükte» olmaları, denetim ve baskı altında olmaları bu gerçeği değiştirmez.

Yine, yalnız, dünya hakimiyeti peşinde koşacak emperyalistler arasındaki bir savaş, emperyalist savaştır demek; bugün de yalnız iki süper devlet bu güce sahip olduğu için, yalnız onların arasındaki bir savaş haksız bir savaştır demek; dünya hakimiyeti peşinde koşacak kapitalist-emperyalist devletlerin «büyük» devletlerle olan savaşı, her zaman haklıdır demek; bugün «ikinci dünya» diye adlandırılan ülkeler tek başına dünya hakimiyeti mücadelesi verecek güce sahip değil, öyleyse onların süper devletlere savaşı, haklı savaş olacaktır demek; gerçeklere aykırıdır.

İki emperyalist blok arasında patlayacak topyekün bir emperyalist savaşta, o savaşa bir süper devletin aleti ve ortağı olarak katılacak bir ülkede Marksistlerin görevi, «anayurdu savunma» olmayacaktır. Marksistler, bu ülkelerde emperyalist savaşı, devrimci bir iç savaşa çevirmekle yükümlüdürler. «İkinci dünya» ülkelerinin denetim ve baskı altında olmaları, dünyanın tek hakimi olma yönünde mücadele edecek güce sahip olamamalarından hareketle, onların bir süper devletle savaşını haklı çıkaranlar, II. Enternasyonal hainlerinin takipçileri olmaya lâyıktırlar.

22. ABD ve SOVYETLER DIŞINDAKİ EMPERYALİSTLER SAVAŞIN KAYNAĞI OLMAKTAN ÇIKMAMIŞLARDIR.

Bugün Aydınlık revizyonizmi, iki süper devlet dışında tüm emperyalistleri savaşın kaynağı olmaktan çıkarmaktadır. Onlara göre; «Bugün dünya hegemonyası için mücadele eden iki büyük devlet bulunmaktadır;

(*) Bugün Çinli revizyonistler, yeni bir süper devlet olma yolundaki emellerine bağlı olarak sosyal emperyalist bir politika izlemekte iki büyük emperyalist blok arasındaki savaşı kışkırtmaktadırlar. Eğer onlar ülkelerini emperyalist girdabın içine çekerlerse Marksist-Leninistler açısından savaşın haksız ve emperyalist niteliğinde hiç bir değişiklik olmayacaktır.

ABD ve SSCB, yeni bir dünya savaşının kaynaklarıdır. Bunlardan SB, dünyanın yeniden paylaşılmasını isteyen emperyalisttir. Savaşın esas kaynağıdır». «Üç dünya» teorisyenlerine göre ve Aydınlık'a göre, bu ülkelerdeki devrimciler, kollarını kavuşturup kendi tekelci burjuvazileri ile birlikte, Sovyet saldırısını beklemelidirler. Muhtemel bir savaşta da «kendi» burjuvazileriyle kolkola, «yurt savunması» yapmalıdırlar.

Gerçekler böyle midir? Bugünkü savaşlar, emperyalist sistemin özündedir. Ancak onun ortadan kaldırılmasıyla ortadan kalkacaktır. Bugün, emperyalist savaş da dahil, her türden gericiliğin esas merkezi, ABD emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizmidir. Ama bu, diğer emperyalistleri gerici olmaktan, savaş kaynağı ve kundakçısı olmaktan çıktığı anlamına gelmez. Ve yine bu ülkeler, emperyalist olmaktan çıkmadıkça, yayılma ve gericilik peşinde koşacaklardır.

Bugün bu ülkeler burjuvazisi, iki emperyalist süper devlet kadar sözlerini geçiremeseler bile, onlar hâlâ, hegemonya ve yayılma ve başka halkları talan peşinde koşmaktadırlar. Onlar halkların düşmanı olmaktan çıkmamışlardır.

Bugün ABD emperyalizminin müttefikleri, yalnız ona bağlı kukla rejimlerden ibaret değildir. «İkinci dünya» diye adlandırılan batılı emperyalistler, ABD ile olan çelişmelerine rağmen, onun suç ortaklarıdır. ABD emperyalizmine karşı yürütülen bir mücadele, kuklaları ve müttefiklerine karşı mücadele ile birlikte yürütülmelidir. Savaşın kaynağı ve kundakçısı, başta iki süper devlet olmak üzere, her ülkenin gericilikleridir. Savaşa karşı mücadelede, savaşın esas kaynağı olan iki süper devlet kadar onlara dolaylı ve dolaysız olarak yardım eden tüm ülkeler gericiliklerine karşı mücadele de şarttır. Bugün süper devletlerin soygun ve talanında yer alan diğer kapitalist-emperyalist ülkelerin burjuvazileri, yarın muhtemel bir dünya savaşında da süper devletlerin savaş arabasına bağlı olarak yağma ve talana katılacaklardır. Bu güçler birbirlerinden ayrılamazlar. Birisi ile mücadele etmeden, diğeri ile mücadele edilemez.

Yine eleştirisini yaptığımız iki alıntıya dikkat edilirse, Aydınlık'ın önemli bir meseleyi gözden kaçırdığını görürüz. II. Dünya Savaşını iki emperyalist blokta toplanan ezen «büyük» devletler (İngiltere, Fransa ve Almanya) açısından emperyalist savaş olarak değerlendiren ve o savaşı diğer küçük ve orta ülkeler açısından haklı savaş odarak niteleyen Aydınlık, II. Dünya Savaşını değerlendiren 72. sayısındaki yazısında, birbirleriyle çelişen şeyler söylemektedir. Aslında bunlar, basit bir yanlışlığın ifadesi değildir. Aydınlık yazarları her zaman olduğu gibi, zikzaklar içinde kafalarının içindekileri söylemektedirler.

Yazımızın başında yaptığımız ikinci alıntıya dikkat edilirse, daha önceki paragraflarda II. Dünya Savaşını, yalnız ezen «büyük» devletler açısından haksız savaş olarak gösteren Aydınlık, alıntıda da görüldüğü gibi,

bu ezen «büyük» devletler içinde de sinsice bir ayırım yapıyor ve II. Dünya Savaşında «faşizmin saldırısına uğrayan küçük ve orta devletler için daha başından haklı bir yurt savunması savaşıydı» derken, çarpışan iki bloktan faşist Mihver Devletleri diğer ezen «büyük» devletlerden de ayırıyor.

Ortaya çıkalıdan beri, emperyalistlerin bir kesimini demokrat ilan eden, «faşizm bazı emperyalist devletlerin, tekelci burjuvazilerinin dışta diğer emperyalistleri altetmeye yönelen saldırganlığı» dır, diye, bir emperyaliste dayanarak veya hakim sınıfların bir kesimine dayanarak diğerine karşı mücadelenin teorilerini inşa eden bu revizyonistler, II. Dünya Savaşını da (1939-41) tahlil ederken, bu savaşı, ilk paragraflarda iki blok arasında süren bir savaş olarak gösterirken, daha sonra iki blokun başını çeken ezen «büyük» devletler arasında da sinsice bir ayırım yapıyor.

Yine süper devletlerden birinin saldırısına uğrayan «ikinci dünya ülkeleri» için milli bağımsızlığı korumak ve haklı yurt savunması olacağını söyleyen Aydınlık, gerek eleştirdiğimiz sayısında gerekse tüm diğer yazılarında «ikinci dünya» denilen ülkeleri sayarken, yalnız Batı Avrupa, Kanada ve Japonya emperyalistlerini saymakta veya, Avrupalı emperyalistler diyerek işi geçiştirmektedir. Aydınlık, «üç dünya» şemasına göre, «ikinci dünya» arasında sayılması gereken revizyonist ülkeleri, kasıtlı olarak gözden kaçırmakta ve tahlilleri bulandırmaktadır.

Aydınlık bunu da kasıtlı olarak yapmaktadır. Çünkü bugün ABD emperyalizmine dayanarak Sovyet emperyalizmine karşı mücadelenin teorilerini inşa eden bu revizyonistler, ABD emperyalizminin denetimindeki ve onun müttefiki «ikinci dünya» ülkeleri için «yurt savunması» vaaz ederken Sovyet sosyal-emperyalizminin denetiminde bulunan ülkeleri gözden saklamaktadır. Bütün bunlar sebepsiz değildir. Aslında Aydınlık, muhtemel bir dünya savaşını yalnız iki süper devlet açısından haksız gösterirken, diğer yandan yaptığı tahlillerle iki süper devlet arasında da bir ayırım yapıyor ve sözde demokrat ABD ve onun müttefikleriyle ittifakın teorilerini yapıyor. İşte «ikinci dünya» ülkeleri arasında da yaptığı ayırımda Aydınlık oportünistleri, ABD'nin müttefiki emperyalistlerin Sovyetlerle her hangi bir savaşını, haklı yurt savunması olarak getiriyor.

Ne İçin Mücadele Ediyoruz ?

(YASAKLANDI)

Faşizm ve Sosyal Faşizm Üzerine

Oportünist «Üç Dünya Teorisi» ve «Üç Dünyacı» Aydınlık Revizyonizmi

---

 Genel Dağıtım: YURT-DA

Şeftali Sokak No. 10-4 Sultanahmet - İstanbul

«Parti, sadece işçi sınıfının öncü müfrezesi değildir. Eğer bu sınıfın mücadelesini gerçekten yonetmek istiyorsa, sınıfın örgütlü müfrezesi de olmalıdır Kapitalizm koşullarında, partinin ödevleri son derece yaygın ve çeşitlidir. Parti, iç ve dış gelişmesinin son derece çetin koşulları içinde proletaryanın mücadelesine kılavuzluk etmeli; durum saldırıyı gerektiriyorsa proletaryayı saldırıya geçirmeli; durum geri çekilmeyi gerektiriyorsa proletaryanın güçlü hasmının darbelerinden sakınmasını sağlamalı; partisiz, örgütsüz işçi kitlesinin milyonlarına disiplin ruhunu ve sistemli mücadeleyi, örgüt ruhunu ve metanati kazandırmalıdır. Ama parti, ancak kendisi de disiplinin ve örgüt ruhunun somut örneği ise; ancak kendisi proletaryanın örgütlü müfrezesiyse, bu ödevleri başarabilir Bu koşullar olmadan, partinin, proletaryanın buyuk kitlelerine önderlik etmesi, söz konusu bile olamaz.»

V.I. Lenin